

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АПРИЛ 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3010

Напред, Србијо!

4

За слободну и
поносну Србију.

Др Војислав Шешељ

**ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Браћо Срби и сестре Српкиње,

У модерној српској историји било је много важних избора, много важних одлука које смо заједнички доносили. Ипак, ови парламентарни избори значајнији су од свих досадашњих. Значајнији су јер се на њима одлучује о будућности Србије, о опстанку наше отаџбине и бољем животу наших грађана. На овим изборима се одлучује и о томе ко ће бринути о проблемима људи – они који су земљу пљачкали у претходних десет година, или они који су у животу поштено радили, а интерес народа и грађана стављали испред свега.

Србија нема много избора. Западне силе сатерале су нас у угао и од нас траже да се одрекнемо себе, свог идентитета, националног поноса, да заборавимо на Косово и Метохију, да изборишемо границе Србије и дозволимо комадање српске територије. Не ми, него то нико на свету не може да прихвати. Не постоји нико ко би укинуо себе, своју државу и свој народ. Зато ни ми немамо право да изгубимо оно што су нам очеви оставили, а брига за децу нас обавезује да државу сачувамо, и најмлађима створимо шансу за бољи живот. Косово и Метохија је срце Србије и никада нико не сме и не може да прихвати да света српска земља припада било коме другом. Ми тиме не отимамо туђу земљу, ми тиме не тражимо ништа што нам не припада – ми тиме само бранимо оно што је наше, ми тиме показујемо одлучност да будемо своји на своме, не угрожавајући никога. Србија има обавезу, а Српска радикална странка у испуњењу те и такве обавезе мора да предњачи, да Косово и Метохија увек буду део Србије и да никада не буде никакве разлике између Београда, Суботице, Пирота, Ваљева, Грачанице и Косовске Митровице, Зајечара и Призрена. То је Србија и нико не сме да је крњи и смањује. У тој нашој борби, сигуран сам, имаћемо подршку и помоћ наших руских пријатеља, на челу са председником владе Путином и председником Медведевим, али и свих осталих слободољубивих земаља и народа у свету.

Српски радикали имаће посебну обавезу у пружању помоћи нашем народу на Косову и Метохији. Поред политичке одбране наше отаџбине, ми морамо да покажемо бригу за наше људе и њихове проблеме. Срби са Косова и Метохије не смеју да буду препуштени сами себи, држава мора да обезбеди економски просперитет за тај део Србије и социјалну сигурност за сваку српску породицу. Срби са Косова и Метохије никада неће бити терет, већ део нашег народа који заслужује дивљење и поштовање сваког Србина, ма где он живео.

Данас је свима у Србији, нарочито после ослобађајуће пресуде против Рамуша Харадинаја, потпуно јасно да Хашки трибунал није никакав суд, већ средство манипулације америчких и западноевропских моћника. Њихове пресуде представљају злочин по себи, јер истинске злочинце ослобађају и награђују, док своје политичке противнике прогоне и осуђују на најтеже затворске казне. Српска радикална странка не сме и не може да учествује у хајци на људе које прогони антисрпски Трибунал у Хагу.

Досовски властодршци су у претходних осам година упропастили српску економију, опљачкали фабрике, раднике, сељаци и пензионере. Србији је више него икада потребан рад и стварање развојних шанси за нашу привреду. На челу државе морају да буду људи који ће спровести поштenu приватизацију у Србији, људи који ће знати да пронађу партнере и пријатеље у свету попут Русије, Кине, Индије, арапских, латиноамеричких и афричких држава, које за Србију представљају значајно тржиште и озбиљну економску перспективу.

Српска радикална странка има огромну одговорност за будућност Србије. Уверен сам да ће српски радикали имати снаге да се суоче са свим проблемима и недаћама које стоје пред Србијом, али и да ће имати подршку народа за борбу против криминала, корупције, али пре свега – борбу за очување државе, њеног суверенитета и територијалног интегритета. Србија може и мора, храбро и одлучно, у будућност. Напред Србијо!

Проф. др Војислав Шешел
Хаг, 5. април 2008. године

• **Оснивач и издавач:** Проф. др Војислав Шешел • **Главни и одговорни уредник:** Елена Божић-Талијан • **Заменици главног и одговорног уредника:** Марина Томан, Јадранка Јоксимовић • **Помоћник главног и одговорног уредника:** Момир Марковић • **Техничко уређење и компјутерски прелом:** Северин Поповић • **Редакција:** Иван Илић, Борис Алексић, Душан Марић, др Никола Жутић, Славан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић, мр Александар Мартиновић, Будимир Ничић, Амџад Мигати, Огњен Михајловић • **Унос текста:** Весна Марић, Златија Севић, Драгица Томић • **Лектура и коректура:** Лазар Маџура • **Председник Издавачког савета:** Др Ђорђе Николић • **Заменик председника Издавачког савета:** Др Бранко Надовеза • **Издавачки савет:** Проф. др Војислав Шешел, Томислав Николић, Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић, Драган Тодоровић, Мирко Благојевић, Душко Секулић, Зоран Красић, Паја Момчилов, Наташа Јовановић, Горан Цветановић • **Штампа:** ДОО „Драгић“, Зрењанин, Ђорђа Јоановића 20, 23000, Зрењанин • **Редакција прима пошту на адресу:** „Велика Србија“, Трг победе 3, 11080 Земун; рукописи се не враћају • **Новине „Велика Србија“** уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)
ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990) - Београд : Војислав
Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 см
Месечно
ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Евроатлантски хохштаплери

- *Зашто се чекало да Карла дел Понтије искрено испирају о судбини оштећених Срба са Косова и Метохије чији су се органи продавали на Западу?*
- *Начелника генералштаба српске војске, Поноша, не забрињава што ишћо САД наоружавају шиптарске терористе*

Пише: Борис Алексић

Недавно су на међународном скупу „Русија и Балкан – питања сарадње и безбедности”, који је одржан на Правном факултету у Београду, представљене две мапе на којима се јасно види да су моћне интересне групе унутар Европске уније (ЕУ) планирале поодавно да Србији, поред Косова и Метохије, одузму и Војводину. Током 2002. године, парламентарна коалиција у ЕУ, склепана од немачких Зелених „миротвораца” (нама познатих по Јошки Фишеру и његовој чувеној изјави „Ја сам против рата, осим када је Србија у питању”) и Европског савеза за слободу (ЕФА), представила је карту Србије без Војводине и Црне Горе. На њој се јасно уочава да су Албанија и Косово и Метохија обојени истом бојом и представљени као јединствена држава. Босна и Херцеговина је без Републике Српске.

Слично је и са званичном картом Трибунала у Хагу на којој је Србија представљена без Косова и Метохије.

Исто тако, 2004. године, Министарство иностраних послова Немачке је заједно са фондацијом „Бертелсман” у Берлину организовало расправу на тему незаобилазног Балкана, који Немце, изгледа, привлачи попут магнета. Био је присутан и тадашњи министар Јошка Фишер, добро знани пријатељ и покровитељ жутог дела режима (додајмо још и то да је немачки политички систем познат као систем „две и по странке”, где се она половина односи на малу странку зелених који су увек инструмент у рукама владајуће велике странке и њен гласноговорник). Поред њега, на скупу су учествовале и делегације из Украјине, Русије, Турске, Израела, Хрватске, као и делегација Шиптара са Косова и Метохије који су добили ранг државне делегације. Дакле, случајности нема – ЕУ је од почетка радила на одвајању Косова и Метохије од Србије. Не смемо да заборавимо да је управо повеља СС реда садржавала идеју о савезу европских држава и о уједињењу Европе. Уз то је ишла и пригодна мапа невероватне сличности са оном која је објављена у ЕУ 2002. године од стране „зелених” и Европског савеза за слободу. Да ли је онда неком чудно што окупаторске трупе НАТО-а на Косову и Метохији под куполама средњовековних православних манастира носе паганистичке руне „урус”, слично СС трупама које су биле препознатљиве по својим „сиг” рунама.

Да је у Сједињеним Америчким Државама већ увелико на сцени рушење међународног поретка успостављеног након стравичног Другог светског рата, те да следи транзици-

ја, а онда и приватизација Уједињених нација, недавно је потврдио и Џон Мекејн, републикански кандидат за новог председника. Он је, у складу са васпитањем које је добио у базама америчке армаде широм света, изјавио како је организацији УН одзвонило и да је под хитно треба заменити – погађате, „лигом демократије” коју ће сачињавати више од 100 демократских „творевина” (боље рећи америчких креатура) широм света, и за које ће идеал понашања бити, ни мање ни више него његова земља – САД! Наравно, у тој „демократској лиги” нема места за Русију и Кину које ће бити главни плен Лиге, јер би њену окосницу требало да представљају земље чланице НАТО и ЕУ. Та идеја је, у ствари, само плагијат Рузвелтовог плана с краја Другог светског рата о формирању тзв. Лиге победника. Отуда је потпуно јасно да је идеја водилја западне цивилизације – расизам, добила

Мапе смрти

Прошлог месеца се навршило девет година од НАТО агресије на Савезну Републику Југославију (СРЈ). НАТО пакт је рушећи Повељу Уједињених нација извршио злочин против мира и те 1999. године пошао Хитлеровим путем. Нацисти су током Другог светског рата, да би побили што већи број Јевреја и Словена, користили бојне отрове и „Диклон Б”. Слично њима НАТО пакт је 1999. године користио осиромашени уранијум који и дан-данас убија. Наша редакција је у прилици да вам покаже аутентичну карту Уједињених нација (UNEP – Balkans unit) из јануара 2001. године са уцртаним локацијама на којима је НАТО користио осиромашени уранијум. Ова радиоактивна муниција је употребљавана највише на територији јужне српске покрајине, али као што се види на карти и изван ње.

Пре тога, 7. фебруара 2000. године, генерални секретар НАТО пакта лорд Робертсон је напокон обавестио генералног секретара Уједињених нација Кофи Анана да је НАТО користио радиоактивну муницију у агресији на СРЈ. Претходно је Анан, обавештен о томе да осиромашени уранијум сеје смрт попут биолошког или хемијског оружја, затражио да му се обелодане локације на којима је НАТО авијација користила ову муницију, а са циљем да се заштити особље УН на терену.

У Робертсоновом писму које је у поседу наше редакције наводи се да је осиромашени уранијум коришћен свуда где су дејствовали авиони типа А-10. Генерални секретар НАТО прецизира да су они летели у отприлике 100 мисија и да су том приликом испалили 31 хиљаду поткалибарних граната са језгром од осиромашеног уранијума! Према овом писму, подручје западно од пута Пећ – Ђаковица – Призрен је највише затровано. И то подручја око Криве Паланке, Призрена, Суве Реке и Урошевца. Робертсон констатује да су многе мисије противоклопних авиона А-10 извођене изван ових подручја. Он наводи да је немогуће са прецизношћу утврдити сва места на којима је коришћен осиромашени уранијум, али да као прилог овом писму доставља мапу са утврђеним локацијама. На крају он цинично изражава наду да ће ове информације користити мисији УН на терену. Становништво није поменуо ни једном једином речју. Ипак, за њега су они нижа раса.

Као што се види из приложених карата, НАТО пакт 2000. године није дао прецизне податке Уједињеним нацијама о локацијама на којима су његови пилоти користили осиромашени уранијум. Робертсон је „заборавио” да уцрта готово половину места која су касније открили стручњаци UNEP. Због таквог поступања велики број грађана, као и припадника мисије УН на Косову и Метохији, је преминуо од најтежих болести изазваних осиромашеним уранијумом. Застрашујуће је и да генерални секретар НАТО Робертсон није ниједном речју Кофи Анану поменуо 9 локација у другим деловима Србије, а изван Косова и Метохије, на којима су бомбардовали осиромашеним уранијумом.

ново име. Садржина је иста. Имамо вишу расу – „демократске нације” и нижу расу – Русе, Кинезе, Србе итд. које треба или преваспитати или уништити. Хитлеру би се сигурно свидела ова америчка идеја.

Геноцид над Србима са Косова и Метохије

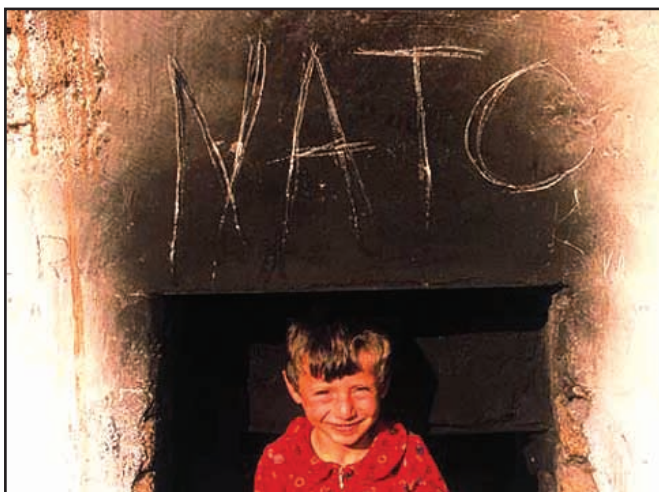
У међувремену, шиптарски терористи на Косову и Метохији су уз помоћ НАТО окупатора и противправне мисије ЕУ у покрајини представили своју нову „заставу”. Нож и шприц у канџама црног орла на црвеној позадини, заменили су плавим барјаком са жутом мапом Косова и звездицама. Звездице, иначе, симболизују територије на које претендују Шиптари. Једна је симбол Косова и Метохије, друга Албаније, трећа звезда симболизује „источно Косово”, односно три општине са југоистока Србије – Бујановац, Прешево и Медвеђу, са општинама Топличког краја – Куршумлијом и Прокупљем. Четврта звезда означава „Илириду” или западну Македонију. Пета представља „Ћамрију”, односно јужни Епир у Грчкој, а шеста је „Маљесија” или североисточни део Црне Горе и део централне Србије са Рашком облашћу.

Колике су размере геноцида над Србима недавно је у својој књизи „Лов, ја и ратни злочинци” написала и бивша тужитељка Трибунала у Хагу, Карла дел Понте. Сада, када је смењена са функције, она је истакла да су шиптарски терористи током деведесетих киднаповане Србе одводили у Албанију где су их убијали, а њихове органе затим продавали на Западу! Дакле, чак је и србомрзац Карла дел Понте проговорила о овој теми. Као да ове податке није имало раније Специјално тужилаштво у Београду, које је тек након обја-

вљивања књиге покренуло истрагу о киднапованим Србима! До тада су Карли помагали искључиво у њеном лову на Србе. А како су медији већ објављивали, подаци о отетим Србима су били познати још од 1999. године. Војска Југославије је имала оперативне информације о тајним затворима за Србе у Албанији и конц-логорима које су организовали Албанци. Реч је о оној нацији – албанској, коју је Запад недавно наградио другом државом. Маја 1999. године, оперативни извори Војске Југославије су потврдили да је шездесет цивила неалбанаца у два камиона пребачено у Албанију.

Током 1998. и 1999. године, на неколико локација на Косову и Метохији било је већих отмица Срба. У Црнољевској клисури, на путу Призрен – Приштина, припадници терористичке 121. бригаде тзв. ОВК су непрестано пресретали во-

зила, легитимисали путнике и отимали их. Киднаповане особе су одвођене у прихватне центре у селу Лапушник у општини Глоговац, а потом у затвор у Ликовцу код Србице. Једна од највећих отмица одиграла се јула 1998. године, када су албански терористи окупирали Ораховац. Приликом упада у Дом здравља, опљачкали су сав санитарски материјал и киднаповали тридесетак Срба. И у селима Оптеруша и Ретимље, код Ораховца, отето је још педесет Срба. Ослобађањем албанског упоришта у селу Клечка, где је била стационирана и касарна терористичке 121. бригаде тзв. ОВК, августа 1998. године у кречани-крематоријуму пронађени су посмртни остаци, на основу којих се може закључити да су запаљена 22 киднапована Србина.

Колико је званично несталих Срба завршило у тајним казаматима у Албанији, данас је готово немогуће утврдити. Тим пре што након 5. октобра нико надлежним службама није дао такав задатак! Терористи Хашима Тачија и Агима Чекуа су више логора за Србе основали и у Албанији, од којих је највећи у Пископеји. У тешко доступна села око градова Тропоја, Бајрам, Цури, Кукс и Селимај, као и на Проклетијама, одведен је већи број Срба са Косова и Метохије. У МУП-у Србије су крајем октобра 1999. године потврдили да су терористичке банде тзв. ОВК на подручју Косова и Метохије формирале више од 20 затвора у селу Петрово – Штимље, у Призрену, насељу Прискоте – Ђаковица, селу Поношевац и Радоњичком језеру, селу Бибе и Каменој гла-

ви – Урошевац, селу Малишево – Гњилане, селу Врело – Исток, ПКБ „Орвин“, селу Зрзе – Ораховац, селу Будисавце и Сврхе – Клина, селу Јуник – Дечани, и више локација у Приштини.

Крајње је време да неко из актуелне власти одговара за то јер 8 година нису предузимали ништа да пронађу и ослободе киднаповане Србе, тј. да утврде пуну истину о њиховој судбини. За то време пронатовски начелник генералштаба, Понош, хвали Северноатлантску алијансу, отвара канцеларије НАТО-а у Министарству одбране и поставља њихове антене на кров зграде. Наравно, уз помоћ јавно декларисаног ЦИА курсисте, Шутановца, на привременом раду у Влади Србије. Поврх свега, управо тим и таквим Шиптарима за које Брисел каже да им је место у ЕУ, САД несебично шаљу помоћ у оружју. Ништа ново, рећи ћете, ЦИА и БНД су од почетка наоружавале терористе. Јесте, али овај пут Тадићев начелник генералштаба који командује са 27 хиљада војника мртв-хладан изјави да наоружавање две и по хиљаде „људи“ не представља опасност за Србију! Понош је Србе на Косову и Метохији, изгледа, већ отписао, јер о њиховој угрожености не говори. За њега то, изгледа, и није Србија!

Министар спољних послова Русије Сергеј Лавров је својим примером поново подучио Тадића и његове људе како се штите српски интереси. Наиме, Лавров је у Тел Авиву изјавио да би Вашингтон слањем оружја прекршио Резолуцију УН која забрањује испоруку наоружања у региону, осим за потребе мировних снага. Руски министар је додао да тај чин неће допринети миру и стабилности.

Наставак погрома

На годишњицу 17. марта и великог погрома Срба, трупе КФОР-а и УНМИК полиције су по наређењу из Приштине упале у зграду суда у Косовској Митровици где су киднаповали српске судије које су тамо мирно протестовале. Да би испровоцирали народ, они су везане судије држали сат и по у згради суда без покушаја да их превезу у Приштину. На тај начин су желели да се осигурају да ће се Срби окупити испред зграде суда чим сазнају за њихов упад. Тек када се народ спонтано окупио, кфоровци су почели са извођењем судија које су све време малтретирани. У метежу који је настао, најпре је дрогирани амерички војник пуцао пиштољем у масу из возила НАТО-а, да би затим пољски снајпериста у црној униформи почео да гађа окупљени народ са прозора зграде преко пута суда. Снајперисти су циљали у главе мирних становника, а двојицу су успели да погоде. Председник Србије Тадић је позвао обе стране, дакле и снајперисте и њихове жртве, на уздржаност. На крају је стигао и податак из УН да нико из централе те организације није наредио такву акцију, па се испоставило да су Пентагон и Ленгли, уз помоћ својих сателита, све организовали намерно баш на годишњицу погрома Срба.

Да подсетимо, од доласка НАТО окупатора на Косово и Метохију оскрнављено је 76 средњовековних српских манастира. И то по 21 у америчкој и италијанској зони одговорности, 17 у немачкој зони, 10 у енглеској и 7 у француској зони. Погром Срба 17. марта је започео у немачкој зони одговорности, а немачки војници су се склонили пред масом помахниталих Шиптара, дозволивши им да раде шта хоће.

Однос права и силе на примеру Косова и Метохије

Наоружана неправда

Пише: мр Александар Мартиновић

Проглашавајући 17. фебруара тобожњу независност Косова и Метохије од Србије, Албанци су помислили да су створили још једну албанску државу на Балкану. У ствари, то се није десило. Држава, правници то добро знају, јесте пре свега суверена власт. Албанци, међутим, на Косову и Метохији нису суверени. И то из два разлога. Прво, Косово и Метохија је део територије Републике Србије. То је темељна норма Устава из 2006. године. Али, то је норма која проистиче и из важећег међународног права: Повеље Уједињених нација, Завршног акта из Хелсинкија и Резолуције Савета безбедности УН 1244. Друго, од 1999. године врховну власт на Косову и Метохији, и ефективну и правну, у складу са Резолуцијом 1244, има цивилна и војна мисија Уједињених нација. Резолуција 1244 није стављена ван правне снаге. Она и даље важи и све док је то тако, привремене институције самоуправе на Косову и Метохији имају над собом старешинство Уједињених нација.

Са правног аспекта, дакле, ствар је потпуно јасна: суверенитет над Косовом и Метохијом припада Републици Србији, а тај суверенитет у име Србије врше Уједињене нације. То што су лажну шиптарску државу на Косову и Метохији признале поједине земље, никако не значи да је она правно утемељена. Државе не настају признањем од стране других држава, то је још Слободан Јовановић маестрално елаборирао у својој студији „О држави – основи једне правне теорије” почетком 20. века. Једна политичка творевина мора бити држава да би се уопште квалификовала да буде призната од других чланица међународне заједнице као њен пуноправни део. Будући да суверенитет над Косовом и Метохијом припада држави Србији и да је тај суверенитет гарантован ауторитетом одлука највиших тела Уједињених нација, јасно је да је албанска „држава” на Косову и Метохији, правно посматрано, само једна утвара и један привид. Једна фикција, како би рекао славни француски правник Леон Диги.

Преседан отворио Пандорину кутију

У недостатку правних аргумената, светски жандарми, оличени у САД и њиховим сателитима из Европске уније, посегли су за невероватним тумачењем: случај Косова и Метохије је толико особен и специфичан да оправдава брутално кршење међународног правног поретка. При томе, овај преседан не сме бити, кажу ови наопаки логичари, основ легитимитета за остварење других сепаратистичких пројеката, којих има на свим меридијанима света, па и у самој Европи (случај Шкотске, Северне Ирске, Корзике, Баскије, аутономних грузијских покрајина Абхазије и Северне Осетије и др.) При томе се потпуно заборавља на основни принцип англосаксонског права: да преседани имају снагу закона, из чега проистиче обавеза њиховог понављања у свим случајевима исте врсте. То значи да је противправним признавањем тобожње независности Косова и Метохије отворена Пандорина кутија коју ће бити прилично тешко затворити. Практично, десетине савремених држава стрепеће за свој територијални интегритет, јер ће бројни сепаратистички покрети у сваком тренутку моћи да се позову на снагу косовског преседана. Шта ће у таквој ситуацији остати од међународног поретка, то у овом тренутку нико не може поуздано да каже.

Глас за српско Косово и Метохију

Није први пут у историји да се насиље над Србијом и Србима оправдава тиме да је српски национални и државни субјективитет нешто толико специфично да се може угрожавати кад год се то неком прохте у међународној заједници. Довољно је само се подсетити да је Европска заједница још 1991. године заузела став да се границе југословенских република не могу мењати. Благодареди томе, свет је благословио злочиначку окупацију Републике Српске Крајине и вештачко одржавање Босне и Херцеговине као заједнице два ентитета, од којих се један ентитет, Република Српска, систематски гуши.

На косовском примеру јасно се види да западне силе отворено крше не само Повељу Уједињених нација, већ и Завршни акт из Хелсинкија, утврђен још 1975. године, који гарантује територијални интегритет европских држава и непроменљивост њихових граница. Испоставља се да принцип непроменљивости граница важи за све бивше југословенске републике, само не важи за Србију, државу која је 1918. године створила Југославију, земљу оснивача Уједињених нација. Апсурд је потпун. Нажалост, тај апсурд је произвео стотине хиљада убијених и протераних Срба, уништених домова, разорених цркава и манастира.

Још је Аристотел рекао да је наоружана неправда нешто најгоре што се може замислити. Наоружана неправда (читај: САД и НАТО) рекла је да Албанци на Косову и Метохији имају право на независност од Србије. Шта Србија у овом тренутку може да уради? Она треба да се позива на ауторитет међународног права и на чињеницу да између Косова и Метохије и Србије постоји нераскидива правна веза (*iuris vinculum*), садржана у Уставу Републике Србије и Резолуцији 1244. Најважније од свега је да никада и ни по коју цену ниједан српски политичар и дипломата не призна, *ta cite* или *expressis verbis*, да Косово и Метохија нису у Србији. Само тада јужна српска покрајина стећи ће државни субјективитет. Све док се то не деси, Косово и Метохија остају саставни део Републике Србије. И зато је од судбинске важности да на власт у Србији дођу истинске патриотске снаге, које ће могућност давања сагласности на акт од 17. фебруара дефинитивно елиминисати. Прилика за то је већ 11. маја. И стога је глас за Српску радикалну странку истовремено и глас за српско Косово и Метохију.

Увек спремни да убијају Србе

- *Четири године након највећег погрома Срба од доласка међународне заједнице на Косово и Метохију, УНМИК и КФОР су показали своју „ефикасност“ иуцајући Србима директно у главу*

Пише: Будимир Ничић

По логици ствари, Срби на Косову и Метохији треба да раде на свом јачању и побољшању свог живота, али по ономе што имамо на терену, нама је мука од осећаја неизвесности којег не можемо да се ослободимо већ 9 година. Није нам више јасно ни како уопште живимо са тим. Општа ситуација на Косову и Метохији показује да би било неозбиљно очекивати да ће косовски Срби прихватити независност и послушно наставити живот у „новој држави“. Међутим, поставља се питање – шта и како даље! Албанци су годинама арогантно уништавали и потискивали социјално-културни и политички сензибилитет српског становништва на Косову и Метохији, вршећи притисак да прво треба донети независност па ће онда „све доћи на своје“. Запад не само да је пред тим затварао очи, већ је играо и улогу активног савезника. Сада, када је више од половине најзначајнијег српског културног наслеђа уништено и када је српски идентитет доведен у питање, Запад тражи од Србије и Срба да мирно прихвате независност. Посматрано у ширем контексту, међународна заједница на Косову је остварила „значајан“ резултат тиме што одржава привид мирне ситуације, а посебно привид владавине закона и јавног реда. Међутим, прави удео међународне заједнице је толико „проалбански“ да ових дана просто не можете ни видети Јоакима Рикера, шефа УНМИК-а! Човек је просто нестало. Бан Ки Мун је очигледно решио да свима одреда забрани отказивање службе, па тако и највећем србомрцу, господину Рикеру. На-

кон дешавања у Митровици на фамозни 17. март (овога пута 2008), показало се на шта је све спремна међународна заједница, посебно у сфери одбране од „српског национализма“.

Корак ка шиптарском сну – 17. март

Датум 17. март је дан који људи памте са језом и страхом, а у нади да се више никада неће поновити. Људима са Косова и Метохије је то толико битно да свет који нормално живи то не може ни да замисли. Има ту много чињеница које иду у прилог овој оцени. Од 17. марта 2004, као највећег српског погрома и вандализма на Косову и Метохији, имовина Срба нагло се продаје зарад омогућавања резервне имовине у Србији. Не заборавимо никада крвави пир 17. марта 2004. који је уништио српску историју, манастире, цркве, споменике, куће и уништио људске животе, који од тога дана имају свој тужан ток. Манастир Богородица Љевишка у Призрену, окружен бодљикавом жицом, опомиње Србе на историју и иритира Албанце доказујући српску постојбину. То је дан када је Србима стављено до знања да је њихово готово и да ће „цивилизовани свет“ без икаквих осврта направити корак напред и дозволити да на тим местима ничу албански споменици „палим“ терористима. Просто да пожелиш да запалиш тај исти свет. Живот Срба се променио од тога дана, а нико од званичника из Београда није ни покушао да их убеди да верују у бољи живот. Село Чаглавица на домак Приштине је одличан пример за то. Албанци вођени својим националним циљем купују српско село Чаглавицу огромним парам. Шта режим ради да спречи продају једне стратешки веома важне српске територије? Ама баш ни-

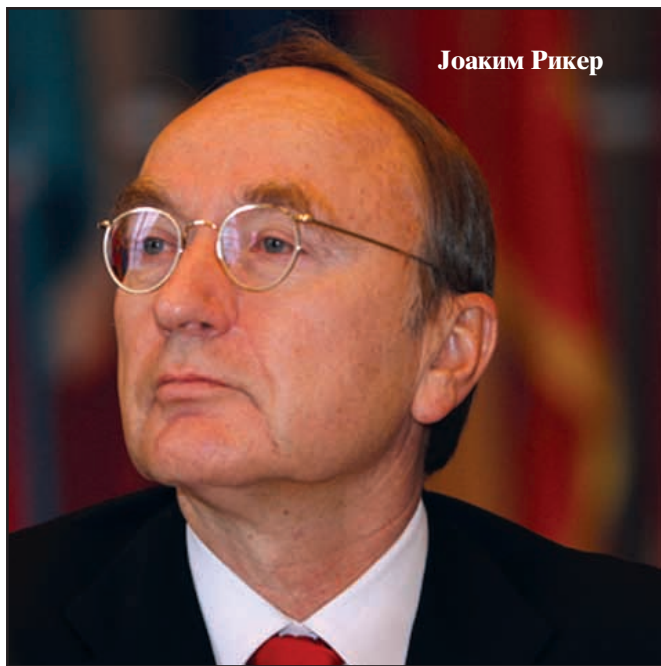

шта! За 9 година ниједан представник режима није обишао ово, још увек већински српско село, у коме тренутно у 250 кућа живи око 1.000 Срба, нити је Београд у ово село последњих девет година уложио један једини динар.

Да Срби не забораве

Четири године након највећег погрома Срба од доласка међународне заједнице на Косово и Метохију, УНМИК и КФОР су показали своју „ефикасност“ пуцајући Србима директно у главу. Од тога дана, Србима је постало јасно да ће међународна заједница која је окупира Косово, очигледно је због чега, на све начине покушати да им зачепи уста, па чак и да пуца у српски живаљ. Митровица, сива као и увек, и тога дана, као и четири године раније, била је у пламену. Тога дана избио је још један у низу хаоса започетих као реакција на хапшење 53 радника суда на северу Косова, који су само хтели да се врате на своја радна места са којих су протерани од доласка међународне заједнице.

Јоаким Рикер

Након што је УНМИК полиција извршила хапшење, избили су нереди. Према тврдњама представника Срба са севера Косова, КФОР и УНМИК полиција пуцали су у Србе. Поставља се питање шта се то од 17. марта 2004. године променило у главама међународних снага, те су одлучили да користе оружје. Сетимо се ефикасности истих тих снага 17. марта 2004. године када је убијено деветоро Срба, 35 цркава и манастира запаљено и уништено, 4.500 Срба протерано из својих кућа, 800 кућа уништено... Тога дана међународне снаге нису имале дозволу за коришћење оружја. Али, наравно тога дана жртве су били Срби и њихова имовина. Очигледно су Срби заборавили на чињеницу да је КФОР увек спреман када је српски живаљ у питању. У најновијем мартовском насиљу убијен је један украјински полицајац, повређено око 150 особа, од којих су двојица Срба тешко рањена. Један са прострелном раном главе, а други са тешком повредом ока од забрањеног гуменог метка. Зграду суда и сада обезбеђују снаге КФОР-а.

(аутор је новинар који живи и ради у Чаглавици)

Црна паралела

17. 3. 2004 – Косово и Метохија

Убијено 19 неалбанаца (деветоро Срба)
Повређено 1.000 Срба и 50 припадника УНМИК-а и КФОР-а

Протерано из својих домова 4.500 Срба
Спаљено 35 цркава и манастира
Спаљено и уништено 800 српских кућа

17. 3. 2008 – Косово и Метохија

Убијен полицајац УНМИК-а
Ухапшено 53 Срба
Повређено и рањено око 150 Срба

Српски радикали не одустају
од одбране националних и државних интереса

Чвршће везе са Србима на Косову и Метохији

- „У разговору са нашим браћом на Косову и Метохији искристалисала се једна идеја која би могла, ако се створеде, значајно помоћи да наши људи доле лакше ојстивају. Њена суштина је да градови и оштинине у Србији, у којима је на власти Српска радикална странка, успоставе директну, без посредника, сарадњу са српским енклавама у јужној покрајини. Тако би једна оштина била задужена, на пример, за Грачаницу, друга за Осојане, трећа за Чаглавицу”, каже др Паја Момчилов, члан Координационог одбора Српске радикалне странке за Косово и Метохију

Разговарао: Душан Марић

Срби на Косову и Метохији не желе да живе изван Србије, у шиптарској терористичкој држави, али ни да напусте своју постојбину, своје куће и имања. А и да желе, немају где да оду. У колективне избегличке центре им се не иде, а за нешто боље немају могућности. Јер већ десет година огромна већина живи без запослења и без икаквих новчаних примања. Ако изгубе своје куће, своја имања – изгубили су све.

„То су часни људи и родољуби, које је проглашење независности не само растужило и огорчило, већ и довело у једну ужасно тешку, скоро безизлазну ситуацију, којој се, што је најгоре, крај и не назире”, у разговору за „Велику Србију” истиче проф. др Паја Момчилов, члан Извршног одбора Српске радикалне странке, који је у последњих месец дана два пута посетио Косово и Метохију.

„Нажалост, уверио сам се да доле постоје и Срби за које се, без страха од претеривања, може рећи да су родољуби по

Чланови координационог одбора испред седишта општинског одбора Косовске каменице Српске радикалне странке у Ранилугу

службеној дужности. Они већ годинама стање у јужној покрајини користе искључиво за сопствену промоцију и богаћење. Уста су им пуна одбране Косова и Метохије, а себи су одавно обезбедили резервне положаје у Београду и другим деловима Србије. Купили су их новцем зарађеним на печатан начин, на несрећи свог народа. Најгоре је то што се представници државе Србије, они који говоре и наступају у њено име, скоро без изузетка, налазе управо међу њима. Тако да је већина српског народа у окупираној српској постојбини притиснута између две велике неправде. Једне туђинске, која је већа и тежа, и друге, своје, која више боли”.

Свака подршка је добродошла

Паја Момчилов је јужну српску покрајину посетио као део тима Координационог одбора Српске радикалне странке за Косово и Метохију, који је недавном одлуком Извршног одбора Српске радикалне странке проширен члановима из целе Србије. Поред др Момчилова, нови чланови одбора су и народни посланици проф. Зоран Машић, мр Јоргованка Табаковић и историчар Никола Жутић.

„Након проглашења тобожње нове државе, руководство странке, на челу са професором Шешељем, проценило

је да је неопходно успоставити чвршћу и бољу сарадњу са нашим људима који су од стране Америке и Запада присиљени да живе под влашћу, мада се то пре може назвати безвлашћем, Тачија, Харадинаја и сличних мрачних типова из терористичке ОВК” – каже професор Момчилов. „Српска радикална странка и на тај начин потврђује да никад неће одустати од своје политике одбране националних интереса, чији је темељни став да је Косово и Метохија интегрални и неотуђиви део Србије”.

Одмах по избору, др Милета Поскурица, Јоргованка Табаковић и Паја Момчилов присуствовали су седници Координационог одбора у Косовској Митровици, на којој су учествовали и председници свих општинских одбора Српске радикалне странке на Косову и Метохији. Главна тема разговора биле су конкретне активности Координационог одбора које би у новонасталим околностима колико-толико олакшале живот Срба на простору између Копачице и Проклетија.

„Наша браћа на Косову и Метохији су свесна да им ми не можемо нешто посебно помоћи, али су дирнута нашом бригом. Она им је важна морална подршка у тешкоћама са којима се суочавају, а које су такве да их ми одавде, и поред свакодневних телевизијских и новинарских извештаја и сведочења, не можемо ни изблиза замислити, а камоли довољно разумети”, истиче наш саговорник.

Корумпирани представници режима

У мору тих тешкоћа, највећа је недостатак слободе, ограничено кретање, стални страх за живот. Живот у логору, у којем је чуварима све дозвољено.

„Заиста је тешко да неко у оваквој Србији, у којој председник државе и министри свакодневно људе бомбардују бајкама о Европској унији, благостању и највишим демократским тековинама Запада, до краја схвати положај једне српске породице која живи јужно од Ибра и чије дете на путу од куће до школе и назад чувају оклопни транспортери. А вршњаци Албанци им стално прете, провоцирају их. Људи доле буквално стреле да ли ће живи да освану”, суморни су утисци др Момчилова.

Српски народ у јужној покрајини живи у тешкој беди, буквално једва да преживљава. Међутим, више од немаштине боли их то што је и оно мало што имају, а што им углавном стиже као помоћ из Србије, неправедно подељено. „На састанку који смо имали у Митровици, људи су наводили бројне примере озбиљне корупције и криминала, чији су носиоци представници садашњег режима у Београду” – наставља наш саговорник.

„Ти људи присвајају велики део хуманитарне помоћи из Србије, запошљавају само своју родбину и чланове својих странака, примају дупле плате, често на измишљеним радним местима. Новац који је намењен за опстанак нашег народа на Косову и Метохији, користе за приватни бизнис.

Многи су се на тај начин обогатили, покуповали куће и станове по Београду и унутрашњости Србије, а Косово и Метохија им служи као бизнис центар за даље богаћење. То траје годинама, а власт у Београду ништа не предузима против тих људи. Напротив, упорно се на њих ослања. И даље се хуманитарна помоћ и новац деле у њиховим кућама, углавном без икаквих јасних критеријума и контроле. Највише по родбинској и страначкој линији”, објашњава наш саговорник.

Због тога обичан свет с правом сумња да је у питању организован лоповлук у којем учествује и део власти из Београда.

Најстарији Србин у Гњилану

„Како да обичан човек који све то гледа верује у стварне намере власти у Београду”, пита се Момчилов. „Људи се осећају препуштени сами себи. А налазе се на ветрометини на којој би било тешко опстати чак и да иза себе имају много јачу државу него што је ова послепетооктобарска Србија”.

Након седнице у Митровици, чланови Координационог одбора учествовали су на протесту организованом на тргу који носи име браће Милић, близанаца Бобана и Срђана, српских официра из Гојбуље код Вучитрна који су погинули бранећи отаџбину.

Недељу дана касније, др Момчилов и др Поскурица, овај пут у друштву проф. Зорана Машића, поново су посетили окупирану српску постојбину. Овај пут, одредиште њиховог путовања била је Грачаница. Након седнице Координационог одбора, на којој су конкретизоване неке активности договорене у Митровици, српски радикали посетили су манастир Грачаницу, а др Паја Момчилов гостовао је у програму локалног радија.

„У разговору са нашом браћом на Косову и Метохији искристалисала се једна идеја која би могла, ако се спроведе, знатно помоћи да наши људи доле лакше опстану”, каже на крају др Момчилов. „Њена суштина је да градови и општине у Србији, у којима је на власти Српска радикална странка, успоставе сарадњу са српским енклавама у јужној покрајини. Директно, без посредника о којима сам овде говорио. Тако би једна општина била задужена за Грачаницу, друга за Осојане, трећа за Чаглавицу”.

Ових дана чланови Координационог тима Српске радикалне странке посетиће косовско Поморавље, Штрпце и српске енклаве у Метохији, након чега ће сачинити, и руководству Српске радикалне странке предложити, план активности које ће имати само један циљ – конкретну помоћ нашем народу да би успео да остане на својој очевини. То је најбољи начин да српски радикали дају свој допринос тешкој борби која Србе и Србију очекује у настојању да поврати колевку своје државности.

Сачували снагу духа

„Задивљен сам снагом духа и љубављу према отаџбини код наших људи на Косову и Метохији”, каже др Паја Момчилов. „Иако су практично остављени од свију, у њима има више људскости и позитивне животне енергије него код већине нас који далеко од њих и њихове муке”.

НАТО терористи

- Дођају у Косовској Митровици, када је незаштићени и голоруки српски народ био међа најовско-терористичке мржње и насиља, показују сву величину српске националне срамоте којој су кумовали они за које евроатлантске индустрије немају алиернативу

Пише: генерал Милен Симић

Половином фебруара ове године, српска војска је прославила свој нови дан, том приликом највише помињући Карађорђевиће и устанике, али и „реформске успехе“ и евроатлантску перспективу, по чему, како истичу нови одбранолози и доктринолози, војска предњачи у односу на остале српске друштвене субјекте. Тог дана је чак и војна музика, ваљда као посебан део програма обележавања празника, забављала доконе шетаче и децу у центру Београда. Сигурно је да се прославе војних празника у нормалним државама не разликују много од ове у Србији, наравно ако се изузме наглашено игнорисање и непријатељство војне управљачке структуре према бившим припадницима војске и једностраначка припадност већине гостију на свечаностима.

Међутим, имајући у виду да Србија данас није нормална држава, суштинска разлика између војних организација, укључујући и прославе војних празника, је огромна. Наиме, овогодишња прослава дана војске Србије остаје у историји српског народа забележена као јединствен пример бешчашћа, јер је истовремено шиптарска терористичка организација, са својим евроатлантским савезницима, проглашавала „независно Косово“ и отимала део српске националне територије, без икакве, па макар и вербалне реакције војне управљачке структуре и самих припадника војске.

Представници српске војне силе су и тада, иако их нико ништа није о томе питао, слали поруке да се неће ангажовати, без обзира шта се буде дешавало у јужној покрајини, што нису чиниле чак ни колаборационистичке оружане формације које су служиле фашистичкој Немачкој. Војничко бешчашће је из дана у дан нарастало, тако да се сада са сигурношћу може говорити о српској националној срамоти, јер је српски народ уистину незаштићен од натовско-терористичке мржње и дивљања, што се најбоље видело у Косовској Митровици приликом јуриша натовске војске на голоруке српске судије.

Уколико појемо од чињенице да мале земље и мали народи могу рачунати на сувереност над својом територијом само ако имају јаке оружане снаге и моћног савезника, онда је јасно да се са српском државом, српским народом и српским националним простором може поигравати како ко хоће, јер Србија нема оружане снаге. При томе је сасвим јасно да карикатурална организација која себе назива српском војском не представља ништа у одбрамбеном смислу и да није у стању ни себе да заштити, а камоли да штити територијални интегритет земље и државни суверенитет. Јасно је да је пацификација српског народа била један од главних услова отимања српске националне територије и стварања прве терористичке државе на свету, тзв. независног Косова, али и свођења Србије на преткумановску територију. Да којим случајем српски народ у овом тренутку има респектабилну оружану силу, окупаторске натовске снаге не би тенковима, оклопним транспортерима и тешким артиљериј-

ским оруђима оверавале границе „независног Косова“, башто малтретирајући људе, нити би пуцале у голоруки српски народ.

Највећа терористичка војска на свету

Међутим, далеко опасније од свега што су до сада урадиле окупационе групе је најавна америчког председника о наоружавању „независног Косова“, чиме је практично верификована чињеница да је једна терористичка организација трансформисана у војску. То ће бити први пут у историји да терористичка организација постане војска уз помоћ оних који су тероризам прогласили за главну опасност по светску безбедност, а борбу против њега главним задатком својих војних организација. Иако је тема шиптарског војног организовања потиснута у други план, јер се „нови српски доктринолози, одбранолози и реформски опредељени генерали и официри“ још увек баве обрачуном са бившим припадницима војске, „имплементацијом натовских стандарда“ и кооперативним пословима са натовским обавештајним структурама, у српским медијима се, с времена на време, појављују упозорења озбиљних аналитичара који тврде да новостворена шиптарска војна организација није претња само преосталом српском становништву на Косову и Метохији, већ и оном становништву у остатку Србије.

Што се тиче људског потенцијала, језгро шиптарске војске сачињава око 30.000 терориста који су пре десетак година завршили војну обуку у камповима на северу Албаније са америчким, британским и немачким официрима као инструкторима, учествовали у терористичким акцијама на Косову и Метохији, агресiji на Србију и прогону српског становништва по уласку међународних управних, полицијских и војних снага у покрајину. Међу њима су најопаснији

Промена власти – услов опстанка Србије

Мора се истаћи да су сви знали шта се догађа са српским одбрамбеним системом – и политички субјекти, и интелектуална елита, и институције и грађани, али и да су сви мирно очекивали епилог, проблематизујући стање војске повремено, само ако је то доносило политичке поене. Ако се нешто брзо не промени, сви морају очекивати пред својим кућама шиптарску терористичку војску. Свакако да је промена свих промена – елиминисање колаборационистичке власти, а прва прилика су предстојећи избори. Са војничке тачке гледишта, остале прилике нису важне. Уколико се то не деси, постоји шанса да се релативно брзо ревитализује српски одбрамбени систем и да се спречи планирана катастрофа српског народа. Прича о методи ревитализације би била предугачка, али је битно да постоје људи који би то знали да ураде.

Уколико се то не деси онда је и овај текст бесмислен, јер ускоро неће бити српске војске уопште, а богами ни народа са својим националним идентитетом.

злочинци које је „српска демократска власт” ослободила из затвора пре осам година. Рамене уз рамене са њима је и око 2.000 муџахедина, који се или налазе на територији Косова и Метохије или су им обезбеђени канали преко Албаније и Црне Горе да могу брзо доћи и укључити се у састав шиптарске војске. Подсећања ради, то су терористи који су по Босни и Херцеговини одсецали српске главе, а из Албаније трговали телесним органима киднапованих Срба.

У саставу шиптарске војске „независног Косова” се налази преко 30.000 припадника регуларне албанске армије који су се са натовским саставима населили на територију Косова и Метохије, заузевши станове, куће и другу имовину протераних Срба. Такође, не треба занемарити ни око 20.000 терориста из западне Македоније и 10.000 са југа централне Србије који су 2001. године синхронизовано учествовали у побуни и који су и те како оспособљени за оружану борбу. Наравно, то није све, јер се на основу бројности шиптарске популације на Косову и Метохији, било да је староседачка, било да је са натовским јединицама дошла из Албаније, може лако закључити да се преко мобилизације која је тајно увежбавана више пута до сада, војска „независног Косова” може додатно омасовити за око 150.000 људи.

Дакле, шиптарска војна организација може ангажовати око 260.000 људи, хетерогених по оспособљености за оружану борбу, али јединствених по мотивационим карактеристикама од којих су посебно значајне жеља за међународном верификацијом прве терористичке и друге шиптарске државе као прелазног и краткотрајног решења до стварања велике Албаније, веома снажна антисрпска мржња, могућност пљачке преостале српске имовине на Косову и Метохији, могућност пљачкања централне Србије и стварања велике Албаније до Јужне и Западне Мораве.

Што се тиче материјалних ресурса војске „независног Косова”, у оптицају су различити подаци, углавном погрешни. Чињеница да је почетком 2001. године у рукама шиптарске терористичке организације било око 1.000.000 цевки различитог наоружања и више хиљада тона муниције и минско-експлозивних средстава, показује да међународне снаге не само да нису разоружале терористичку организацију и становништво, већ се број наоружања вишеструко увећао. За сада нема поузданих података колико је модерног наоружања шиптарска страна примила од натовских војски а колико је купљено на илегалном тржишту од новца обезбеђеног трговином дрогом, белим робљем и људским органима. Најаву америчког председника о наоружавању „независног Косова” треба тумачити као најаву поступка обезбеђивања тенкова, оклопних транспортера, артиљеријских оруђа, борбених хеликоптера и авиона и других тешких и сложених борбених система, јер шиптарска војска практично све друго већ има.

Значи, војска „независног Косова” ће врло брзо бити спремна да радикализује стање на Косову и Метохији и у региону до оружаног сукоба, јер за то има довољно и људског и материјално-техничког потенцијала. По свој прилици, главни циљ те радикализације би требало да буде удар на територију централне Србије, освајање што веће територије, а потом повратак на границе велике Албаније, како би српски народ дотакао дно понижења.

Системски руинирана војска Србије

Пошто то није тако, поставља се питање технологије оспособљавања српског одбрамбеног потенцијала, места и улоге појединаца и група у том прљавом послу, одговорности политичких субјеката и интелектуалне елите који су руинирање система одбране мирно посматрали, тренутно стања и могућности ревитализације, с обзиром на неповољан однос снага и краткоћу времена. Када се разматра технологија онеспособљавања српског одбрамбеног потенцијала, треба поћи од два кључна историјска тренутка – неуспеле натовске агресије на Србију и српски народ и успешног петооктобарског преврата.

Наиме, у првом, иако је учинила безброј злочина, натовско-терористичка коалиција није успела да порази српску војску и да окупира Србију, већ је војска из тог неравноправног сукоба изашла морално јача, са огромним поверењем грађана у њу и високим угледом у свету. У другом, извршен је преврат и створени услови за уништавање војске као главног субјекта система одбране, али и за дерегулацију свега осталог.

Наравно, прво је окупиран српски медијски простор и у њему инсталирани антисрпски медији који ће годинама

агресију називати бомбардовањем, интервенцијом, косовском операцијом и другим „нежним” именима, а тромесечну одбрану од агресије политичком грешком, поразом и слично. Медији никако нису смели да критикују оно што су удворице називале „реформом система одбране и војске” нити „савезништво” са злочинцима, па чак ни онда када удворице из војне управљачке структуре доведу непосредног извршиоца убистава грађана и засејавања територија касетним бомбама. Егзистенцијалним исцрпљивањем припадника војске, разноврсним аферама и негативном кампањом према војничком позиву, полако али сигурно је кидана веза између народа и војске и стварано неповерење према најзначајнијој одбрамбеној организацији. Није чудно што данас, када је највише угрожен српски територијални интегритет и биолошки опстанак, српски грађани најмање верују војсци, у историји њеног организовања.

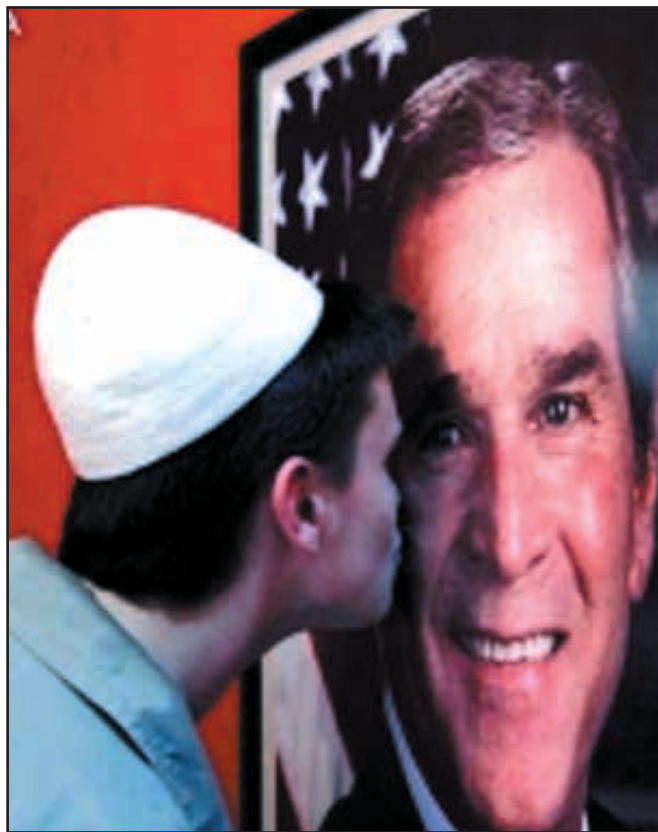
Затим је потпуно игнорисана српска војничка прошлост, посебно оног дела од пре девет година, када су припадници војске показали своје право херојско лице супротстављајући се стоструко надмоћнијем непријатељу. Њих су колаборационистички властодршци и натовски курсисти, по налогу господара, елиминисали из војске, верујући да тиме елиминишу и чињенице о стручном и националном идентитету једне сјајне генерације војних професионалаца, као и њихова сведочења о технологији натовских злочина. С друге стране, изванредне припаднике резервног састава војске на све начине малтретирају и понижавају како би их одвратили од учешћа у одбрани земље.

Трећи корак је потпуна идолатрија некомпетентне војне управљачке структуре према противницима српског народа. Они су стране војне тимове увели у све војне структуре и не смеју ни да помисле да проблематизују њихов опстанак

на тим местима, иако њихове владе отимају српске земље, њихове војске пуцају на српски народ а њихови политичари формирају респектабилну шпигтарску терористичку војску како би бацила остатак Србије на колена и Србима нанела трајну срамоту. Идиотизам је толико изражен да „реформски генерали и официри” још увек сматрају да су евроатлантске интегративне асоцијације рајско прибежиште за српски народ, а мировне операције „извоз безбедности”, иако се пожар насиља и злочина разбуктава у самој Србији.

Четврти корак је изграђивање поданичке свести и обезвређивање професионалне способности припадника војске како би се онемогућио отпор отимању српских националних територија. Изгледа да је то најлакше учињено код професионалних припадника војске. Да није тако, они се на дан проглашења „независног Косова” не би налазили у касарнама, на скијалиштима, курсевима и бескорисним сесијама, већ би били на локацијама одакле се полази у одбрану отаџбине. Поред осталог, то је и питање официрске моралности, с тим што треба напоменути да су „нови војни теоретичари” одскоро осмислили теорију да у новом времену „морал не зависи од односа према роду и отаџбини, већ од количине новца за плате и од привржености циљевима војних интегративних асоцијација”. Наравно, ради се о јаду и чемеру од официра, војних теоретичара и војних теорија.

Пети услов је уништавање српског борбеног потенцијала, односно потпуно елиминисање материјално-техничких ресурса који су, без обзира на застарелост, могли бити веома ефикасни у рукама добро обучених и мотивисаних професионалаца. Практично, остатак српске војске нема са чим да води оружану борбу чак и да то хоће, а одбрамбена индустрија не може више да обезбеди самосталност у производњи базних елемената јер су јој капацитети разорени. Сигурно да би се о технологији обезоружавања српског народа могло дуго писати, али је у овом тренутку битно само то да су српске територије угрожене и да се припрема страшан погром.

Делегација Српске радикалне странке
обишла ромска насеља на Косову и Метохији

Живот без живота

Пише: Будимир Ничић

Међународне институције и локалне власти на Косову и Метохији не располажу прецизним подацима о броју Рома који живе у јужној српској покрајини, нити знају тачно колико их се иселило за време и после рата 1999. године. Према статистичким подацима из 1991. године, на Косову и Метохији живело је 42.806 Рома, а процењује се да их је из покрајине избегло око 75 одсто.

Пре доласка међународне заједнице на Косово и Метохију Роми су живели у свим градовима и општинама. Њихова насеља у Приштини, Митровици, Пећи, Вучитрну и другим градовима су након одласка српских снага из покрајине углавном спаљена. Роми који су остали на Косову Метохији живе у страху и беди.

У економском и социјалном погледу, Роми су данас најугроженији део косовског становништва. Живе изоловани, на периферији насеља. Куће су им од лошег материјала, њихови стамбени и пословни објекти нису легализовани, у већини насеља нема канализације, водовода, струје и неопходних хигијенских услова за нормалан живот. Процењује се да их је 90 одсто незапослено. Углавном живе од социјалне помоћи или помоћи међународних донатора у храни, одећи и обући. Многи од њих немају ни то.

Држава мора да помогне ваш опстанак

На захтев великог броја Рома са Косова и Метохије, из разних градова и места, делегација Српске радикалне странке коју су чинили посланик у Скупштини Србије и потпредседник Светског парламента Рома Јован Дамјановић, комесар за медије у Светској организацији Рома Драгољуб Ацковић и потпредседник Федерације Рома Србије Ештреф Радмановић, половином марта посетила је ромска насеља у јужној српској покрајини. Ово је, иначе, била прва посета ромских лидера из Србије својим суграђанима Ромима на Косову и Метохији од момента када су шиптарски терористи прогласили такозвану независност.

Српски радикали
у посети Ромима у Грачаници

Прва станица радикала била је Косовска Митровица одакле су се, након разговора са Ромима и упознавањем са њиховим проблемима, упутили ка централном делу Косова и Метохије. Делегацију Српске радикалне странке у Грачаници дочекало је педесетак Рома који су Дамјановића, Ацковића и Радмановића упознали са проблемима са којима се суочавају свих ових година, а који су углавном социјално-економске природе. „Најтеже је што немамо посао, нити услове за нормалан живот. Ви сте прва делегација која нас је посетила за ових девет година”, рекао је Шериф Ибрахими.

„Од 2000. године чак ни Влада Србије преко Координационог центра није подржала ниједан пројекат помоћи ромској заједници на Косову и Метохији. Нити је Роме у било ком облику обухватила у свој програм”, истакао је огорчено Ибрахими.

„Ми смо сви радикали и надамо се да ће и за нас Роме бити боље када дођемо на власт, јер велика је неправда направљена према нама. Са једне стране Шиптари, са друге Срби, а ми као да не постојимо. Нико на нас не обраћа пажњу иако смо цео век уз Србе”, говори дрхтавим гласом шездесетогодишњи Идриз.

Видно потресен и ганут тешким условима у којима се живи на Косову и Метохији, посланик СРС-а Јован Дамјановић изразио је наду да ће после предстојећих избора доћи до промене власти и стварања услова за бољи живот свих грађана Србије па тако и Рома. „Када Срби, наша браћа живе тешко и кад је њима тешко, онда је и нама тешко, али кад је добро српском народу и нама је добро. Грађани знају и осећају на својој кожи да Влада није водила довољно рачуна о становништву, Србима, Ромима и осталима који су остали да живе на Косову и Метохији”, истакао је Дамјановић и додао: „Верујем да ће, када српски радикали дођу на чело државе, свима бити много боље. Знам да сте ви и до сада гласали за Српску радикалну странку јер осећате да у држави нема правичније и поштеније странке. То је странка која је прва и једина до сада заступала ставове да Роми морају да се интегришу у све сфере друштва”.

Дамјановић је нагласио да држава мора програмима и дугорочним кредитима омогућити Ромима и другом неалбан-

ском живљу не само бољу егзистенцију, већ и сигурнији опстанак.

Присутним Ромима затим се обратио Драгољуб Ацковић: „Колико ја знам, овде има 80, 90 ромских кућа, то није

мало. Да ли ће се неко вратити или неће, о томе немојте да размишљате. Кад се буду вратили, они су добродошли, али догле ви овде морате да будете компактна маса, да заједно са Србима и са свим осталима који овде живе, нађете начин да преживите и опстанете. Рећи ћу вам једну тешку констатацију. Године 1389. су дошли неки људи и мислили су да ће овде остати 15 000 година, не нису остали толико, остали су неколико векова. Године 1941, овде су дошли Италијани, мислили су да ће остати хиљадама година, не, остали су само 3 године; тако да ће и вашим мукама једном доћи крај. Размишљајте на такав начин”. Ацковић је поновио да ће Српска радикална странка, када дође на власт, радити на томе да исправи све грешке и све оно што се радило наопако. „То неће ићи лако ни брзо. Али мора да се ради на томе да вам се омогући нормалан живот. Зашто Српска радикална странка? Многи ће овде долазити и причати исто као што вам и ја причам, али поставите им само једно питање; а шта си друже радио претходних 8 година, што нас тад ниси сачувао, него сад баш кад ти требају наши гласови. Мислим да је врло коректно и поштено да му то кажете, а не да он вас убеђује и да он вама прича и да вас лаже”.

Радикали су затим обишли Чаглавицу и Преоце, где их је дочекала готово идентична слика немаштине, беде и многобројна питања како и на који начин опстати.

Самир је ромски повратник у граду Гњилане. УНДП Косово је недавно реализовао повратак 25 ромских породица у Гњилану, у кварту званом „Абдула Прешева”. Одатле су Роми протерани још 1999. и све до марта 2008. живели су у камповима на југу Србије и у Македонији. „Ми смо, брате, прича за себе... Ови странци обећавају, кажу да ће да дају све па и пос’о. Али ништа. Ја сам тражио да отворим бизнис да продајем чарапе, али ништа”, каже Самир. „Мени много не треба. Шта ће мени луксуз, ја имам троје деце и жену и морам да их прехраним, а од чега? Немам ништа, зидови се не једу. Не дају нам баш много ни хране. Вероватно ће и то да стане и онда: Роми, ко вас пицца! Има да нас оставе да умремо од глади,” каже Самир и показује нам своју децу. „Ево гледај, једно ми иде у школу, у српску школу у Гњилану, и мора да му се да да једе, а шта да му дам!?” Док разговарамо, полугола ромска деца трче око нас на хладноћи, слинави и боси. Самир, навикнут на такав призор, резигнирано наставља: „По цео дан новинари их сликају! Па, ајде бар да имамо нешто од тога! Као да смо лутке за украс...”, каже Самир.

**ИПА – лажна економска помоћ Европске уније Србији
у замену за отимање Косова и Метохије**

НЕ, хвала!

- *Просечан Србин треба да се одрекне Косова и Метохије за око 100 евра „помоћи“ из европских приватних фондова*

Пише: мр Дејан Мировић

Неколико месеци прозападне снаге у Србији покушавају да убеду српску јавност у немогуће – тврде да Србија може бити члан Европске уније са Косовом и Метохијом у саставу Србије. Да би та невероватна фраза била прихватљива за народ, непрестано се говори о економској „помоћи“ из фонда претприступне помоћи – ИПА, коју Европска унија даје Србији. Са друге стране стоје изјаве европских политичара који тврде да Србија никад не може бити члан ЕУ са Косовом и Метохијом у својим уставно-правним оквирима. На пример, таква је изјава државног секретара у Министарству иностраних послова Немачке Гернота Ерлера од 10. марта 2008. године да није „реална могућност“ да Србија уђе у ЕУ са Косовом као делом Србије, и да не постоји могућност да се поново преговара о Косову (пренела „Политика“ од 11. марта 2008. са скупа поводом пете годишњице Ђинђићеве смрти у Фондацији „Фридрих Еберт“ у Берлину). Такође, француски министар иностраних послова Бернар Кушнер је после сусрета са својим српским колегом Вуком Јеремићем у Београду, 12. јула 2007. године, изјавио да питање Косова мора бити решено пре уласка Србије у ЕУ и да Француска подржава Ахтисаријев план о независности Косова („Политика“, 13. јул 2007). Карл Билт, шведски министар иностраних послова је изјавио у

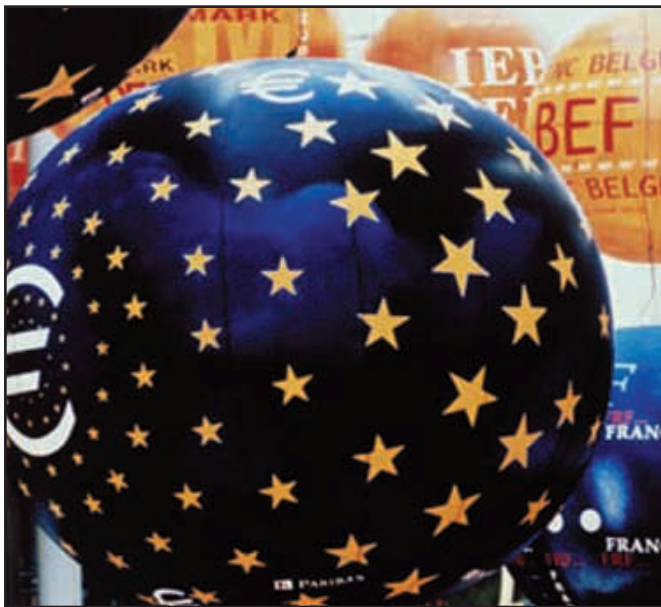
Приштини, 9. марта 2008. године, да Косово може бити члан ЕУ и без чланства у Уједињеним нацијама (пренео Танјуг 9. марта 2008).

ЕУ или Косово и Метохија

Зато се пред изборе заказане за 11. мај, у души скоро сваког грађанина Србије, намеће као главно питање шта је важније – борба за духовно-историјско наслеђе које представља Косово и Метохија или наводни бољи живот и стандард који тобоже добијамо чланством у ЕУ. Дакле, пред српским бирачима биће питање које је старо колико и човечанство – душа или тело? Наравно, прозападним снагама које се залажу за улазак у ЕУ, блиска је она софистичка филозофија о којој је Платон писао да значи да је „истинито оно што и тело каже да је истинито“.

Истовремено, други, проруски део српске политичке елите, сматра да је најважније очување српско-руског православног духа, које најбоље представљају преко 1000 српских цркава на Косову. Али, шта ако је само питање нетачно? Шта ако Србија уласком у ЕУ губи и шансу за бољи живот? Да ли је онда читав идеологија прозападних снага у Србији, које предводи „западоид“ Борис Тадић, лажна исто као што је био лажан пољски фаворит у Москви из седамнаестог века, лаж-царевић Димитриј? Упоредни економски подаци нам дају јасан одговор и на то питање.

„Помоћ” ЕУ Србији

Главни аргумент прозападних снага је да ЕУ даје помоћ Србији. Они наводе да, према оквирном споразуму између ЕУ и Србије, у периоду од 2007. до 2010. године Србија треба да добије 771 милион евра помоћи из фонда претприступне помоћи – ИПА (овај фонд обједињује раније облике помоћи – CARDS, PHARE, ISPA и SAPARAD). Али, највећи део средстава, према речима Душице Мојце–Зајц, стручног саветника словеначке „Р & Р” консултантске компаније, неће бити уложен у производњу. Напротив, око 726 милиона евра ће бити уложено у „изградњу институција у Србији”. Тек када Србија добије статус кандидата за ЕУ (а нико не зна када ће то бити), моћи ће да користи помоћ за регионални развој и пољопривреду, наводе експерти. Србија је од ЕУ добила мање него неке земље из региона. У просеку, помоћ из ИПА програма у периоду 2007-2010. године по становнику у региону износи: Црна Гора 192 евра, Македонија 147 евра, Хрватска 131, Србија 103 евра (НИН, 13. децембар 2007). Можемо закључити да просечан Србин треба да се одрекне Косова за око 100 евра.

Поставља се и питање колико ће обећаних новчаних средстава помоћи ЕУ бити стварно искоришћено. На пример, помоћник министра финансија Гордана Лазаревић је изјавила да оквирни споразум предвиђа да „сваке године Србија треба да поднесе пројекте који ће се финансирати из трогодишњег буџета ЕУ донетог 2007, а онда се за сваку годину утврђују пројекти који треба да одговарају износу средстава која су предвиђена” („Привредни преглед”, 29. новембар 2007). Помоћник министра финансија је изјавила и да „то не значи да ћемо тај новац добити. За ову суму конкурише се одређеним пројектима који се оцењују и за њих се добија директна помоћ”. („Политика”, 12. март 2008).

Такође, словеначки експерт Мојце–Зајц је на семинару о помоћи ЕУ Србији, одржаном 5. децембра 2007. у Београду, изнела став да би Србија „могла успешно да искористи средства која су јој на располагању, биће потребно да има барем неколико стотина едукованих појединаца у државним и научним институцијама и привреди, који ће се посветити свим фазама пројекта. О озбиљности материје и важности познавања суштинских и процедуралних питања приликом конкурсања за фондове ЕУ, сведочи и чињеница да је у прошлом циклусу финансирања остао неискоришћен значајан део средстава намењен земљама Балкана управо због недо-

статка добро припремљених пројеката” („Политика” од 6. децембра 2007. и „Привредни преглед”, 6. децембар 2007). Такође, према словеначком експерту који помаже у изради пројеката који конкуришу за помоћ ЕУ, Грчка, која је 25 година члан ЕУ, успела је да добије само 70 процената помоћи јер није имала добре пројекте. Колико ли ће онда добити Србија? Дакле, помоћ вероватно неће бити у пуном обиму, али ће неколико стотина српских стручњака бити везано за ЕУ.

Такође, према одредбама Оквирног споразума о коришћењу средстава ЕУ који су у новембру 2007. године потписали потпредседник српске владе Божидар Ђелић и директор Европске комисије за западни Балкан Пјер Мирел, у 2008. години Србија треба да добије укупно 190 милиона евра од ЕУ. Али, према проценама прозападних саветника Привредне коморе Србије, Горана Николића (НИН, 20. март 2008), само за 2008. годину спољнотрговински дефицит Србије ће износити око 9,5 милијарди долара. Николић процењује да ће дефицит бити још већи ако Србија настави пут ка ЕУ, читавих 11 милијарди долара. Дакле, дефицит ће бити повећан за 1,5 милијарду долара ако Србија буде испуњавала услове ЕУ. Даље, у 2008. години Србија ће морати да отплати и 4,2 милијарде долара по основу плаћања главног дела спољног дуга и 1,1 милијарду долара по основу плаћања камата. И то је повезано са Европском унијом јер ЕУ и инострани кредитори усаглашавају политику према Србији, као на пример, ЕУ и Међународни монетарни фонд (ММФ). Потпредседник српске владе, Божидар Ђелић је изјавио 19. новембра 2007. године у Бриселу да је са комесаром ЕУ за економију и финансије, Хоакином Алмунијом разговарао о томе да Србија треба, уз подршку ЕУ, да потпише нови споразум са ММФ. Ђелић је изјавио и да је заједно са Алмунијем разматрао нови споразум са ММФ и подвукао да ЕУ сарађује са ММФ у програмима који се прописују за државе које узимају кредите. („Политика”, 20. новембар 2007).

Дакле, када упоредимо ове економске податке и одбацимо лажну пропаганду, јасно је да ће Србија због политике окренуте искључиво ка Европској унији у 2008. години изгубити неколико милијарди евра, можда ће добити, и то у најбољем случају, 190 милиона евра. Зато уласком у ЕУ Србија неће само остати без Косова и Метохије. Она ће и финансијски бити покрадена од стране Брисела.

Отуда, Србија не треба да уђе у ЕУ, не само због отимања Косова, већ и због снажних економских разлога.

Писмо Вилија Вимера и „европска будућност” Србије

ЕУ таназија

- Писмо које је Вили Вимер, бивши председник Скупштине ОЕБС-а ујединио немачком канцелару Герхарду Шредеру још 2000. године, и у коме се јасно каже да су за Србију врата ЕУ трајно затворена, само је једва деценијске десетрукићивне политичке европског фактора према Србији

Пише: Александар Павић

Прича се да је у јесен 1944, на Бањици, у „ослобођеном” Београду, Јосип Броз изговорио следеће речи: „Србија нема чему да се нада. За њу неће бити милости”. Можда се никад неће поуздано сазнати да ли су то биле речи једног бившег аустроугарског каплара, или врхунски обученог и образованог обавештајца који је само преузео име једног страдалог младића из Кумровца. Али, са сигурношћу се може рећи да је човек који је носио то име био настављач вишевековне политике разних завојевача на Балкану, политике која је активно радила на сузбијању сваке могућности за стварање или дугорочније одржавање једне јаке и независне државе у овом делу Европе.

Политике која је покушала, када је Србија већ постојала као факат крајем 19. и почетком 20. века и управо претила да постане језгро једне јаке и независне балканске државе, да Србију учини зависном, и економски и трговински веже за Аустро-Угарску (као што назовидемократски „реформисти” покушавају да Србију учине вештачки и трајно зависном од ЕУ), политике која је у Првом светском рату произвела чувени поклич: „Србија мора умрети!” и политике која је у Другом светском рату, кроз уста Адолфа Хитлера, инсистирала на томе да се не сме дозволити опстајање на Балкану народа који има осећај посебне државотворне мисије, као што су Срби. Брозова политика, уз активно учешће високо позиционираних српских „помагача”, дала нам је и авнојевске границе, и аутономне покрајине унутар њих – наравно само у авнојевској Србији.

Та политика је широм отворила врата и закључцима Бадинтерове комисије из 1991, према којима су, супротно важећем међународном праву оличеном у Повељи УН и Хелсиншком завршном акту, републичке границе проглашене „међународним”. Међутим, испоставиће се да ни ту није био крај политике по којој „Србија мора умрети”. Јер, и даље је постојала каква-таква, макар и авнојевска Србија. И тако,

попут змије која стално мења кошуљицу да би обновила своју кожу, и анаконда која стеже свој обруч око Србије скида једну по једну кошуљицу међународног права, да би стално изнова обнављала своју вековну мисију. Пошто су „скинуте кошуљице” Повеље УН и закључци Бадинтерове комисије, у случају „независног Косова” инсистирало се на

Зашто да куцамо на врата која су нам трајно затворена?

Још и пре него што смо знали за Вимерово писмо, чинило се чудним, неприродним да се Србија политички, економски, па и духовно усмерава искључиво у једном, ЕУ-правцу, с обзиром на чињеницу да огромна већина савременог човечанства живи ван граница ЕУ, и да се земље које тренутно бележе највећи привредни раст такође налазе ван граница ЕУ. Сада се тек види погубност такве политике. Србија куца на врата која су јој трајно затворена, а не куца на толика врата која су јој широм отворена. У Русији, Кини, Индији, Бразилу, Латинској Америци, Африци. Сада је последњи тренутак да се такво самоубилачко усмерење – преусмери. И ако у томе успемо, а успећемо ако чврсто решимо, једно место у престоници слободне Србије треба резервисати и за споменик Вилију Вимеру, чије нас је писмо само подсетило на оно што је већ одавно требало да знамо.

„праву народа на самоопредељење”. Али, разуме се, само у Србији. Јер, да би се контролисао Балкан, „Србија мора умрети”.

Србија трајно искључена из европског развоја

У том смислу, веома је битно писмо бившег потпредседника Скупштине ОЕБС-а и високог званичника конзервативне немачке Хришћанско-демократске странке, Вилија Вимера, упућено тадашњем немачком канцелару Герхарду Шредеру 2. маја 2000. године, у виду извештаја са међународне конференције одржане у Братислави коју су организовале САД ради предочавања своје будуће стратегије на Балкану. Писмо је битно јер потврђује да се суштински ништа није променило. Нови амерички завојевач само је наследио политику претходних, немачких и турских завојевача. У том писму, Вимер, у улози не само високог политичког функционера, већ и заступника европских (уместо америчких) интереса, истиче следеће најважније моменте:

– да се САД сматрају наследником Римске империје и да настоје да избију на границе њене најшире експанзије;

– да је НАТО бомбардовање СРЈ 1999. године извршено ради „исправљања Ајзенхауерове грешке” с краја Другог светског рата и трајног распоређивања америчких трупа у овом делу Европе;

– ради тог истог, несметаног америчког војног присуства, Србија „мора трајно да буде искључена из европског развоја”.

Дакле, у случају да смо заборавили лекције новије историје, Вимерово изузетно важно писмо је ту да нас подсети, да отелотвори константе деловања спољног фактора на Балкану и српске позиције у свему томе. Вимерово писмо нам посредно говори да једна Србија која је „трајно искључена из европског развоја”, а која се и даље вештачки, бесмислено везује управо за ту исту ЕУропу, управо и јесте Србија која „нема чему да се нада”, Србија која „мора (од)умрети”.

Вимерово писмо се први пут појавило у српској јавности још крајем 2006. године, када га је објавио Београдски форум за свет равноправних, а затим и НИИ, фебруара 2007. године. Но, оно није имало онај одјек у српској јавности ко-

ји добија сада, након једностраног проглашења „косовске независности”. Ширег одјека нису имала ни упозорења попут оног изреченог од стране бившег немачког амбасадора у Београду, Цобела, који је 2007. изјавио да се Србија може надати евентуалном уласку у ЕУ „2032. године”. Мапа коју је америчка ЦИА објавила још пре неколико година показује како ће свет вероватно изгледати 2020. године. На тој мапи, Србија се не налази унутар граница ЕУ. А, још у јулу 1998, на „Међународном Бертелсман форуму”, скупу на којем су присуствовали највиши званичници НАТО и ЕУ држава чланица и кандидата, заједно са представницима Русије, Швајцарске, Израела и још неких европских земаља, немачки министар спољних послова Клаус Кинкел изјавио је да је „Србија највећи губитник у овим процесима и да ће наставити да губи”, док према једном од закључака тог истог скупа, „ЕУ мора бити спремна да се суочи са сценаријом једне енклаве унутар проширене ЕУ”. Другим речима, опет и изнова, „Србија мора умрети”.

Али, мора ли? Мора, само ако се повинује судбини коју су јој „(не)пријатељи” одредили, и претвори њихове снове у своју нужност. Јер, по доказима којима располажемо, међу којима писмо Вилија Вимера заузима посебно место, „европске интеграције” за Србију заправо су чиста „ЕУтанација”, добровољно пристајање на сопствену смрт.

Вимерово писмо нам објашњава зашто су све „европске перспективе” које се Србији нуде магловите, далеке и недефинисане. Јер у ствари, циљ и није да се Срби-

ја као таква интегрише у већи део Европе како би се „придружила европској породици народа“. Не. Ако би, по овом сценарију, икад и дошло до „европске интеграције Србије“, то би била Србија без Косова и Метохије, без Војводине и Рашке, без самосталне привреде, без слободе. То би била заправо мрвица од некадашње Србије која личи на првобитни ентитет отприлике онолико колико мрвица погаче личи на саму погачу.

Зато се слободно може рећи, сада када већ располажемо опипљивим доказима о томе шта за Србију стварно значе „европске интеграције“, да је свако залагање по начелу „Европа нема алтернативу“ не толико издаја националног интереса, колико жеља за самоубиством, и то колективним. Осим, наравно, ако се ЕУ јавно не би одрекла такве политике. А таквих најава нема ни у назнаци.

Писмо Вилија Вимера

„Веома цењени господине канцелару,

Крајем протекле недеље био сам у прилици да у словачком главном граду Братислави присуствујем конференцији, коју су заједнички организовали америчко министарство иностраних дела и Американ ентерпрајз институт (Спољнополитички институт Републиканске странке). Главне теме скупа биле су Балкан и проширење НАТО-а.

Конференцији су присуствовали највиши политички представници, на шта указује присуство великог броја председника влада, као и министара иностраних послова и министара одбране из тог региона. Међу бројним важним тачкама о којима се расправљало, неке од тема заслужују да их нарочито истакнем:

1. Организатори конференције су захтевали да се у кругу савезничких држава што је могуће брже изврши међународно признање независне државе Косово.
2. Организатори су изјавили да се Савезна Република Југославија налази ван сваког правног поретка, а пре свега изван Завршног документа из Хелсинкија.
3. Европски правни поредак представља сметњу за спровођење планова НАТО-а. У том смислу знатно је погоднији амерички правни поредак за примену и у Европи.
4. Рат против Савезне Републике Југославије вођен је да би се исправила погрешна одлука генерала Ајзенхауера из доба Другог светског рата. Због тога се из стратешких разлога тамо морају стационарвати амерички војници, да би се тако надокнадило оно што је пропуштено 1945. године.
5. Европски савезници су учествовали у рату против Југославије да би, де факто, превазишли препреку и дилему која је настала после усвајања „Концепта нове стратегије“ Алијансе у априлу 1999. године, односно настојање Европљана да се претходно добије мандат УН или КЕБС-а.
6. Не умањујући важност накнадне легалистичке интерпретације Европљана да је, наиме, код ширења задатака НАТО-а преко граница законски договореног подручја у рату против Југославије, била реч само о изузетку, ипак је јасно да је у питању преседан, на који се у свако доба свако може позвати, и тако ће многи убудуће и да поступају.
7. Ваљало би да се приликом садашњег ширења НАТО-а поново успостави територијална ситуација на простору између Балтичког мора и Анадолије каква је постојала у време Римског царства, и то у доба када је оно било на врхунцу моћи и заузимало највише територија.
8. Због тога Пољска мора да буде окружена са севера и југа демократским државама као суседима, а Румунија и Бугарска да обезбеде копнену везу са Турском. Србија (вероватно због обезбеђивања несметаног војног присуства САД) трајно мора да буде искључена из европског развоја.
9. Северно од Пољске треба да се оствари потпуна контрола над прилазима Санкт Петербурга Балтичком мору.
10. У сваком процесу праву народа на самоопредељење треба дати предност над свим другим одредбама или правилима међународног права.
11. Тврдња да је НАТО приликом напада на Савезну Републику Југославију прекршио сва међународна правила, а нарочито све одговарајуће одредбе међународног права – није оспоравана.

После ове конференције, на којој се расправљало веома слободно и отворено, не може да се избегне важност и далекосежност њених оцена, нарочито када се има на уму висок и компетентан састав учесника и организатора. Америчка страна, изгледа, свесна је и спремна да у глобалном оквиру, због остваривања својих циљева, поткопа и укине међународни правни поредак, који је настао као резултат Другог светског рата у прошлом веку. Сила има да стоји изнад права. Тамо где међународно право стоји на путу, треба га уклонити. Када је сличну судбину доживело Друштво народа, Други светски рат није више био далеко. Начин размишљања који води рачуна само о сопственим интересима може да се назове само тоталитарним.

С пријатељским поздравима, Вили Вимер”.

**За председника Србије и председника Демократске странке
Бориса Тадића САД и ЕУ су једини пријатељи**

Сви председникови пријатељи

Пише: Срђан Томић

Лош визионар

Након завршетка протеклих председничких избора многи су помислили да је заменик председника и председнички кандидат Српске радикалне странке Томислав Николић погрешно када је у финали предизборне кампање, у ТВ дуелу, Бориса Тадића ослобљавао са „господине бивши председниче”, јер након непојављивања на величанственем протестном митингу поводом противправног једностраног проглашења „државе Косово”, он је заиста у моралном смислу бивши човек, а самим тим и бивши председник. Тако се Томислав Николић још једном доказао као велики политички визионар, а већ је извесно да ће се убрзо, након 11. маја и окончања избора на свим нивоима, остварити и наредна његова визија да „надаље неће моћи да се формира ниједна влада без учешћа Српске радикалне странке”.

За разлику од Николића, ниједна од Тадићевих прогноза (јер излишно је говорити о било каквом његовом визионарству) није се у пракси остварила. Тако на пример, његова теорија о одрживости државне заједнице СЦГ показала се као неутемељена на чињеницама и потпуно нетачна.

На питање да ли верује у будућност СЦГ, он, као потпуни политички дилетант, каже: „Верујем. Не ослањам се превише на историју, иако је не занемарујем. ЕУ не жели даљу фрагментацију у региону, јер би стварање нових држава могло довести до безбедносних ризика”. (интервју, „Монитор”, 13. јун 2003. године).

Уместо историје као учитељице живота, по ко зна који пут се господин председник ДС-а позива на пријатеље из САД и ЕУ: „... сматрам да су САД врхунски спољнополитички партнер СЦГ, а да је Европска унија, такође, наш вр-

хунски економски партнер". (интервју, „Монитор”, 13. јун 2003. године).

Па да потврди свој суманути спољнополитички став, он каже и ово: „... свакако сам међу онима који сматрају да у Америци треба тражити свог партнера, а не градити односе сукобљавања” („Новости”, 16. октобар 2003. године).

Неспорно је да САД и ЕУ, иако непријатељи Србије, заиста јесу Тадићеви пријатељи. Они подржавају његову патолошку потребу да буде први међу једнакима (и неједнакима), а својим маркетиншко-шпијунским триковима на једвите јаде га, али нажалост још увек успешно, одржавају на власти обезбеђујући му материјално благостање, моћ и славу.

Актуелни председник Србије и још актуелнији председник Демократске странке истиче „изванредну сарадњу” са најозлоглашенијим и безброј пута доказаним непријатељима Србије, повремено им се и извињавајући за измишљене српске злочине: „Имам веома добре и конструктивне односе са својим колегама у Тирани”. (интервју, „Монитор”, 13. јун 2003. године).

Идентично изванредно мишљење о албанским званичницима имају и „политичари” са Косова, који су им бескрајно захвални на обуци у њиховим камповима. Као искусан војни стручњак (министар војни, затим и врховни командант) Борис Тадић је, оценивши обученост једног од терориста-политичара, Агима Чекуа назвао „војником”.

Од ових малих, безначајних земаља Тадић нема директне користи (можда од њихових лобија на Западу има), али тим нарученим, лепим речима показује оданост САД и ЕУ и оправдава сва силна средства и наде уложене у њега.

У свом битисању на најзначајнијим државним функцијама, Тадић се првенствено руководи одлукама Сената и Конгреса САД. Тако на питање новинара „Блица”, у интервјуу од 5. априла 2004. године, „Може ли се очекивати да СБ УН усвоји нову резолуцију о Космету или евентуално измени Резолуцију 1244 и да ли ће међународна заједница пристати на децентрализацију покрајине?”, Тадић сигурно и лаконски одговара да „Савет безбедности неће усвојити ништа, ако то претходно не усвоје Конгрес или Сенат”!

Мимо одлуке наше Народне Скупштине, а по жељи Американаца, позвао је Србе да изађу на изборе на Косову и Метохији, дао легитимитет сепаратистичком руководству и на тај начин им помогао у припремању терена за оно што је касније уследило – сецесија јужне српске покрајине.

Борису Тадићу је стало до Скупштине само када преко свог страначког послушника Оливера Дулића мора да из-

дејствује председничке изборе пре проглашења независности Косова и Метохије, јер да су избори одржани након 17. марта 2008, он би засигурно платио политички цех због своје губитничке политике.

Већ је постао синдром да Борис Тадић неком својом брзоплетом изјавом открије суштину бављења политиком, њега самог и њему сличних:

„Некад је боље да влада која лоше ради има дужи мандат како би резултат за њене опоненте био што бољи” (интервју, Новости, 6. фебруар 2004. године).

Пријатељ наших непријатеља је наш непријатељ!

Пре неки дан, неколико година пошто је Тадић уништавао не само оружје, него и комплетну војску и давао шаролике изјаве на основу којих је потпуно деградирао функцију војске, карактеристична је његова изјава: „Не долази у обзир да се војним маневрима и притисцима према Космету одговара на терористичке акције Албанаца, што неки заговарају”, (из интервјуа датог листу „Дневник”, 20. септембар 2003. године), а његов „драги Џорџ” је најавио америчко слање оружја на руке шиптарским терористима на Косову и Метохији.

Тадић је одувек показивао неспремност да се бори против шиптарских терориста на Косову и Метохији, али је зато увек био спреман да за љубав САД и ЕУ увуче Србију у рат са земљама са којима се никада нисмо сукобљавали. „Министар одбране Србије и Црне Горе, Борис Тадић изјавио је јуче у Бриселу да је државна заједница спремна да допринесе очувању мира и демократских вредности учешћем у мировним мисијама широм света.

Тадић је, на конференцији у седишту НАТО-а, према извештају Танјуга, истакао да СЦГ управо развија своје капацитете за изазов учешћа у мировним мисијама у свету, да спроводи реформе система одбране”. (Борба, 17. октобар 2003. године).

Пошто су САД и ЕУ, на основу неког њиховог врло чудног поимања међународног права, озваничиле независност „државе Косово”, сада се планира дотурање оружја званичним каналима. Док су припремали сецесију западни моћници су се тајно и полутајно састајали са Шиптарима и муџахединима и договарали свеобухватну логистичку подршку, која је затим и стигла.

Господине председнице Демократске странке, САД и ЕУ су пријатељи само Вас и Ваших саветника и сарадника, али не и нас грађана Србије. Зато су избори 11. маја за грађане Србије прилика да покажу свој избор, и овога пута га неће прокоцкати.

Србија на предстојећим изборима бира између Тадићевог деструктивног западњаштва и прогресивне проруске политике Српске радикалне странке

Тадић или Србија

Пише: мр Дејан Мирковић

Напад НАТО полиције на Србе у Косовској Митровици од 17. марта 2008. године, када је повређено око 100 људи а ухапшено преко 50 Срба, наметнуо је питање којим путем Србија треба да крене. Да ли би Србија требало да гласа за Тадићеву политику, који је у тренутку када су НАТО снајперисти пуцали на Србе у Косовској Митровици позивао обе стране „да се уздрже од насиља“(!?) и телефонирао генералном секретару НАТО Схеферу и Хавијеру Солани, или Србија коначно треба да се определи за проруску политику коју предводи Српска радикална странка.

Лажи као аргументи за Тадићев пут

Они који сматрају да је боље да победи Тадићева Демократска странка износе следеће разлоге: Ако на изборима 11. маја победи Српска радикална странка, Србија ће бити изолована. Све суседне државе желе да уђу или су већ чланице ЕУ или НАТО-а. Око 55 процената спољнотрговинске размене Србије се остварује са државама из ЕУ. Око 80 процената банака у Србији је из земаља ЕУ. Србија бележи раст бруто друштвеног производа. Запад инвестира у српску привреду. Запад ће поново увести санкције Србији ако не победи Тадићева странка. НАТО ће можда поново напасти Србију. Даље, пропагатори Тадићеве политике говоре да ни Русији не би одговарао долазак Српске радикалне странке на власт у Србији. Москви је наводно потребно одређено време, од 10 до 15 година, да би у потпуности обновила своју снагу. Нови сукоби на Балкану и подршка Србији би успорили обнову моћи Русије. Коначно, Тадић је пристао на потписивање уговора о продаји Нафтне индустрије Србије Гаспрому и пролазак гасовода Јужни ток кроз Србију.

Озбиљни аргументи против Тадићевог пута

Они који сматрају да је Тадићева политика лоша за Србију износе следеће аргументе: Срба има више него Албанца, Хрвата, босанских муслимана и Македонаца. Дакле, Србија би могла да постоји и опстаје као самостална држава без обзира на суседе. Због економске оријентације на искључиву сарадњу са ЕУ, наш трговински дефицит је највећи у српској историји. У 2007. години је разлика између увоза и извоза износила 9,5 милијарди долара. У односу на 2006. то је пораст од 40 процената. Што се тиче аргумента о порасту српског бруто друштвеног производа, он показује вредност која се произведе на територији Србије. Дакле, то је и вредност коју производе америчке фирме на територији Србије, као железара Сартид на пример. Те фирме своје приходе пребацују на Запад и од тога српски грађани имају мало користи. Западне банке у Србији примењују камате које су значајно више него оне на Западу. Српски спољни дуг је 2000. године износио око 10 милијарди долара. Према проценама прозападног економисте Млађена Ковачевића, он

ће до краја 2008. године достићи 35 милијарди долара. Западне инвестиције не само да не покрећу српску индустрију, већ се углавном односе на куповине најбољих српских фирми, као што је била Мобилна телефонија Србије. Прича о евентуалном поновном увођењу санкција Србији такође је лаж, јер у крајњој инстанци, Русија у Савету безбедности то неће дозволити. Ни НАТО напад на Србију није реалан, јер САД имају великих проблема и у Ираку и у Авганистану.

А што се тиче уговора о продаји НИС-а Гаспрому, Тадић је одлучио да на изборе 11. маја иде у коалицији са странком министра економије Млађана Динкића који је највећи противник уговора о продаји Нафтне индустрије Србије Гаспрому. Борис Тадић лично није повезан нити са једном привредном афером. Али, скоро сви његови сарадници су умешани у корупцију огромних размера.

Западоид Тадић

Борис Тадић је син познатог и угледног српског академика Љубомира Тадића. Али, Тадић нема знање свога оца. Пре политичког ангажовања, радио је као анонимни професор у једној београдској средњој школи. Није написао нити једну књигу, нити је познато да је објавио неки чланак. Посебно је ограничено Тадићево познавање спољне политике. Из његових говора јасно је његово уверење да са Запада долазе само добре ствари. Тадић је прави „западоид“, како би то језгровито дефинисао велики руски мислилац Александар Зиновјев.

На пример, Тадић описује Дика Чејнија, човека који је разорио Авганистан и Ирак, и његове колеге из НАТО земаља на следећи начин: „Без изузетка све су то изузетно благи и пристојни људи... Никад не смем да их слажем... У разговору са потпредседником САД Диком Чејнијем, њега је искључиво интересовало да ли заиста искрено желимо у евроатлантске интеграције. Уверио сам га да је то питање нашег опстанка... Јако ме изненадило када ме је Дик Чејни питао да ли у мојој земљи постоји јасна подела посла и да ли се тачно зна шта ко ради у српском националном интересу. Нисам могао да му одговорим потврдно и обманем једног тако важног човека. Кад се разговара са Чејнијем, то је као да се обраћаш читавај Америци“ – одушевљавао се Тадић.

Тадић отворено признаје и да му се НАТО руководиоци смеју у лице када им говори о злочинима над Србима: „Де Хоп Схефер, сада као лидер НАТО-а, после свега природно није могао да прихвати оно што сам говорио да се догађа на Косову. Његови најближи сарадници су са нескривеним под-

смехом слушали моје речи о паљењу српских цркава, недужним жртвама и колонама избеглица“ (објављено у часопису „Профил“, Београд, 2006)

Али Тадић и поред свега, жели у НАТО : „Потребни су нам НАТО и ЕУ... Свима у региону је циљ да уђемо у НАТО и ЕУ“ („Јединство“, 12. децембар 2005)

Тадићу је идеал да Србија буде као Пољска. Без обзира што је из Пољске након уласка у ЕУ отишло око 2 милиона људи, што је спољни дуг Пољске порастао на око 200 милијарди долара, а руководство у Варшави води хистеричну антируску политику иако зависи од руске нафте и гаса, слично као и Србија. Тадић изјављује у Гдањску 31. 8. 2005 године: „Наш пут у европску будућност, која је постала пољска садашњост, је јасно одређен. Очекујемо то исто са великим нестрпљењем, а то је европска и евроатлантска будућност“.

Тадић као прави западоид верује да Солана, човек који је наредио бомбардовање Србије, има добре намере: „У потпуности се слажем са оним што је рекао Хавијер Солана по питању одржавања референдума у Црној Гори“ („Јединство“, 12. децембар 2005. године)

Са друге стране, за Тадића као „западоида“ не постоје добре намере Русије по питању Косова и Метохије, нити историјска блискост Срба и Руса, већ наводно само интерес Москве јер „Русија брани ову позицију због својих интереса“ (ББЦ 26. септембар 2007. године)

Избори – прилика за победу проруске оријентације

Дакле, ако Србија настави Тадићевим путем, кроз 10-15 година ће можда и престати да постоји као држава. Спољни дуг ће достићи око 200 милијарди долара, сепаратизам подржан од САД ће се појавити у регионима Војводине и Санџака, централна власт неће постојати, Запад ће потпуно завладати Србијом и стално ће изазивати кризе. Чак ни моћна Русија тада неће моћи да помогне српском народу.

Али, ако ускоро победи проруска оријентација у српској политици, Србија ће кроз неколико година бити позитиван пример за остале државе у Европи. Она ће бити пример како је могућа самостална политика у односу према САД и успешан економски развој уз помоћ руског капитала. То ће бити „вирус“ који ће подстаћи и друге земље у Европи да затраже руску подршку и руске инвестиције. Србија само уз руску помоћ може бити стабилна земља. Зато не треба одлагати оно што је неминовно – савез Русије и Србије.

Еврообмана

- *Задатак демократских пропагандиста је да убеди грађане Србије како евроатлантске интеграције немају алтернативу, и зато су осмислили поруке о изолацији и све чешиће, како се избори приближавају, о самоизолацији*
- *Циљ је улазити грађане Србије све извеснијом победом западних снага*

Пише: Марко З. Пушица

Током свих ових демократских година обмана и великих политикантских захвата на свим националним добрима, нарочито оним профитабилним, не можемо извршити истинску анализу тако настале штете по државу и народ, а да се не позабавимо буквално погубним гурањем наше државе у тзв. евроатлантске интеграције. Наравно, репертоар такве једне правне бесмислице осмишљене у кругу тзв. европских западних демократија, са крајњим циљем тријумфа концепта у коме тржиште и профит заувек побеђују праве духовне, идеалистичке и традиционалне вредности старе Европе, нама је одлично познат. То су веома добро знали и наши досадашњи властодршци, па су и мимо свих тих јасних порука из наше давне, а нарочито блиске прошлости, одлучили да крену погрешним, тзв. евроатлантским путем, са јасном тезом оркестриране пропаганде – да тзв. евроатлантске интеграције немају алтернативу (за њих стварно и немају), обмањујући тако читаву јавност како је баш тај пут прави. На тај начин поново на драње постављају кожу са голих леђа српске државе и народа. А све то чине са циљем да стомак победи срце и разум, а народ заборави да су Косово и Метохија једини истински стожер српске државности. Ако у овом тренутку запоставимо питање статуса територије, која је заиста извориште српске духовности и државности, и без тог корена сопственог идентитета будемо увучени у било какве преговоре о приступању тзв. евроатлантским процесима, бићемо трајно изгубљени у зачараном кругу туђих планова и жеља. Да ли заиста желимо да будемо део тог „мртворођенчета“ на политичкој карти света, или још јасније, шта бирамо – Косово и Метохију или улазак у ЕУ?

О изолацији и самоизолацији

У раскринкавању свих демократских подвала, нарочито морамо бити опрезни приликом демонтаже њиховог система дезинформисања. Главно средство њихове пропаганде јесте новогovor. Скоро сви медији у служби остварења непријатељских циљева, користе одређене термине који сами за себе, па чак и без обзира на контекст целе информације, за просечног примаоца информације звуче фаталитички и мрачно. Ради се о терминима изолација и самоизолација, који се везују за наше залагање и борбу за очување Косова и Метохија, наспрот њиховом грљењу и љубљењу по тзв. европанелима са бриселским евробирократама.

Позабавимо се прво раскринкавањем подвале о тобожњој изолацији Србије, коју ће неко споља наметнути због изборног резултата и јасног залагања за беспоговорну бор-

бу за Косово и Метохију, дакле за сопствене државне границе, а тиме и очување територијалне целовитости која има потврду у међународним уговорима о разграничењу закљученим са Албанијом.

Одмах можемо приметити очигледну нелогичност. Како то да они који наводно желе да воде државу Србију, доводе у питање њену територијалну целовитост, а потом тој истој држави онемогућавају да оствари свој суверенитет на делу сопствене територије? Ово се покушава остварити подметањем тезе да је боље за Србију да као крња прво уђе у једну сумњиву идеолошко-политичку унију држава, у тре-

нутку када већина држава чланица те исте уније признаје стварање лажне шиптарске државе на делу територије Србије. А онда ће, према речима демократора, тако „придружена” и „стабилизована” Србија касније, када добије приступ тобожњим фондовима без којих не може да се развија, да решава остале проблеме.

Дакле, за њих као политичаре је државни суверенитет у категорији другоразредних питања!? Очигледно је да стварањем оваквих и сличних лажних дилема, Косово и Метохија или стављање Србије у изолацију, прикривају од очигледних грађана Србије стварно стање ствари, обзиром да се стање у свету променило у односу на период деведесетих година када су нам биле наметнуте санкције. То нарочито имајући у виду нову геополитичку улогу Руске Федерације, и поклапање наших и руских интереса у свим областима, као и појаву нових регионалних сила ван круга држава чланица НАТО. Треба додати и то да ове државе и у СБ УН све више отворено опонирају предлозима САД и циљевима осталих западноевропских држава, те на тај начин и маргинализују улогу покровитеља шиптарске лажне државе на територији Републике Србије.

То је једна заиста нова реалност, реалност истинских порука подршке Србији, без козметичких, политикантских валера који се завршавају само на јаким речима и без дела, као што је био случај у време када смо имали наводну подршку Јељцина, баш кад је својим демократорским реформама, на радост свих у ЕУ, касапио распету Русију. Ове нове околности, које демократори у Србији намерно префуткују или исмејавају у својим ТВ и НВО тирадама, указују да више не постоји црно-бела слика када су у питању кретања у светској политици, те да је данас тешко изоловати једну европску државу, која се при том бори за једну од тековина европске традиције – суверенитет на делу сопствене окупиране територије. У питању је најузвишенија борба за истину и слободу, што је заједничко готово свим државотворним народима, који то и препознају. У овом тренутку наш је задатак да помогнемо првенствено себи, а то ћемо најбоље учинити борећи се до краја за оно што је наше – за Косово и Метохију под пуним српским суверенитетом, без обзира на све претње. Тиме ће коначно и бити сломљена пропагандна дезинформација о изолацији наше отаџбине коју би нам наводно неко споља наметнуо.

Једина обмана која по обиму своје глупости може да надмаши демократорске приче о изолацији Србије у новим геополитичким околностима, уколико данас буде изабрала борбу за Косово и Метохију, а не тзв. евроинтеграције, јесте пропагандна обмана о самоизолацији Србије након избора уколико на њима победи патриотска опција која ће борбу за Косово и Метохију ставити испред и евроатлантских интеграција. Заиста, шта може бити глупље од подметања заблуде која је раскринкана и пре него што је покушано њено остварење?

Како ико нормалан и разборит може бити против политике коју оличавају историјске чињенице и природни национални циљеви, затим дух Устава, те логичне последице свега наведеног, и да поверује да ћемо политичким избором патриотске опције, избором који је за сарадњу са свим државама у свету, осим са онима који признају лажну државу новобалистичких бандита на делу државне територије Републике Србије, довести себе у самоизолацију?!

Потпуно је јасно да данас, у конкретним геополитичким околностима није могуће споља изоловати једну државу, а камоли да се иста доведе у самоизолацију јер се бори за уставност и законитост, те за очување међудржавних уговора који регулишу разграничење између држава и тиме за-

брањују насилно мењање тих граница, спречавајући домино ефекат могућих сецесија. Ове правно-историјске аргументе најпотпуније поткрепљује већ поменути нови однос снага у свету.

Стога можемо закључити да демократорска пропаганда бесмисленог новоговора о изолацији и самоизолацији ипак поседује све особине вазалног односа према послодавцима са запада и психо-патолошке мане њених аутора, јер увек треба имати у виду не само оно шта се прича, већ и ко и у чије име прича. То је у нашем случају одавно већ виђено и понављано, само што данас то заиста треба и спречити.

Условљавање и злонамерно спајање

Званични односи који су успостављени између наше државе и ЕУ, а поводом нашег наведеног приступања Унији, јесу односи који такође одишу низом дезинформација, обмана и класичног зеленашког условљавања. У периоду непосредно након петооктобарског преврата, док се још нису смириле јакобинске страсти досманлијских мини-лидера, правци сарадње су били испуњени бахатим жељама које су се односиле само на амнестију свих шиптарских терориста, на сатирање свих српских привредних система и предузећа кроз пљачкашке приватизације, уништавање државних банака, отпуштање радника, уништавање војне технике и свеукупно слабљење наше војске, пензионисање великог броја способних и официра са ратним искуством, реваншизам у медијима, просвети, правосуђу, убацивање сумњивог кадра на све значајне положаје, тобожње смиривање стања на југу Србије тако што су дојучерашњи терористи постали политичари итд.

Све до последње најбахатије и најодвратније жеље, да Србија прећути стварање лажне шиптарске државе на својој територији, како би се на тај начин наставило са финансијском подршком „реформама”, те уз подршку свих земаља ЕУ даље наставио процес придруживања и стабилизације до коначног чланства. Алал вера – Солана, Рен, Рупел, Билт и друштво су све лепо осмислили! Оно што произлази из наведеног, а потиче из исте кухиње, је упозорење Србија да опет припазе како ће гласати на изборима, јер ће од тога зависити њихова „дивна” европска будућност, наравно, у загрљају и љубави са независном државом Косово. Овакав

систем условљавања представља уобичајени механизам када су у питању досадашњи односи Србије и ЕУ.

Међутим, треба поменути да су овакви односи све чешћи и унутар саме ЕУ, с обзиром на чињеницу да је декадентно тело овог подухвата пало под идејни стечај. Потпора оваквом систему условљавања од стране ЕУ нису били само тезе већине актуелних властодржаца, који су у већини случајева били пуки извршиоци страних налога, већ су и значајан утицај имали одређени медији, НВО, те сви тзв. аналитичари за које је анализа представљала прворазредни идеолошки задатак, а не изазов струке. Тако осенчени идеологијом бриселске, евробирокаратске силе профита, они су још више појачавали лажну слику о нашој припадности таквом поретку, сервирану од стране демократорских политиканата, или су обратно, припремали народ за потоње страначке агитације тзв. демократског блока.

На овом месту требало би поменути и својеврсно лицемерно, али изнад свега злонамерно спајање држава, од којих су неке настале од бивших сецесионистичких југословенских република (па им се и државност може правно довести у питање), и које су биле у оружаном сукобу деведесетих година, у једну вештачку и идеолошки конципирану целину-регион. Затим, тако идеолошки испеглан регион треба укључити у Унију, у коме неће бити доминантних државотворних организама, јер је онај најдоминантнији – српски разбијен на више регија и тиме трајно уђуткан.

Исти они који су преко разних назовиекспертских комисија и панела деведесетих година констатовали да је бивша СФРЈ у стању распада и омогућили, те озаконили сецесију у федерацији као опасан преседан, а што се данас огледа и у њиховим изјавама да ја отцепљењем јужне српске покрајине окончан и распад СФРЈ, након свега желе да оно што су разорили пресоје у целину и све то инкорпорирају у ЕУ. Путања овог злонамерног спајања се данас креће одоздо навише, док је претходно разарање бивше федерације ишло обрнуто – одозго надолу, разарањем државе као власти и сецесијом дела њене територије, наравно све под будним оком тадашње ЕЕЗ.

Цео процес се данас одвија у домену културе са јасним политичким конотацијама, одоздо, уз помоћ свих поменутих домаћих протагониста, а огледа се и у раду разних међудржавних радионица за младе, за рад у сфери односа са јавношћу, у области заштите људских права и слично. На тај начин се дугорочно планира на овим просторима, па када ставови формулисани доле стигну до горе у виду неке изјаве модерног српског политичара, не треба да нас зачуди тако формулисани страх од (само)изолације и гледање на ЕУ као једини могући пут. Или издајнички став код неких домаћих политиканата да Косово треба да буде независно.

Овде можемо и окончати ову анализу тезом да постоји јасан и складан међусобни однос између оних који вичу: „ЕУ или (само)изолација, а о Космету ћемо касније” и оних којима су уста пуна реалности у којој независност лажне шпигтарске државе није спорна и како ЕУ нема алтернативу. Данас су сви они опет на истом задатку и под истом заставом, не баш увек у истом саставу, али са познатим репертоаром обмана, лукаво збијени и добро ушшукани. На крају, треба само да нам буде потпуно јасно да су тако и раније били припремани, а и да се данас тако припремају услови за сваку тачку бриселских циркусских вратоломија, наравно, увек до последњег Србина.

Брига уместо закључка, одлука уместо бриге

Шеф немачке дипломатије, Франк Валтер Штајнмајер, је у једном од својих излагања поводом проглашења независности лажне шпигтарске државе Косово и реаговања грађана Србије на исто, лицемерно и без стида навео како Немачка са помешаним осећањима гледа на Балкан, на албанске заставе које горе и како насилне демонстрације у Београду испуњавају Немачку бригом.

Надајмо се да се у будућности нити Немачка, нити бриселска евробирокаратија неће бринути о нама и нашим унутрашњим стварима више од нас самих.

Конечно, дошао је ред на нас да начинимо избор. Наша одлука је данас јасна – целовита држава Србија и у њеном саставу Косово и Метохија, изнад свега!

Политички мотивисана антирусска кампања из коалиције ДС–Г17 против руских инвестиција је гурање Србије у енергетску изолацију

Русија – прави економски избор за Србију

- Економски подаци показују да је у 2006. години готово цела ЕУ зависила од снабдевања руским гасом
- Само победа проруских снага на изборима Србију може спасити од самоубилачког чина одбацавања сарадње са Русијом коју заговара коалиција ДС–Г17

Пише: мр Дејан Мирковић

У нашој јавности се већ неколико година води хистерична политичка кампања против руских инвестиција. До кулминације је дошло када је потписан уговор који предвиђа да ће руски „Гаспром“ купити српски НИС и да ће кроз нашу земљу проћи гасовод „Јужни ток“. Министар Динкић је само неколико недеља након званичног потписивања уговора изјавио за „Грађански лист“ да „споразум неће бити ратификован... нова влада ће морати поново да се изјашњава о њему“. Дакле, за Русе не важи чак ни једно од основних начела права *sunt servanda* (уговор обавезује). Министар Динкић је изјавио у емисији „Утисак недеље“ и да Борис Тадић, његов коалициони партнер на предстојећим изборима, мисли исто што и он, и да се предомислио(!?) у вези с уговором, али да то не сме јавно да каже.

Заједно са министром у јавности су наступали разноразни експерти и аналитичари, који су такође из свих „оружја“ гађали „зле“ Русе само зато што желе да инвестирају у нашу економију. Предлагало се да се изградња гасовода прихвати, али продаја НИС-а не, као да су то две одвојене ствари. Наравно, у овој антикампањи се нису користили економски аргументи, већ само фразе и подаци истргнути из контекста. Ову политичку кампању евродогматика није зауставило чак ни противљење Русије независности Косова и Метохије, као ни отворено отимање Косова и Метохије од стране ЕУ, а које је постало толико дрско да је председавајућа ЕУ, Словенија, позвала бившег терористу Тачија да у својству тзв. премијера лажне државе Косово буде гост на састанку министара иностраних послова ЕУ, одржаног 29. марта 2008. године на Брду код Крања.

Цела Европа зависна од руског гаса

Економски подаци најбоље показују на каквим се нералним основама заснива та антирусска кампања. Србија је у потпуној зависности од увоза руског гаса, који је у 2006. години износио 100 одсто. У глобалном смислу, Русија је највећи светски произвођач гаса – са 598 милијарди кубика, руски удео у светској производњи износи 21,65 одсто. Међу првих 9 произвођача у свету нема Аустрије, одакле је фирма ОМВ која се помињала као „најбоље решење“ за НИС уместо „Гаспрома“. Слична ситуација је и на табели редоследа земаља које поседују највеће резерве гаса. Русија је прва са

скоро невероватних 47, 82 одсто светских залиха или 26, 59 трилиона кубика. Треба истаћи и да је међу првих десет земаља на овој листи већина у веома добрим односима са Русијом – нпр. Русија има добре односе са Ираном, чији удео у светским залихама достиже 26,74 одсто или 14,87 трилиона кубика, са Катаром чији удео у светским залихама достиже 25,78 одсто или 14, 34 трилиона кубика, са Саудијском Арабијом чији удео достиже 6,9 одсто или 3,84 трилиона кубика, са Алжиром чији удео у светским залихама износи 4,58 одсто или 2,55 трилиона кубика, са Венецуелом чији удео у светским залихама достиже 4,32 одсто или 2,40 трилиона кубика, са Туркменистаном чији удео у светским залихама достиже 2,9 одсто или 1,61 трилион кубика. (А. Муслибеговић, „Новости“, 27. јануар 2008). Не би било изненађење ако се у наредном периоду обистине и најаве о стварању гасног картела.

Економски подаци показују да је у 2006. години готово цела ЕУ зависила од снабдевања руским гасом. У Бугарској, Финској, Грчкој, Летонији, Литванији, Словачкој зависност износи 100 одсто. У Турској 78 одсто, у Аустрији, одакле је поменути ОМВ, такође 78 одсто, у Мађарској, одакле је

компанија МОЛ, 76 одсто, у Чешкој 75 одсто, Пољској 66 одсто, Хрватској 65 одсто, Румунији 63 одсто, Словенији 51 одсто, Немачкој 40 одсто, Италији 31 одсто, Француској 27 одсто, Холандији 16 одсто.

Тридесет две земље света увозе гас од „Гаспрома“, који поседује 156.000 километара гасоводне мреже, а 514.000 километара дистрибутивне мреже снабдевају Руси. Бројни експерти који не мешају политику и економију сматрају да би Србија требало да се повеже са Русијом. Према речима Војина Вулетића, генералног секретара Удружења за гас Србије „Русија има изванредно добру, изграђену инфраструктуру од северозападног Сибира ка унутрашњости, коју чини више од 20 магистралних гасовода дужине око 5.000 километара. Разграната и грандиозна инфраструктура даје им велику моћ“. Вулетић посебно истиче да су пречници руских гасовода огромних димензија, и да зато испоручују Европи од 150 до 160 милијарди кубних метара гаса годишње. Актуелна потрошња Србије од 2,5 милиона кубика гаса годишње, једнака је количинама које Руси рачунају као транспортни губитак на целу европску испоруку! Из Вулетићевих процена произилази да ће Србија ојачати своју укупну позицију према ЕУ јер „чим се нешто налази на вашој територији и неком чините услугу да преко тог цевовода допремите нешто што њему треба, он то мора да плати“. Ово је више него јасно свакоме ко хоће неутрално да размисли ову проблематику. У сличном контексту и Драган Недельковић, уредник сајта „Енергопортал“, истиче: „Русија је енергетска сила не само по томе што има велике резерве енергената, већ је специфична и по томе што све што искористи, веома брзо надокнади проналажењем нових налазишта“. Чак и у Хрватској схватају вредност доласка руских инвестиција у Србију. Јасминко Умичевић, директор лондонске фирме „Oil end gas consulting“ изјавио је за хрватски часопис „Национал“ следеће: „Русија је пре десетак година била пред банкротом, а данас је трећа у свету по девизним резервама, и то захваљујући енергентима. Русија под контролом има огромне количине нафте и гаса, и читаву Европу држи у шаци. Тек се очекује да компаније под контролом руске владе озбиљније крену према Европи...“ А хрватски

новинари и експерти наглашавају: „Српска нафтна индустрија након српско-руског споразума биће у пуно бољем положају од хрватске ИНА, јер ће добити стратешког партнера, једног од најјачих партнера у нафтном и гасном бизнису. У том смислу не треба сумњати да ће и политички утицај Србије у будућности бити знатно већи него данас... ИНА за стратешког партнера има мађарски МОЛ, који се не може мерити са руским дивом, а и сам већ годинама зависи од „Лукоила“, друге руске нафтне компаније“. Затим се закључује да је Србија добила „снажног партнера, како у енергетском, тако и политичком смислу“. Слична је и изјава Алексеја Милера, председника управног одбора „Гаспрома“: „Овај посао ће Србији омогућити да у потпуности разреши сва своја енергетска питања. Србија постаје велики европски центар за транзит и складиштење гаса, и у исто време за себе обезбеђује сигурно снабдевање природним гасом, нафтом и нафтним прерађевинама“. Иначе, Србија ће према проценама надлежних министарстава, само од транзитних такси зарађивати годишње око 200 милиона евра, а сада годишње плаћа 100 милиона евра Мађарској за транзитне таксе. Андре Мерније, генерални секретар Енергетске повеље ЕУ, отворено је изјавио да је конкурентски прозападни пројекат гасовода „Набуко“ услед недостатка гаса „мртворођенче“ (Баковић П. НИН, 24. јануар 2008).

Антируским догматичима не помаже ни податак да док ЕУ увози нафту, Русија повећава своју производњу. Према подацима руског министарства енергетике, Русија је у 2007. години повећала производњу нафте за 2,1 одсто у односу на 2006, што је око 490,83 милиона тона. Наравно, међу водећим руским произвођачима је управо „Гаспром њефт“ („Привредни преглед“, 7. фебруар 2008). Крајем 2007. године, „Гаспром“ је објавио и нове цене за Европу. У 2008. години, гас ће се плаћати за 17 одсто више, а цене ће се кретати од 300 до 350 долара за хиљаду кубних метара. Поједини аналитичари предвиђају да ће цена у 2008. години достићи и 360 долара за хиљаду кубних метара („Привредни преглед“, 30. новембар 2007). Ипак, наши ЕУ догматичи сматрају да енергентима сиромашна Србија може да уцењује енергетску силу Русију. Тешко схватљиво, али нажалост истинито. Коначно, није тачна ни тврдња да је НИС продат испод це-

не. На пример, аустријски ОМВ је купио 45 одсто немачког БП за само 153,7 милиона долара, иако је капацитет ове рафинерије скоро 3 пута већи од НИС-ових (око 263.000 барела нафте дневно је капацитет рафинерије БП). На сличан закључак нас упућује и продаја 51 одсто румунског „Петротела” руском „Лукоилу” за свега 265 милиона долара (капацитет рафинерије румунске компаније је 104.000 барела нафте дневно). Иначе, НИС је месечно губио по 0,5 одсто тржишта (Петровић Ј. „Политика”, 27. децембар 2007).

Када сагледамо ове чињенице, јасно је да само победа проруских снага на изборима може онемогућити самоубилачки чин одбацивања сарадње са Русијом, којим би доспела у енергетску изолацију само због прозападне острашћене идеологије ЕУ догматика. Јасно је да у коалицији ДС/Г17 постоје веома јаке снаге које се залажу за поништење уговора. То није никаква тајна. Зато грађани треба да имају у виду да су пароле о тзв. изолацији ако победе проруске снаге, у ствари само јефтине замена теза. Права енергетска и економска изолација прети ако се настави једносмерна прозападна политика која се водила у последњих 8 година. Свет се променио у односу на деведесете. Само то неки не могу или не желе да виде.

Самоубилачко уништавање једине српске развојне шансе – уговора о спољној трговини са Русијом

Срби и Руси су два можда и најближа народа у Европи. Повезују их историја, вера, култура и језик. Али, од прошлости се не може живети. У том смислу, треба хладне главе размотрити шта је у економском смислу боље за Србију – ЕУ или Русија? Када се анализирају говори и магловите фразе Бориса Тадића о безусловној неопходности „светлог пута” у ЕУ, нема одговора зашто Србија мора по сваку цену да иде у ЕУ. Неутрални слушалац не може бити убеђен у неопходност жртвовања Косова и Метохије зарад ЕУ, посебно ако се сети жртвовања Црне Горе и 200 километара морске обале зарад „светле европске будућности” у коју нас води Солана. Након слушања тих заморних фраза и посматрања хаоса који је захватио Србију, једини закључак који се намеће је поређење са околностима са почетка 17. века, у време владавине Тадићевог имењака, Годунова. Та времена су у Русији запамћена као смутна, јер је због неспособних владара био доведен у питање сам опстанак народа и државе.

Када се одбаце пропагандне фразе и ако се анализирају конкретни економски подаци, долазимо до закључака да постоји алтернатива том евро-хаосу. Русија је прави економски избор за Србију. Србија је једина земља западно од Карпата која има јединствени уговор о слободној трговини са Русијом. Уговор је закључен у августу 2000. године. Уговор омогућава да се 85 одсто српских производа у Русији продаје фактички без царина. Такав поклон би пожелела свака привреда у Европи. Али не и власти у Београду. Узалуд је сада већ одлазећи руски амбасадор Алексејев у јулу 2007. године изјавио: „Повећање извоза Србије у Русију је актуелно питање – мислим да треба активније да користимо Споразум о слободној трговини који је уникатан, јер не постоји између Русије и земаља ван Заједнице независних држава”. (Лопушина М. „Недељни телеграф”). Такође, у ветар су отишле и речи Андреја Хрипунова, трговинског представника руске амбасаде у Београду да сви српски производи могу бити продати на руском тржишту: „Било коју конкуренту робу коју има Србија може да понуди и руском тржишту. Најбољи пример је „Металац” из Горњег Милановца. Више од трећине производње иде у Русију. Роба је конкурентна и нема никаквих проблема да се добро продаје у Русији” („Привредни преглед”, 28. децембар 2007).

Све је било узалуд. Због самоубилачке економске политике челника из ДС и Г17 дела власти, окренуте искључиво ка ЕУ, дошло је до трагикомичне ситуације. Од укупно 212 робних група у извозу са Русијом, у 72 нема никаквог показатеља. (Николић А. „Политика” 14. март 2008). Само око 5 одсто српског извоза отпада на Русију и износи само око 450 милиона долара. Уместо да српска предузећа извозе на руско тржиште где имају повлашћени третман и да тако смањују огроман спољнотрговински дефицит, највећи у историји српске привреде (дефицит који генерише размена са ЕУ), и који је директна последица бесмислене идеје да се српска предузећа могу такмичити са француским и немачким монополистима на тржишту ЕУ, дошло је до новог израбљивања српске привреде и државе од стране Запада. Према подацима које је изнео Милан Ковачевић, консултант за страна улагања, у Русију се извози више производа које у Србији направе стране фирме од оних које произведу наше фирме. (Муслимбеговић А. „Новости”). Истовремено, власти су се „захвалиле” Русима на поклону какав је уговор о слободној трговини тако што се руски финансијски капитал у Србији третирао као другоразредни. На пример, у Мађарској, која је чланица ЕУ, постоје представништва три руске банке. У Србији – ниједно! Овакав мазохизам и потцењивање Русије се не може објаснити економским разлозима. У питању је антируска политика. Тешко се економским разлозима може објаснити и антируска хистерија повод продаје НИС-а „Газпрому” за око 400 милиона евра, и истовремено ћутање у време багателне продаје „Сартида” америчкој компанији за око 25 милиона долара. У сваком случају, сада амерички „Сартид” са српске територије извози у Русију, а српска привреда пропада под налетом огромног увоза из ЕУ. Оваква наопака економска логика се провидно покушава сакрити у српској јавности. На пример, у српској јавности је громогласно објављено да је француски „Пежо” заинтересован за куповину Крагујевачке „Заставе”. Али, само понегде се могло прочитати да „један од кључних разлога због којих је ‘Пежо’ заинтересован за куповину ‘Заставе’ јесте и могућност да преко Крагујевца лакше уђе на руско тржиште” („Прес”, 8. август 2007). Како се српска привреда и држава могу ишчупати из овог смутног времена у којима се налазе? Само сарадњом са Русијом, у економском, политичком и сваком другом смислу.

Александар Дугин, један од најпознатијих руских теоретичара и практичара евроазијства и професор геополитике, говори за „Велику Србију”

Руси и Срби – два дела једног истог бића

Разговарала: Јадранка Јоксимовић

У Београду је од 18. до 19. марта одржан међународни научни скуп под називом „Русија и Балкан – питања сарадње и безбедности” на коме су учествовали бројни руски и српски интелектуалци. У представљеним рефератима, на начин широк по темама а дубок по анализи, обухваћени су готово сви модели сарадње између земаља Балкана и Русије, од духовних, културних, верских, па до економских, политичких и војно-безбедносних односа, са посебним освртом на руско-српске односе.

Један од најзанимљивијих реферата под називом „Геополитика нове Европе”, јавности је предочио Александар Дугин, један од најпознатијих и најприсутнијих руских теоретичара и практичара евроазијства и професор геополитике, чији се удбеник „Основи геополитике” изучава на Академији Генералштаба руске војске, на Дипломатској академији као и широм руских универзитета. Александар Дугин је и оснивач политичког покрета „Евроазија”, чији је примарни циљ деловања да положи главне смернице стратешког развоја Русије, па га сматрају и официјелним геополитичарем путиновске Русије.

Александар Дугин у интервјуу за „Велику Србију” говори о савременој геополитичкој констелацији, природној блискости Руса и Срба, концепту евроазијства и Хашком трибуналу као инструменту америчке хегемонске политике.

• **Господине Дугин, на почетку бих Вас замолила да нам изнесете своје утиске са управо завршеног међународног скупа посвећеног теми сарадње и безбедности Русије и Балкана. Од каквог је значаја отварање јавне и научне дебате на ову тему, посебно у тренутку када се Косово и Метохија насилно и противправно отимају Србији?**

Александар Дугин: То је била врло значајна конференција која је одједном обухватила неколико важних питања. На првом месту, она представља почетак веома озбиљног приближавања српских и руских интелектуалаца. Ја лично сам међу српским научницима открио много њих који су се кретали у истом смеру као и ми у Русији, који су читали исте ауторе, али и извлачили исте закључке. И ако би се сабрали наши напори, то би било изузетно важно са становишта промене интелектуалне климе, како у Србији тако и у Русији. Главна линија свих који су говорили, односила се на заједничку судбину наша два народа као два дела једног истог бића, од којих су Срби заправо Руси у минијатури, а Руси су Срби који су заузели огромну земљу. Моје лично мишљење је да Руси и Срби поседују изузетно развијена осећања, ми смо људи срца, људи емоција, али нам је самосвест, нажалост, на ниском нивоу. Зато морамо да развијамо самосвест, јер само тако ћемо моћи да се ефикасније, делотворније и рационалније одупиремо нашем заједничком непријатељу. На овој конференцији, то осећање да ми, Срби и Руси, имамо

заједничког непријатеља, уобличено је у свесно поимање ко је то наш непријатељ. Што се тиче ситуације са Косовом, општи закључак је да се Србија није суочила са локалним међуетничким проблемима. Нелегално признавање Косова није српски проблем, није ни балкански, чак није ни европски проблем. То је светски проблем. САД гради једнополарни свет, у коме само једна сила одређује који ће народи у којој држави да живе, ко је лош а ко је добар, шта се сме, а шта се не сме. И ако данас одузимају Косово и Метохије Србији, сутра ће Русији одузети Кавказ, Ирану ће одузети јужни Азербејџан, Кини Тибет, а Турској ће одузети део Курдистана. Зато морамо заједно, под заставом вишеполарности, да се на свим нивоима боримо за наше вредности.

• **Из Ваших радова може се извући и једна занимљива теза о сличности наших народа. Наиме, Ви сматрате да Срби и Руси имају једну заједничку есхатолошку димензију, а то је да верују у коначни тријумф истине, слободе и правде. То је заједничка метафизичка оса колективног менталитета Руса и Срба. У том контексту, да ли мислите да се данас путиновска Русија успешно враћа основама самодржавља, народности и православља, и да на тај начин може заиста да помогне Србији у овим кризним тренуцима?**

Александар Дугин: Мислим да сте апсолутно у праву. Русија се сада враћа вршењу своје историјске мисије. Најпре је пао комунизам, империјализам је одбачен, па Русима једино и преостаје тај вечни руски пут. То је пут империје, царства, православља, народности, као и пут сталне борбе и одбране наших вредности. И што се Русија више буде враћала на тај пут, то ће аутоматски снажније подржавати Србију. То је не-

сумњиво. Деведесетих година Србија је доживљавала патриотски успон, а Русија је посрнула у атлантизам. После тога је дошао Путин, и Русија је почела да прелази на патриотске позиције, а истовремено се код вас у Србији догодила прозападна револуција и окретање Западу. Сада су наши системи ушли у политичку резонанцију. Један од доказа тога је и огромна подршка грађана Србије Српској радикалној странци јер то показује да српски народ има понос и сада наше судбине улазе у резонанцу. Сада на површину избија чињеница да су наше судбине увек биле суштински повезане. Приметан је раст руског фактора у српској политици, али и Србија сада може озбиљно да утиче на Русију, јер су Руси врло осетљиви на оно што се дешава са Србијом. Ако би којим случајем нова власт у Русији хтела да скрене са тог курса, она би тада изгубила сопствену легитимност. Јер легитимност власти у Русији се данас у доброј мери везује за однос према Србији. Исто се могло рећи и за било коју етапу наше историје и осећања, али сада се ради о конкретним политичким одлукама и радњама које могу да промене судбину светске историје. То није питање културних, научних и духовних веза. Ради се о геополитичком императиву.

- **Да ли онда сматрате да су неодрживе изјаве појединих западних политичара о томе да је Косово и Метохија заувек изгубљено за Србију?**

Александар Дугин: У новом светском поретку у коме само САД одлучују, у неком тренутку могу да одлуче и да Србија уопште не треба да постоји. И онда ће Срби протестовати и у свету ће неко протестовати, али ако ми заједнички не зауставимо Американце, и ако се силом не пружи отпор Америци, онда је не можемо ни зауставити. Зато је неопходно да се промени глобални модел међународног поретка. То може да уради само Русија, али ни она не може сама, и њој су потребни савезници – Кина, Индија, Иран.

Колико се сећам из Ваших радова, Ви нисте Кину доживљавали као руског партнера. Да ли је у међувремену дошло до заокрета у Вашем третману Кине?

Александар Дугин: Не. Једноставно, Кина води своју сопствену политику са становишта вредности. Кина се принципијелно разликује, и тако ће остати. Али, са становишта прагматизма, Кина се данас залаже за вишеполарни свет. Кина представља претњу за Русију, али је неопходна наша сарадња у борби против главне претње – једнополарног атлантског света. Гледајте, да би се решио косовски проблем у интересу Србије и српског народа, није довољна акција Србије, па чак ни Русије. За то мора да се покрене читав евроазијски модел, јер да би решили овако, у светским размерама малецки проблем, треба да промените ток планетарних сила. А Србија је много пута показивала да уме да буде окидач у светским процесима. Сетите се Руско-турског рата, па Гаврила Принципа, па Другог светског рата. Можда ни сама Русија није желела да буде увучена у те процесе, али Срби су нас стављали пред свршен чин. Што је добро, јер када Русија доспе у тај положај, онда је принуђена да изврши своју светску мисију. На тај начин Србија враћа Русију њеној историјској мисији. Овде бих и дао једно неопходно појашњење мог поимања Русије и руског народа. Ја мислим да Русија није земља, већ цивилизација. Зато Русија и Руска Федерација није једно те исто. Руска Федерација је привремена творевина, а чак је СССР био ближи ономе што представља Русија као цивилизација, и ту налазимо одређену противуречност, јер цивилизација је шира и дубља форма од Руске Федерације. А Србија буди Русију не као државу, већ као цивилизацију, помажући дубинским снагама да се пробију и да промене политичку атмосферу у Русији. Ево погле-

дајте – наша држава не обраћа пажњу на јавно мњење и врло често руска влада пренебрегава мишљење руског народа. И руски народ је ретко покоран – диже устанак против власти, чак и против овакве руске власти. Десила се и оваква епизода 1999. године – за време агресије на СРЈ, московски архитекта Сусњиков, иначе један миран човек, скулптор, уметник, узео је бацач граната, отишао пред америчку амбасаду и из њега опалио у амбасаду. Ја мислим да се Јелцинова власт толико уплашила руског човека са бацачем граната, јер следећи пут може да опали у нешто друго, а не у америчку амбасаду. Онако ужаснути, одмах су на власт довели Путина. А ко је тог Руса натерао да узме бацач граната? Чак ни губитак Совјетског Савеза га није натерао да то уради. Бол Срба га је натерао на тај чин. Јер, Руси Србе осећају оштрије него сами себе, а то није просто словенство или православље. Постоје православни Словени, Украјинци, према којима се односимо добронамерно али неутрално. Са Србима је нешто сасвим друго – ви сте за Русе најрођенији људи, једино што се зовете Срби.

- **Интересантно је да су све европске земље бишег комунистичког блока постале евроатлантски оријентисане, изумијајући Белорусију. Да ли је то последица геополитичких планова прекрајања Европе на штету Русије?**

Александар Дугин: То је традиционални санитарни кордон. То је потпуна репродукција англосаксонске политике која вековима спроводи једну те исту операцију завађања Русије и Европе, прецизније континенталне Европе. Данас се то највише испољава кроз нафтоводе и гасоводе. И нова атлантистичка Европа не жели да ми помажемо Европи гасом и нафтом, и она се ту појављује само да би нас посвађа-

ла. Само у Белорусији и Србији су два жаришта, па између осталог и енергетска. Русија може непосредно да општи са Европом, јер су енергетски ресурси нова геополитичка реалност, а маршруте су старе. Зато ја мислим да стојимо на прагу Трећег светског рата. Сећате ли се стварања Лиге народа као резултата Првог светског рата која се уочи Другог светског рата распала, да би се затим створиле УН. А сада, када после нелегалног једностраног проглашења независности Косова УН нису могле ништа да ураде, оне су заправо демонтиране, и представљају немоћну организацију која ни на шта не утиче. Сада је ситуација конфликта светских сила и регионалних енклава, а косовски преседан отвара зелено светло за грађански рат у Европи. Сада свако може да захтева државу – Албанци у Македонији, па у Црној Гори итд.

• **А да ли онда мислите да би најбоље решење за те мање регионалне сукобе била нова констелација вишеполарног света, у којој би велике силе као заштитнице решавале ове мање конфликте?**

Александар Дугин: Свакако. Али, ради се о томе да се сада само једна држава тако понаша. Зато данас нема никакве равнотеже интереса, јер ако САД имају посла само са неким малим, они тог малога могу да униште. Да би се постигла равнотежа и заштита малих држава, треба узети у обзир и друге силе, али не појединачно, него све заједно. Русија је била против независности Косова и против упада у Ирак, чак је и Кина била против, али ни то нису слушали. Значи, није довољно чак ни то да Русија и Кина заједнички наступе, већ треба стварати још глобалнију коалицију усмерену против Америке да би се тај модел уравнотежио. И као што Американци имају свој план, и ми морамо да имамо некакав план. За сада, ми делујемо емоционално – ако нешто ураде Американци, ми смо против, али немамо конкретан пројекат, а они имају. И зато су они стално на добитку. Њихови су стратешки планови јасни, они само разматрају тајминг и тактичке појединости, а ми, и Руси и Срби, говоримо о томе да ли да пођемо овамо или онамо. Ми не разматрамо како брже да стигнемо, него куда уопште да кренемо. И ваш председник Тадић је на једној страни, а Николић, а изгледа и Коштуница, на сасвим другој страни.

• **Како коментаришете чињеницу да две највеће политичке странке, Партија региона у Украјини и Српска радикална странка у Србији не учествују у власти у овим земљама? Да ли је и то део неког ширег геополитичког плана?**

Александар Дугин: Да, то је атлантизам, и то онај атлантизам који подржава своје структуре независно од тога да ли су оне легалне, полулегалне или у потпуности нелегалне. За Американце то није од принципијелне важности, и ако им не пође за руком да то изведу путем избора, онда они праве револуцију. А како делује Русија? Она час помогне Партији региона, час се повуче, стално је недоследна. Зато и та партија има двојак модел понашања – пола атлантизам, пола евроазијство. Та располућеност је свеприсутна, па чак и међу странкама у Русији. То једино није случај са Србијом, у којој су снажне националне снаге изразито евроазијски оријентисане. Управо је сада Српска радикална странка, на челу са Шешељем и Николићем, у јединственом положају да можете таквом својом политиком да утиче на руску политику, да колебања у руској политици која воде према атлантизму буду дискредитована и откривена. Тиме изводи-те атлантизам на чистац.

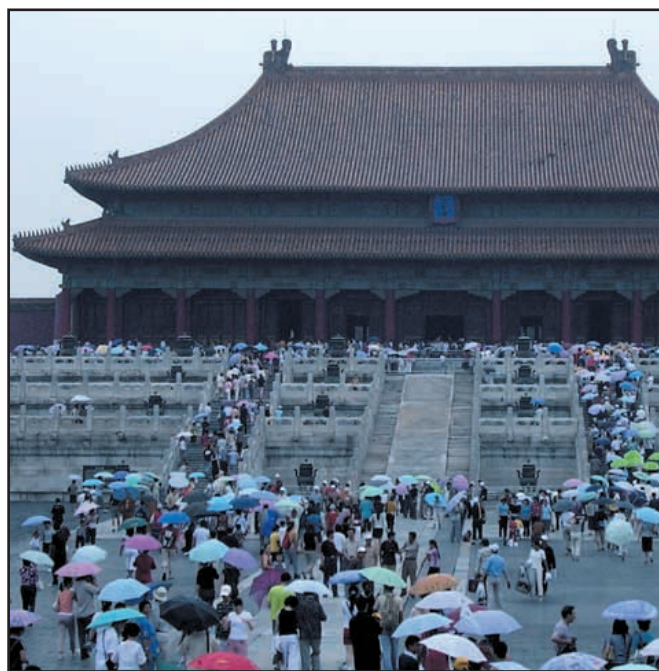
• **У контексту Вашег промишљања глобалистичког поретка, како видите улогу Хашког трибунала? Да ли сте у току процеса који се води против председника Српске ради-**

калне странке др Војислава Шешеља и како га коментаришете?

Александар Дугин: Ја господина Шешеља лично познајем и према њему гајим велике симпатије. Сматрам да он својом борбом пред Хашким трибуналом спасава савест и достојанство не само Србима, већ и свим православним народима, па и Русима. Он сада пати и страда и за нас. Можда сам пристрасан, али морам рећи да је Војислав Шешељ јунак руског народа. А што се тиче Хашког трибунала, сматрам да је та институција апсолутно необјективна, и да у њој нема ничега демократског, уравнотеженог, или рационалног. То је инструмент једне од страна и по мени није ништа демократичнији од Гестапоа. Знате каква је зла судбина српских затвореника, што недвосмислено показује да је Хашки трибунал казнена експедиција за Србе. Судије, тужиоци и адвокати су сви у истој улози крвника. То и јесте пример праве диктатуре, лажи и гажења демократије. Хашки трибунал нема никакав ауторитет, он је оличење новог светског фашистичког поретка који граде САД и атлантистичке снаге у Европи. Према томе, суд који нема уравнотежен и поштен однос према аргументима није суд, већ инквизиција. Хашки суд на тај начин не представља ништа друго него само дискредитацију западног система вредности. Уз то, двојна мерила САД према питању Косова, као и двојструки стандарди у Хашком трибуналу, показују да је међународна политика коначно раскинула са моралом. Али није довољно само то схватити, већ би требало предложити другу опцију. За то су потребни духовни, интелектуални, правни, научни, културни и политички напори. Ми морамо да изградимо нашу философију, и то је задатак за оне народе који су у авангарди борбе са светским злом, као што су Срби, Руси и други народи.

• **Да ли мислите да САД својим насилничким понашањем у међународним односима показују да су уплашени тиранин пред заласком моћи?**

Александар Дугин: Мислим да још нисмо стигли до те критичне тачке. Русија засад не може да скрене тај амерички пут. Ми још нисмо зауставили непријатеља, тек смо негде пред Стаљинградом, и још нисмо кренули да ослободимо Европу. Непријатељ је још на нашој територији и зато побеђује. Али коначна победа ће бити наша.

О дужности одбране отаџбине – један поглед на стање у Војсци Србије

Тренутак за отрежњење

- Досадашње резонување у области одбране земље, као и сви појези надлежних државних чиновника ишли су за њаролом – реформе њо сваку цену и њо њо њлану који је намејнууи сјоља, нејирајући на њај начин све добре сјиране нашег сисјема одбране и њако ушемељене војске
- Оштрежњење ѡдразмева да смо коначно увидели да шјешјочинске реформе и ослањање на НАТО концептш не шреба да буду будућностш сисјема одбране Србије

Пише: Марко З. Пушица

Милош Црњански је у међуратном периоду, бавећи се феноменом српског ратничког духа и присећајући се слика српског моралног подвига у Великом рату, приметио и раскринкао злонамерно и омаловажавајуће писање неких ондашњих домаћих интелектуалних кругова које је одисало пропагандом против касарне, униформе, нације и државе. Наспрам таквих штеточинских писанија, Црњански је у својим политичким написима још више појачавао моралну подлогу српског ратничког сталежа којем је припадао читав српски народ. Желео је да на један специфичан начин, из пера књижевника, опише историјском судбином овенчан савез и преплитање између најнеспорнијих српских народних установа – војске и државе.

Тако Црњански у једном свом чланку из 1932. године, објављеном у листу Време, а поводом двадесетогодишњице Кумановске битке, каже „... на границу је, међутим, косовску, изашла била тад већ она Србија коју су сви најмање познавали, а која је била скоро чудесна у својој зрелости, државној и војничкој. Она је извела границом коње, ухрањене за тај час, дугу поворку вуче бивола, пукове који, сад на сликама, тамни, опалењени, несхватљиви, улазе у Скопље, тврди, силувити, на лицу са оном помешаном светлошћу, сељака и велмуџа, коју је омогућила само опијеност херојском, народном песмом, у којој је сјај царева, манастира и оружја, допро до дна народа”.

Распадом војске припремљен распад државе

Клеветање рата и ратника, које је у нашој прошлости иначе било веома ретко, а тиме и уништавање идеала ратника и стални покушаји да се резултати ратова умање, без обзира на коначан исход рата, а увек са позивом на некакав пацифизам и нове околности које наводно померају мерила која су столећима део наше историјске баштине, данас се такође јавља у нашој тзв. интелектуалној јавности, те код тзв. војних аналитичара (!). Једино су нови појавни облици таквог непријатељског чина, док је суштина остала иста као и раније – распадом војске припремити распад државе.

Наравно, данас се, нажалост, можемо и упитати шта је остало од државе и од некадашње војске, и шта је остало од нашег суверенитета, те какав ће убудуће бити наш однос према низу окупација српског државног простора, почев од Републике Српске Крајине, Републике Српске, те најновије окупације дела српског државног простора Косова и Метохије. Па након свих ових великих питања која смо поставили сами себи, у нади да можемо дати јединствен одговор, све наведено можемо квалификовати као резултат продуженог

напада атлантистичког непријатеља на идеју државотворства у Срба.

Наиме, идеја државотворства у нас, и то од почетка стварања прве српске државе у средњем веку, налазила се у нераскидивој, органској вези са војничким духом. Неспорну нарав таквог односа одредила је српска историја, па су тако сви наши непријатељи у прошлости покушавали да прво уруше главни стуб државног организма – војску, не би ли потом са много мање људства и средстава прешли на политичко уништавање државе.

Данас, у овим тешким данима по нашу отаџбину и народ, потребна нам је и свест о значају домаћег војног чиниоца и воља да се исти употреби уколико је то неопходно. Све то зарад одбране отаџбине. Колико је до сада учињено да Војска Србије заиста и буде у стању да изврши све задатке из уставног и законског оквира система одбране и како је могуће да највиши државни чиновници својим изјавама и поступцима доприносе све већем државном дефетизму, отварајући тако нове проблеме? Зашто се правним утемељењем војске, које је данас у току, жели постићи оно што непријатељу није пошло за руком 1999. године?

Спречити укидање војне обавезе

Устав као акт највеће правне снаге и извориште целокупног правног и политичког система, одредбама о одбрани треба да формулише смернице које ће послужити као основа даље законске и подзаконске разраде у области одбране земље. Међутим, иако нови Устав Републике Србије садр-

жи стандардне норме из ове области (којима се овде нећемо бавити), треба обратити пажњу на оно што недостаје и што се може приписати озбиљном нечињњу нашег уставотворца, а које произлази из атлантистичке кухиње домаћих реформатора. Ради се о одсуству уставне норме која војну обавезу нормира као уставну дужност грађана Републике Србије. Шта је разлог оваквог пропуста уставотворца?

Од преврата који је извршен 5. октобра, уз асистенцију страних обавештајних структура, у највише државне органе тадашње СРЈ, те републичке органе, ушао је велики број страних агената и домаћих држављана који су под велом стручности и професионалних услуга систематски уништавали сваки вид самосталног одлучивања у домену одбране, посебно оно које би било изван жеља атлантистичких налогодаваца. И не само то – неки од њих су били ангажовани и на физичком уништавању тобожњег вишка војне технике, смањујући и на тај начин могућности ефикасне одбране отаџбине. Тако се у нас и појављују својеврсни атлантистички шегрти са подршком ван Србије и са јавном подршком од стране неколико плаћеничких домаћих медија. Слично је и данас.

Иако је слика о тзв. дешавању народа 5. октобра донекле измењена и ближа истини, без некадашњег револуционарног беса и заноса већине протагониста, атлантистички шегрти у нашој војсци и њима блиске невладине организације које се баве одбраном, а које на нашу жалост поседују право да саучествују у процесима тзв. реформе војске, не мирују и проперирају идеју о потпуној професионализацији наше војске, те њеном смањивању и укључивању у спорне међународне војне савезе. По њиховом мишљењу, односно по садржини атлантистичких налога, учешће непрофесионалног војног супстрата у одбрани земље је остатак прошлости и као превазиђена форма није у сагласности са модерним безбедносним изазовима који се огледају у борби против тероризма, организованог криминалитета и у слању оружаних снага у мировне мисије, те у употреби војске у спречавању елементарних непогода. Ако се условно и можемо сложити са оваквим схватањима у делу који се тиче борбе против ових преовлађујућих облика криминалитета данас (исти се између осталог могу сузбијати и снагама МУП-а), не можемо се сложити са запостављањем класичне улоге оружаних снага у евентуалној агресији и на задацима заштите уставног поретка, те са непостојањем традиционалног учешћа регрутног састава у одбрани земље.

Наравно да се реформа војске и читавог домена безбедности може извршити, али учешће грађана у одбрани земље кроз право и дужност грађана да бране земљу, као и учешће војске у отклањању опасности од класичних ризика по територијалну целовитост, суверенитет и независност се не смеју довести у питање, без обзира на све војне савезе којима државе могу приступати и без обзира на обавезе солидарне војне помоћи проистекле из таквих сагласности државних воља. Многе државе које су и чланице НАТО-а нису искључиле учешће својих грађана у одбрани земље, и то се начело у тим државама никада не доводи у питање. Напротив, оно поседује ранг уставног начела.

Нажалост, наш је уставотворац оваквим пропустом унапред најавио ток тзв. реформи у области одбране, нормирајући, тј. не нормирајући најнеспорнију историјску установу у Срба – војну обавезу. Тиме се уставотворац упустио у опасно путовање у непознато, иако овакав пропуст уставотворца још увек обитава само као модел, као уставна норма проистекла тумачењем Устава и која још увек није примењена у стварности, јер је регрутни систем код нас још увек на снази. Евентуална будућа промена Устава требало би да испра-

ви овај недостатак, зарад будућности отаџбине и народа, али и истинског правног уобличавања српских оружаних снага, и војну обавезу и формално подигне на ниво уставне дужности.

Овакве по државу и народ штетне појаве из атлантистичког табора треба активно спречавати. Велика је штета што је овакав пропуст учињен и што Устав садржи такву празнину. Овим штетним концептом жели се постићи смањивање одбрамбене моћи наше војске и слабљење државе, са намером да се војска реформише и бројчано смањи у тренутку проглашења лажне арбанашке бандитске псеудодржаве и у тренутку када терористичке претње на југу Србије нису искључене. При том, треба препознати и тајну намеру атлантистичких непријатеља и њихових домаћих шегрта, а то је уништење сваког сећања на славно учешће наших војних структура у отаџбинским ратовима деведесетих година током спречавања ланчаних насилних сецесија, заштитом тадашњег уставног поретка и одбраном српског народа широм српског државног простора.

Затим по њиховим методама, из живог сећања народа треба обрисати херојску војну наших оружаних снага током бестијалне НАТО агресије на нашу отаџбину и народ. На крају, Република Србија се не налази у геополитички повољној ситуацији нити у добрим односима са својим суседима, па и оружане снаге и њихово правно уобличавање, као и читав систем одбране треба да буду одраз оваквог чињеничног стања.

Нови закон о Војсци Србије

Нови Закон о Војсци Србије би требало да представља даљу разраду уставних норми, а ми можемо констатовати да се од његовог ступања на снагу 1. јануара ове године само закомпликовало постојеће стање у оружаним снагама Србије. Наиме, овај закон и није ништа друго до још један скуп атлантистичких жеља које атлантистички шегрти треба да спроведу у име и за рачун наших окупатора.

Највећи проблем представља актуелни тренутак, јер је Војска Србије распета између атлантистичких реформи које би да је сведу на ватрогасну бригаду (модерну, опремљену итд) и све реалнијег избијања оружаног сукоба са шиптарским бандама на југу Србије и евентуалне интервенције у самој српској јужној покрајини. У свему томе се и официјерски и подофицијерски професионални војни кадар не сналази баш најбоље. Ни њима није у потпуности јасно какав је крајњи циљ оваквих суманутих реформи, обзиром на промене околности по питању безбедносних ризика, стварањем од стране САД и ЕУ лажне арбанашке државе на територији државе Србије, али и новог заокрета ка погоршавању односа између наше државе и НАТО. Отуда је остало нејасно и то где ће нова законска решења нашу војску одвести у војно-политичком смислу – ка западу, или ка истоку. Ми ћемо се овде позабавити новопромовисаним законским приступом у дефинисању задатака војске и питању њене контроле од стране цивилних структура, те питању уплива појединих меркантилистичких идеја у сферу одбране.

Према новом схватању, изостала је одредба према којој је, између осталог, Војска Србије у обавези да брани и уставни поредак. Законотворци су вероватно имали на уму тобожњу бојазан злоупотребе војске у дневнополитичке сврхе, приписујући то прошлости и идеологијама, али су сами себе довели у контрадикторну ситуацију.

Наиме, по њима, заштита уставног поретка јесте идеологија изведена из одбране суверенитета и територијалне целовитости, што су све уставни резервати и природне државне дужности, док са друге стране не виде ни трупку идеологије у категоријама као што су тзв. цивилна и демократска

контрола војске, те приче о разним војним савезима, о једној надржави свих и њеном механизму голе силе, што је све ексклузива данашње, једине, модерне, друштвено прихватљиве и обавезне идеологије отвореног друштва – Новог светског поретка.

Још једна новина овог закона јесте увлачење предузетничког, менаџерског, меркантилистичког духа и елемената у војску и међу њене припаднике, као да је реч о предузећу или каквом трговачком подухвату. Државни чиновници из овог ресора себе и сматрају менаџерима, па се можемо и забринутно запитати, шта ако они тако и продају војску? То је противно самој суштини одбране и идеји о организованом систему исте, јер такав један систем захтева одређени степен устаљене логике, реда, линије командовања и затворености.

Све што води ка флексибилности система и излази из наведених устаљених оквира, штетно је по одбрану. О томе могу сведочити и искуства оних држава које се залажу за потпуну реформу наше војске, а да претходно истим методама нису реформисале (читај уништиле) своје системе одбране. Оваквим реформама неће се реформисати Војска Србије, већ војска за окупирану Србију, која ће представљати само сувишни украс, попут лажног дугмета на исцепаном капуту, за Србију као још једну у низу окупационих провинција западних држава.

Сви правни акти који би требало да правно уобличи Војску Србије морају бити одраз истинске тежње да се држава и сви сегменти државног живота, када је то потребно, и физички одбране, као и да се потенцијални непријатељи и све сличне тежње спољних фактора од таквих намера одврате. Српској војсци је потребна правна подлога која ће јој омогућити да изврши своју основну уставну дужност – да буде истински чувар територијалне целовитости, суверенитета и независности државе. Просте декларације и туђински војни концепти који су у колизији са нашом државном, те војничком традицијом, не смеју да нас одврате од онога што је наша баштина, а нарочито се не смеју уграђивати у правне норме уставне или законске правне снаге које регулишу област одбране. Досадашње резонување у области одбране земље, као и сви потези надлежних државних чиновника ишли су за паролем – реформе по сваку цену и то по плану који је наметнут споља, негирајући на тај начин све добре стране нашег система одбране и тако утемељене војске. Суштински, они су оваквим својим поступцима само правно књижили елементе окупације и у сфери одбране.

Најзад, уставне одредбе и законске норме које дају правно рухо сегменту одбране наше државе треба да буду израз базичног политичког консензуса свих релевантних домаћих фактора у држави Србији, а не сенка атлантиста и њихових експерата опште праксе, који нас „уче“ како треба да уредимо сопствену војску.

Како до отрежњења

Отрежњење подразумева да смо коначно увидели да штеточинске реформе и ослањање на НАТО концепт не треба да буду будућност система одбране Србије, и да се у том смислу изврши комплетно поништење оних последица реформи и досадашњег правног уобличавања наше војске које су водиле слабљењу њене оружане моћи и које, негирајући и вређајући нашу ратничку прошлост, негирају на тај начин и идеју државотворства у Срба. У том циљу се ваља и војно окренути, по принципу од случаја до случаја, билатералној војној сарадњи са државама Европе које не признају актуелну светску политику голе силе и које нису наши непријатељи, јер нису признале шиптарску псеудодржаву.

Отрежњење подразумева да Војска Србије није предузеће, да се над овом живом установом српске државе и народа не може отворити стечај под геслом некакве реорганизације која би трајала годинама, док се на другој страни шиптарске банде играју државе на делу наше државне територије. Да се не смеју отпуштати из војске најквалитетнији официри са ратним искуством, осим у ситуацијама које су у домену законодавства из области ПИО, да државни чиновници из ресора одбране нису атлантистички шегрти, да не спроводе туђу вољу, већ вољу сопственог националног суверенитета и интереса. Отрежњење значи да нам не сме бити страшно и тешко да у кризним тренуцима сопствени интерес заборавимо и допринесемо општем интересу у сваком тренутку – у миру као цивили, а у рату као војници, увек у одбрани своје државе и народа.

Отрежњење подразумева да је нашем систему одбране место у кругу држава око Руске Федерације, која је неспорно и јасно на позицијама које штите српске интересе. Помоћ РФ у домену одбране наше државе би у новим околностима истински допринела нашем војном јачању на Балкану и самим тим допринела нашој водећој улози у овом делу Европе. Коначно, поред традиционалног, народног и духовног прожимања, те истоветности у сфери историјске судбине, данас Руска Федерација и Република Србија имају интерес који је заједнички појавни облик овог прожимања – питање Косова и Метохије, а из тога произлазе и одређене обавезе.

Отрежњење подразумева да нам је јасно да ће Република Србија у једном тренутку морати да воспостави уставно стање и ред на Косову и Метохији, без обзира на вољу Запада, јер је то део територије државе Србије који се тренутно налази под огољеном окупацијом арбанашких бандита, који свој злочиначки подухват називају државом. Ако овакво стање, у коме је дипломатија сведена на неподобан покушај, буде потрајало, проблем убудуће не треба толерисати. Отрежњење подразумева да је наша дужност да се отрезнимо одмах, јер је угрожена Србија и њени грађани.

Пионир са жутиим пентаграмом

- *Борис Тадић се и као председник Србије и као председник Демокрајске стїранке, за Косово и Метохију бори иако да га ишио ире изгубимо*

Пише: Борис Алексић

Борис Тадић – предизборни патриота, а постизборни послушник Вашингтона и Брисела, поново нас је засе- нио својом мудрошћу. Овај психолог из „школе лепе- те”, командант који је растурио српске оружане снаге и про- западни председник који држави није обезбедио ниједан стратешки споразум са Западом, представља самог себе као јединог водича Србије у „земаљски рај” и „крај историје”, тј. у Европску унију. Некад су нас титоисти водили у земаљски рај са паролем „Ми смо Титови, Тито је наш”, а данас је Та- дић, на челу жуте странке, Титово име само заменио име- ном Европске уније. Као што ни Броз није имао алтернати- ву, за Тадића ни Брисел нема алтернативу, а у Бриселу су и НАТО и ЕУ. Попут Тита са црвеном петокраком на челу, данас Тадић као послушни пионир стоји мирно под застава- ма НАТО и ЕУ, са жутиим пентаграмом на глави наставља- јући да извршава Брозев тестамент и даље комада Србију. Уосталом, Јосип Броз је поставио основу за насилни сепара- тизам у Србији и одвајање Косова и Метохије и Војводине, док ће Тадић та отцепљења правдати нашим уласком у обе- хани рај Европске уније.

Да ствар буде још тужнија, пред једнострано признање јужне српске покрајине Сједињене Америчке Државе су, да- јући инструкције Словенији као председавајућој у ЕУ, пока- зале да Брисел није ништа друго до највећа америчке коло- нија у Европи. Поврх свега, Борис Тадић је посао дигитали- зације целокупне војне архиве поверио фирми из Норвешке и тиме обезбедио њен сигурни смештај у Пентагон, Ленгли, Брисел и ко зна где још. Дакле, архиву Војске Србије, некад славне Војске Југославије која је на тренутак зауставила НАТО у његовом „Походу на Исток”, Борис Тадић је по- слао на поклон Сједињеним државама које су организовале једнострано противправна признања шиптарске нарко-др- жаве и које муњевитом брзином, а одлуком председника Бу- ша, наоружавају своје савезнике – терористе Хашима Тачи-

ја и Агима Чекуа. А зашто и не би када им они омогућавају дистрибуцију наркотика из Авганистана, који је данас под окупацијом Вашингтона, широм ЕУ и САД. Уз то, жута странка је омогућила НАТО-у да инсталира своју опрему за

Чанак за „Сријем Хрватској”

Борису Тадићу се на путу за „евроспску” будућност Србије придружио и некадашњи флаутиста Ненад Ча- нак. Као што је познато, овај субјект се на скупу „протераних Хрвата из Сријема” нашао испод паролe „Сри- јем Хрватској”. Будући да је ДСС оправдано увео министарство за Косово и Метохију – ДС ће, уколико не дај Боже победи на предстојећим парламентарним изборима, вероватно као одговор на то створити ново „ми- нистарство за Сријем” на чијем челу ће бити Чанак. Можда Срему тада промене и име у Чанкистан. И док Не- над Чанак марш хонведа - фашиста из Другог светског рата (који су на најсвирепији начин убијали Србе и Је- вреје) у Новом Саду не региструје као фашистички скуп, својски се труди да докаже да су Срби фашисти и то, гле чуда, сарађујући са Месићем, који је као што смо већ писали, у Аустралији окупљеним хрватским емигрант- тима изјавио да је „стварање НДХ била прва победа хрватског народа”! Правог савезника је добио ДС.

везу на кров зграде Министарства одбране – патриотски, нема шта!

Међутим, Тадић каже да ако не кренемо пут „земаљског раја” и жутог пентаграма (ЕУ), онда одлазимо у самоизолацију. Овим речима Борис Тадић је цео свет изван Европке уније отписао и, рецимо то отворено, описао погледом кроз призму Брисела – као мање важан, готово као уточиште за нижу расу. Јер, ако је веровати првом човеку жуте странке, Русија нема новца, она нема природне ресурсе који нам требају, а нема ни тржиште. Исти случај је са Кином, Индијом, Јужном Америком – целим светом. Због чега онда НАТО опкољава Русију, а бројни западни политичари и безбедњаци попут Медлин Олбрајт и Збигњева Бжежинског отворено говоре о отимању руских природних ресурса. Додуше, Тадић је у једном у праву – Руси не дају кредите – они дају кеш и то одмах. Цинизам Демократске странке је безграничан, јер беспоговорно испуњавање ултиматума из Брисела заправо води Србију у самоизолацију, губитак слободе, територија и коначни нестанак. Уколико испунимо њихове услове, ми ћемо пристати на ампутацију и изолацију јужне српске покрајине. Штавише, ми ћемо морати сами да изолујемо Србе на Косову и Метохији.

Европско шамарање Србије

А Европска унија после свих захтева које је Србија испунила, најављује расправу о укидању виза! Е, то ће стварно помоћи нашем народу. Па шта је изградња гасовода од стране руског гиганта „Гаспрома” и Споразум о слободној трговини са Русијом (без царина) у односу на укидање виза за ЕУ! Кога брига за стратешке енергенте који обезбеђују нормалан живот нашем потомству и држави у наредних 30 година, када ће 8 одсто грађана можда ускоро моћи да путује час у Италију, час у Француску, па назад, па лево, па десно...

Нова шамарчина Србији стигла је надавно из Европске уније када су на неформалном министарском састанку ЕУ одржаном 28. и 29. марта на Брду код Крања бирократе из Брисела изједначиле делегацију нарко-терористе Хашима Тачија са УНМИКОМ (радни назив: УНМИК – Косово) и тиме је представили као државну делегацију. Борис Тадић није видео ништа чудно у томе. За њега таква политика Брисела, како је навео у саопштењу непосредно након председничких избора, отвара могућност за Србију да уласком у Унију спречи улазак Косова у ту организацију. Дакле Тадић већ види Србију и „Косово” као одвојене државе.

Поврх свега, Борис Тадић је велики лажов – прави барон Минхаузен. Гостујући недавно у емисији „Утисак недеље”, шампион жуте демагогије је изјавио како не постоји обавеза Србије или било које друге државе да оствари добросуседске односе пре уласка у Европску унију! Потврда да Борис Тадић лаже када јавно тврди да од Србије нишом не тражи да хармонизује односе са на силу одвојеним Косовом и Метохијом, може се наћи и у интервјуу покојног премијера Владе Србије Зорана Ђинђића „Вечерњим Новостима” од 6. марта 2003. године. Управо је то период у којем је тада пр-

ви човек Демократске странке, делом због предизборне кампање, јавно „открио” многе тајне Европске уније. Наиме, на питање новинара да објасни постојање „прећутног плана” договореног на Западу, а чији резултат треба да буде независно Косово и Метохија, покојни премијер одговара: „Мада немам доказе баш за све, заиста се бојим да такав прећутни план већ постоји. Штавише, да је његов саставни део намера, када се Београд с тим буде реално суочио, да главни уступак Србији буде обећање да се неће дозволити отцепљење таквог фактички већ независног Космета. Подозревам да би нам тада било стављено до знања: е, сада са Приштином хармонизујте односе. Лако је, на жалост, претпоставити да ми у таквој ситуацији не бисмо били у прилици да утичемо на догађаје на Косову и да бисмо на хармонизовању – при чему би главна одговорност лежала на Београду – могли да радимо деценијама. При том би нам се поручивало: очекујемо да Београд и даље има разумевање за светске односе, док би са Албанцима ишло као и до сада”.

Дакле, у овом интервјуу покојни Зоран Ђинђић не само да каже да ће се од Србије тражити из Брисела да хармонизује односе са Косовом и Метохијом, већ истиче да би та хармонизација могла да траје деценијама!

Ђиласово приземно политиканство

Министар Ђилас је током гостовања 19. марта на Фокс телевизији, говорећи о Косову и Метохији и о уласку у Европску унију изјавио: „Ми желимо да направимо земаљску Србију”. Браво, мајсторе! Да ли је неко министра обавестио да су наши преци већ одавно направили земаљску Србију, те да таква Србија има границе које обухватају и Косово и Метохију. Министру вероватно није још увек јасно да управо Европска унија својим једностраним ставовима и противправном мисијом послатом на Косово и Метохију сакати и укида управо ту земаљску Србију. Дакле, Ђиласе, уколико се бориш за земаљску Србију, окрени своје оштро перо према Бриселу а не према Српској радикалној странци.

Сто еврића за одрицање од Косова и Метохије

Да ли сте знали и да ли верујете да ће помоћ ЕУ „Западном Балкану” током 2009. године бити толико „велика” да ће сваки становник добити читавих 100 евра! Ову информацију су 28. марта у медијима објавиле „проевроспке” невладине организације. Дакле, Косово и Метохију треба да продамо за 100 евра по глави становника. Ово је до сада најглупљи аргумент за улазак у ЕУ.

Додајмо са наше стране да српска емиграција годишње у Србију шаље 3 пута више новца од ЕУ (до 3,5 милијарди евра), и да за разлику од Брисела не захтева никакве уступке, камате, продају предузећа за буџашто и сл.

Да ли је сада свима јасно да Борис Тадић лаже? Значи, на Тадићевом жутом путу ка жутом пентаграму, Срби ће или изгубити барем 10 година хармонизујући се са Тачијем или ће морати да признају независност јужне српске покрајине

да би ушли у Европску унију. То је уједно и доказ да нас Тадић и његова Демократска странка воде у самоизолацију. И оном ко делимично прати информације из Брисела је познато да су добросудски односи један од принципа Уније који морају да испуне и кандидати за чланство. Тако на пример, Румунија и Мађарска су морале пре уласка у „Европу” да потпишу споразум да ће евентуалне сукобе око Трансилваније решавати искључиво дипломатским средствима. То ће морати да уради и Србија. Мораће да потпише један такав споразум са „Бондстилијом” нарко – НАТО државом на Балкану, пре уласка у Унију. Неко ће рећи – али ЕУ као субјект међународних односа није признала независно Косово (иако су то учиниле скоро све њене чланице), па не може ни да тражи хармонизацију. Ипак, бирократе из Брисела јесу фактички признали лажну независност и то преко ЕУЛЕКС-а, тј. противправне војно-цивилне мисије коју су послали у јужну српску покрајину. Иначе, руске новине „Правда” су 11. фебруара 2008. године слање ЕУЛЕКС-а упоредиле са нацистичким блицкригом. Сада им је остало само да сачекају да „Срби” то накнадно правно оснаже.

Па, зато што сви знају да се Тадић бори за Косово и Метохију тако да га изгуби, да игра намештену „фудбалску утакмицу” у којој му је циљ да прими што више голова и изгуби. То је ваљда сада свима јасно. Таква човек и таква странка којој је он на челу једноставно не смеју да воде Србију, а грађани морају да им ускрате поверење, јер ће пратећи тог слепог и дезоријентисаног вођу завршити у амбису и остати без државе. Ту празнину никад нико, па ни Европска унија, неће моћи да надокнади Србији и њеним грађанима.

Како се одредити на изборима

А сад збогом жути!

Србија је у овом тренутку потребна једна јединствена и стабилна, национална влада која ће поштовати сопствени народ, државу, парламент и Устав и која ће радити у интересу грађана Србије. Наравно, и борити се против корупције и криминала. Која неће имати никакве дилеме око статуса Косова и Метохије и европске будућности: Србија само цела може у Европску унију! Такву владу може да формира само Српска радикална странка. Дакле, радикалска влада 2008 – 2012.

Мрачне деведесете! – Хоће да нас врате у мрачне деведесете! – тако кажу ови наши вајни „Европејци”, слуга ММФ-а Динкић, аутономаш Чанак, уцењени Драшковић, ЛДП-ови еуро-удбаши и НАТО кандидат Борис Тадић.

Не, Бранковићи и посрнули Срби! Деведесете су биле епоха духовне снаге Србије. Истина је да смо тих година као нација били угрожени, свуд смо били нападнути, са свих страна, у Словенији, Хрватској, у Босни и Херцеговини и на Косову и Метохији, с циљем да се српски народ разбије, протера, смањи, понизи, да му се одузме снага и утицај.

Све то је режирано на Западу много раније, а реализација је уследила уз велику помоћ квазисрпске интелигенције која и сада има значајан утицај на политичкој сцени.

Запад је крајње нехуманим санкцијама казнио народ и државу, да би на брз и „ефикасан” начин постигао свој циљ. Као последицу тога имали смо празне рафове, недостатак енергената и изолацију.

Али, тих „мрачних деведесетих година” Срби су били духовно постојанији и чвршћи.

Јесте, Запад је, нажалост, у знатној мери успео у науку да нас подели, али не до краја. Већина је, срећом, остала јака у духу и непоколебљивости у борби за опстанак народа и државе. Таква Србија се поноси својим херојским отпором и захвална је свим својим палим јунацима, учесницима борбе и обнове.

Мрачне деведесете? Као мрачни средњи век!.. Догма! О тој догми Исидора Секулић је написала (НИН, 1958):

„Мрачни средњи век! – то приме деца у школи као догму, и понављају целог века, и сви примају догму без икакве резерве... Међутим, у поређењу са 20. веком средњи век данас чисто мами. То је доба величанствених базилика и катедрала, доба манастирских рајских вртова, доба дивних фресака и мозаика, доба бисер поезије националних епоса, доба три значајне филозофије: хришћанске, арапске, хебрејске”.

Мали ДОС извршни орган НАТО – Борис Тадић и коалиција немају свој политички програм, већ онај који им је одредио НАТО, Солана и Оли Рен. Дакле, да се повинују одвајању Косова од Србије. Али, на томе се неће стати. Онај који на сваком документу штампа Војводина Република, улази у коалицију са председником Србије. То значи да председник Србије подржава политику Ненада Чанка. У малом ДОС-у је и Расим Љајић који је својим учешћем ту да потпогне остварењу тајних планова Сарајева. Динкићева улога је да економски потпуно ослаби Србију. ЛДП ће се прикључити да спречи свако, евентуално, колебање „Европејаца” по питању Ахтисаријевог плана!

Динкић и Ђелић да објасне улоге у корупционашким аферама – Лидер Г17 плус и потпредседник владе у оставци мораће грађанима Србије да објасне своје улоге у највећим корупционашким аферама које су потресале државу у последњих осам година. Њих двојица мораће да објасне како је створена Национална штедионица, ко је извршио њену до-капитализацију и како је државни капитал ове банке волшебно прешао у руке приватних банака у периоду када је гувернер Народне банке био Динкић, а Ђелић министар финансија. Питање је и на који начин је Ђелић стекао акције Меридијан банке у вредности од 11 милиона евра, где је зарадио тај новац и коме је платио порез, као и како је зарадио новац за куповину виле на Дедињу. Тај Ђелић је као ми-

нистар финансија говорио да „спава на теткином каучу”. Сад признаје да поседује кућу од 425 квадрата, има и стан, и скромну уштеђевину од 70.000 евра и додаје да је – истовремено и подстанар!

Б92 „крије уговор” по којем је Млађан Динкић овој ТВ станици „дао државну имовину од 3.500 квадрата” и на тај начин за протеклих неколико година, како се процењује, оштетио државу у вредности од пет милиона евра.

Динкић је у Србији познат по учешћу у више афера, од Националне штедионице до продаје фабрике дувана у Сенти. Манипулишући новинаре, довео их је да „виде” сву његову пријављену имовину: двособан стан од 68 квадрата, гаражу од 16 квадрата у истој згради и стари аутомобил марке „лежо” (који углавном вози, рекао је, његова супруга). Куне се да ни он ни његова супруга немају рачуне у банкама у иностранству. „Пријављује” и 68.000 евра уштеђевине.

Нема смисла продавати народу маглу и замазивати му очи неким имовинским картама. Имају 50.000 евра, стара кола и станчић неки. О каквим се махерима ради показује се и у „случају” пок. Ненада Богдановића. Према писању штампе, у правосудним органима барата се са 42 милиона евра, колико наводно вреди његова заоставштина. Имао је 13 девизних и два динарска рачуна и био закупац два сефа!

Мора да се зна и на који начин је гувернер Народне банке Радован Јелашић купио вилу на Дедињу за само 380.000 евра, иако се њена тржишна вредност процењује на више од милион евра.

Онога тренутка када је Србији наметнута приватизација, почела је пљачка државне имовине. Вашингтонским консензусом из 1988. године спроводи се неолиберални концепт у неразвијеним земљама који се базира, између осталог, на општој спољнотрговинској либерализацији, убрзаној приватизацији и везаности домаће валуте за страну. То је рецепт за упропаштавање држава у свету. Ову шок-терапију лажни реформатори спроводе у Србији. Нико још није положио рачуне шта је са две милијарде евра од приватизације.

Човек са три „ја” – Борис Тадић, психолог, скреће пажњу својим необичним понашањем – човек је са три лица, један

ванредно редак и необичан психопатолошки феномен. Никада неће да се одрекне борбе за Косово, а безусловно јури ка Бриселу („За европску Србију – Борис Тадић”) и НАТО-у који признају независно Косово и Ахтисаријев план. Европа нема алтернативу, а ни НАТО, ни САД, уверава нас. Иако је и он чуо да су нам ставили до знања да „Косово никада неће бити део Србије!” „Одлука о независности Косова била је неизбежна”, каже његов пријатељ Солана.

Цинично од председника Србије који своје погледе приказује као „прави патриотизам”.

Уверен је да је супермен, али се не огрће српском заставом и не би да носи мајицу „Косово је Србија”. Али, обожава Милорада Чавића! Неће са Чедом (Јовановићем) јер мисли – ма, каже, уверен је! – да није гласао за њега. Наљутио се на Коштуницу што се приклонио радикалској резолуцији о Косову и Метохији... Верује у своје натприродне могућности. Па могуће је, пошто је човек са три лица, а једно је оно које стално подваљује.

По трећи пут – Српска радикална странка очекује да ће освојити најмање 100 посланичких места – дакле, знатно више него што их сада има – и, по речима Томислава Николића,

после избора понудиће коалицију Демократској странци Србије. Став о великим темама је потпуно јасан. Никада неће одустати од Косова и Метохије, односно даће могућност ЕУ да се одрекне признавања Косова. Сваког дана – борба за бољи живот, свакодневна борба против мита, корупције и криминала и обећање да се, коначно, открије ко је шта украо у последњих 20 година. „Ја ћу бити први председник владе који је то урадио”, каже Томислав Николић.

С радикалима на власти Европској унији и Сједињеним Државама неће бити лако као са претходним српским

владама. Јер, нова српска влада до краја ће служити националним интересима. Ни мање ни више.

Р. В. С.

Тамна страна приватизације у Србији

Корисно за појединце — пропаст за државу

Пише: **Владо Секулић**

Приватизација у Србији доживљава своју кулминацију и улази у финални чин пљачке привреде и најширих слојева становништва. Отпуштеним радницима нуде се лажна обећања и лажни социјални програми како би се купио социјални мир. Разлика је само у томе што пљачка, сада у завршној фази, има отворен облик најгрубље капиталистичко-разбојничке отимачине српских фабрика. Говорили су Динкић, Ђелић, Влаховић... да ће приватизација спасти економију наше земље. Економију нису спасили, а становништво од сиромаштва још мање. Нико не бежи од приватизације. Она је нужна. Али не у овом облику у ком се данас спроводи у Србији.

Док су се неки на криминалан начин богатали, радници су остајали без посла, плате, социјалног и пензионог осигурања, без егзистенције и перспективе. Како сами радници тако и чланови њихових породица. Радници су осиромашени, обесправљени, а једино што желе је могућност да поштено раде и достојно живе од свог рада.

Штрајком глађу до својих права

Прегршт је примера протеста радника неуспешно приватизованих фабрика. Сетимо се догађаја из зрењанинског „Шиновоза” и трагичне смрти Радислава Стојанова, радника тог предузећа, који су усталисали овдашњу јавност.

Бахато спроведена приватизација доводи до тога да радници својим животима бране загарантована права.

Још један пример је штрајк глађу радника „Југоремедије”, „Робних кућа”, „Бека” ... Постоји још пуно оваквих примера где су радници запосели своје фабрике и локале и нису дозвољавали неким сумњивим богаташима, који су за мале паре на сумњив начин купили њихове фирме, да уђу у исте. Покушавали су да сачувају оно што је преостало, оно што нови власници нису распродали и отели. Пуно је оних који су се након намерног обезвређивања предузећа, за мало пара, „успешном” приватизацијом, дочепали имовине која вреди много више.

Лош закон о приватизацији омогућио је да се дође до овако трагичне ситуације и по привреду и по раднике. Сумњива приватна лица, без икакве државне и друштвене контроле, постају власници предузећа за мале паре. У Србији није било потребно много пара да би се дошло у посед неког предузећа или фабрике. Довољно је било само да имате режимске пријатеље. Миодрагу Костићу званом Коле је тако било потребно само 3 евра да купи три фабрике шећера. Једна шећерана један евро. Додуше, шокираним и неупућеним грађанима режим је то лепо појаснио. Коле је човек који има пара и, поред три евра колико је искеширао, може још понешто и да уложи.

Понекад се цена приватизационог субјекта енормно умањује управо због ставке у уговору којом се нови власник

обавезује да у одређеном периоду уложи одређену суму у производни процес, програм социјалног збрињавања радника итд. Од социјалног програма најчешће не буде ништа, а најављена улагања (ако их и буде) сигурно неће бити из џепа новог власника, већ из производног процеса.

Након приватизовања многа предузећа престала са радом

Контрола реализације уговора о преузимању фирми или куповине предузећа на тендеру и аукцији је лоша. Власници који купују предузећа немају императив обнављања и повећавања производње, већ смањења броја радника.

Симптоматично је да много предузећа послује лошије после приватизације.

Није мали број ни оних предузећа која су након приватизације престала са радом. Очигледно да је и сам процес приватизације у кризи. Мора се прибећи новим решењима у прилагођавању методама и техникама приватизације, специфичним за услове српске привреде при избору купаца који желе и могу да повећају капацитете, опораве и развију купљена предузећа.

Мора се такође појачати ефикасна контрола поштовања уговора о приватизацији, јер ће та предузећа бити носиоци привредног развоја.

Највећи број предузећа приватизован је 2003. године, а најмањи 2005. године (179 предузећа или 11 одсто). Мана целог процеса приватизације јесте у томе што се није водило рачуна о економској снази нових власника, није се гледала способност купаца да реализују даљи развој предузећа, те се није повећала ефикасност привређивања. Све то одразило се на пораст незапослености и на пад зарада.

У Србији стопа незапослености износи 30 одсто, док се код земаља које су прошле транзицију она креће од 9 до 15 одсто. На тендерској продаји успешност износи 52 одсто, а на аукцијама износи 86 одсто, док је путем тржишта капита-

ла успешност 57 одсто у односу понуђених – продатих предузећа. Основни разлог што је тендерска продаја на првом месту по финансијским ефектима јесте тај што се на овај начин продају велики системи. Најмањи финансијски ефекти остварени су продајом преко тржишта капитала.

Ако се има у виду да су продата готово сва најбоља предузећа, остварени финансијски резултати су веома скромни. Када се сагледа петогодишњи учинак приватизације у Србији, а када је реч о друштвеном капиталу, продато је око 2 100 предузећа а остварени приход је око 2,5 милијарди евра. Од тога око 1,2 милијарде евра продајом на тендеру, методом аукције, инкасирано је 840 милиона евра, преко акцијског фонда остварен је приход од 590 милиона евра. Новог „газду“ до 2009. године добиће још 1.000 предузећа. Када се погледа која су предузећа прва продата, види се да су то овдашње цементаре, фабрике дувана итд. Сва поменута предузећа продата су страним купцима и од њих су добијена највећа средства. Међутим, која средства? Могло је и морало је много више.

Недовршена прича, која чека свој судски епилог (на чему инсистирају некадашњи повериоци ове фирме), је продаја „Сартида“.

Међу првима су продате и фабрике хране које су добро пословале, али пошто „демократе“ могу све да упропасте, ни ту није било проблема. Тако је број млекара у Србији смањен за пет, а све је упропастео један те исти власник.

Према непотпуним подацима Агенције за приватизацију, око 280 случајева раскинутих уговора односи се на неизвршене уговорене обавезе, што је око 15 одсто свих приватизација. Најпознатији случајеви су: „Путник“, „Југоремедија“, шабачка „Заштита биља“, „Жупа – Крушевац“, „Минел Елво“, „Књаз Милош,... У неким случајевима било је могуће наћи новог газду. Међутим, у великом броју завршило се стечајем.

Стечај је специјалност „жуте демократске власти“. Стечајни управник се именује из њихових редова, који затим по добијеном налогу врши распродају позитиве предузећа, поставља своје кадрове, отпушта запослене... Богате се сви, од стечајног управника до његових саветника и страначких колега.

Армија обесправљених

Приватизација српских предузећа може се најбоље приказати кроз пример приватизације предузећа „Минел Елво“,

Београд. Ово предузеће са седиштем на Новом Београду – Тошин бунар, годинама је успешно пословало, а пред приватизацију је показало позитиван завршни рачун. Зараде су редовно исплаћиване. Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције закључен је 5. децембра 2006. године између Агенције за приватизацију и купца Душмимира Забуновића, „контроверзног“ бизнисмена из Београда. Од преузимања предузећа од стране Забуновића и његовог менаџерског тима настају проблеми у исплати зарада и обезбеђивању континуитета пословања. Синдикат „Минел Елво“, на челу са председником Александром Чокаревићем, у више наврата је покушавао да разреши проблеме са новим власником, али без успеха. Агенција за приватизацију оглушила се на захтев синдиката да се изврши контрола поштовања Анекса 1 купопродајног уговора, стављајући се на страну Забуновића.

Чокаревић који је иначе и председник управног одбора малих акционара најпре је суспендован, а онда му је уручен и отказ. Када су сви рокови из купопродајног уговора прошли, а ништа из тог уговора није испоштовано, радници су се организовали и последња 3 месеца нису дозволили Забуновићу и његовом менаџменту да улазе у фирму. Заштитили су продају робе на залихама и сами организовали производњу. Тек након изношења ових података за скупштинском говорницом од стране посланика Српске радикалне странке, купопродајни уговор је раскинут.

А шта ћемо сада са причињеном штетом предузећу и радницима од стране Забуновића?! Радници су тужили Забуновића, а шта ће урадити Агенција, видећемо. Колико је још оваквих примера у Србији ?!

Да се нови власници понашају бахато и осветнички показује и пример фирме „Посавина“ из Обреновца, која је имала ексклузивне локале у центру Обреновца и бавила се трговином. Сада радника има све мање и локали су празни или издати. Нови власник фирме, Славиша Пурић, после доношења решења Трговинског суда у Београду којим је усвојена привремена мера којом се туженом предузећу „Посавина А.Д.“ од стране запослених, забрањује отуђење непокретности предузећа, радницима деле отказе. Отказе је добило 19 радника уз помало чудна образложења. Као најчешћи разлог наводи се да је дотични или дотична 3 сата одсуствовао с посла. Интересантно да је, на пример, Зорица Сујић добила отказ јер је одбила да буде пословођа док је Снежана Марковић исти прихватила, али ипак се нашла на улици.

Где су ту права радника, улога синдиката и где је ту правда?! Радници су тужили власника, Славишу Пурића, и тражили исплату прековременог рада, накнаду за некоришћени годишњи одмор у 2007. години, као и за неисплаћени регрес за 2007. Тражили су само оно што им законом припада. Још једна слика и прилика приватизације у Србији.

А колико је још оних понижених, обесправљених радника који из страха трпе понижења и ускраћивање људских права, као и права на рад? Судови су затрпани тужбама радника, ништа се не предузима, време пролази а многи овакви случајеви застаревају. Они обесправљени који су имали мало и били тим задовољни, сада немају ништа, а они богати који имају све, сада су још богатији.

Новине су пуне конкретних примера о неуспешним приватизацијама. Нико не спори да је приватизација неопходна, али не на овакав начин када свега има а понајмање стварног новца који се даје за куповину и улаже у производњу. Није циљ само продати и јавности поносно саопштити колико је предузећа приватизовано, већ је циљ да предузећа наставе са радом још успешније него до тада, да радници имају веће плате а држава од тога неку корист, а не само појединци.

Док Тадићеви министри, Европејци пуних стомака и банковних рачуна, пљачкају милионе евра, народ грца у сиромаштву

Србија на казану народне кухиње

Пише: Душан Марић

„Не знам да ли ћу пре да умрем од глади или од стида. Да бих преживела, морам да се храним у народној кухињи, а сваки пут када тамо пођем, толико ми је непријатно да бих најрадије у земљу пропала. Идем улицом погнуте главе, као кривац, јер имам осећај да у тим тренуцима сви људи у мене гледају и о мени причају. Сваки пут се закунем да нећу више, па таман цркла, али глад ме натера. И тако из дана у дан, понижење за понижењем”, каже за „Велику Србију” Љубинка Петровић из Велике Плана. Љубинка ни раније није уживала у изобиљу. Пре би се могло рећи да је читавог живота тешко живела. Али, могла је да ради и понешто заради. Довољно да се састави крај с крајем. И довољно да се одржава нада у неко боље сутра. Све док власт у Србији нису узеле такозване демократске странке, предвођене министрима који се јавно хвале да за годину дана зараде 11 милиона евра, док им народ гладује.

Од тада, Љубинка је прво остала без посла, а онда ју је глад натерала у народну кухињу, у, како сама каже, „највеће понижење” које је доживела.

„Срам их било, шта од нас урадише” – уз уздах који се тешко растаје од сиротињом измученог тела говори Љубинка. „Обећавали су благостање, а јадни народ им поверовао. Недељама сам ходала по улицама и као луда лупала кутлачом по шерпи. А они нас тако преварише. Кад се сетим тих дана и своје вере у досовска обећања, поједем се од муке. Најрадије бих оном шерпом самој себи по глави лупала”.

Љубинка је само једна од неколико стотина несрећника у Великој Плани и преко 70.000 у „европској” Србији који се редовно или с времена на време хране на казанима народне кухиње. Један дан – две кутлаче пиринча, други – пасуљ без меса, трећи – месни нарезак, четврти.... И, да не заборавимо, сваки дан по два-три парчета хлеба. Довољно да се некако преживи до вечерњег Дневника надлагивања на националној телевизији, у којем се Тадић, Динкић и Ђелић утркују ко ће грађанима, које је њихова власт опљачкала, дати више обећања која није могуће испунити. Само да не гласају за радикале, већ за њих, Европејце пуних стомака.

„Да ли неко може да замисли како се ја јадно осећам док гладна, на каучу који је стар тридесет година и са телевизора који сам купила још кад је Тито умро, слушам то њихово блебетање о европском стандарду и благостању” – пита се ова скромна, теретом сиромаштва притиснута жена, и сама одговара „Може само онај ко је у мојој кожи”.

Србију притисла глад и незнање

Према званичним подацима, а они увек улепшавају стварно стање, у Србији најмање 800.000 људи живи у непод-

ношљивој беди. Већој или сличној Љубинкиној. Њихова месечна примања не прелазе статистичку границу сиромаштва од 72 евра месечно. За један хлеб, литар млека, литар јогурта и две шоље кафе дневно.

Довољно. Под условом да несрећник, као потпредседник владе Србије Божидар Ђелић, спава код тетке на каучу. И да нема децу, породицу, родитеље.... Никог осим тетке и Бориса Тадића. Да не пуши и не пије, нигде не излази, не користи одећу и обућу, не чита новине, не купује пасту за зубе... а тетка добила седмицу на бингу, па не тражи ни динара за струју, воду, телефон... То је резултат досовских „реформи, транзиција и евроатлантских интеграција” које су почеле 5. октобра 2000. године паљењем државног парламента и државне телевизије, заузимањем полицијских станица и насилним рушењем уставног председника Републике.

Резултат тих реформи су четири милиона или педесет одсто становника Србије који, према званичним подацима, живе у сиромаштву. И још милион и по оних који нису сиромашни, али зарађују много мање него што им је потребно за пристојан живот.

У Београду 300 000 сиромаша

Према грубим проценама, највише сиромашних живи у централној Србији, затим у Војводини, док је процентуално најмање сиромашних у Београду.

У главном граду Србије има преко 300 хиљада сиромаша. Међу њима је највише пензионера, око 160 хиљада. Корисника социјалне помоћи и дечијег додатка је око 50 000. У друштву с њима је најмање 25 000 Рома и 50 000 Београђана који нису у могућности да сами плаћају рачуне за комуналије, струју и воду.

Међу њима је и брачни пар Златковић из Пећи и Велике Планае. Ни они сами више не знају одакле су. Момчило, дипломирани инжењер, и Надежда, комерцијалиста, већ осам година узалуд чекају да их позову из Завода за запошљавање и понуде им било какав пристојан посао. У међувремену, сналазе се на разновразне начине да би преживели и ишколовали сина и кћерку, одличне студенте.

„Супруга и ја тренутно препродајемо постелјину и разне одевне предмете”, каже Момчило, који с поносом, али и нескривеном иронијом, наводи податак да је по просеку оцена из стручних предмета један од десетак најбољих студената у историји Шумарског факултета у Београду. „Од места до места, од колектива до колектива, па шта продамо. Буде дана па не зарадимо ни динара. А кад се вратимо кући и упалимо телевизор, у њему нас свако вече дочекају досовски министри и портпароли са причом о отварању нових радних места и десетинама хиљада људи који су, откако су Ђинђић и Коштуница Србији узјашили на грбачу, наводно добили посао. Разбацују се причом о радним местима, као мали Ђокица кликерима. А ја никако да сретнем неког кога су запослили”.

Златковић подсећа да су Демократска странка и Г-17 ми- нус уочи последњих парламентарних избора, у јануару 2007. године, обећали отварање милион нових радних места. Ме-

ђутим, за годину дана њихове владавине број незапослених у Србије се – повећао.

„И социјалисти су знали добро да лажу и обећавају, али су за ове мала деца”, наглашава Златковић, један од преко 6.000 радника из Велике Планае које је власт са њихових радних места истерала на улицу. И један од 12.000 дипломираних инжењера у Србији који у овом тренутку чекају на би- роима за запошљавање.

Гладно свако осмо дете у Србији

Бројка од 800 хиљада људи у Србији који су више гладни него сити, јер живе испод линије сиромаштва (72 евра месечно) делују запањујуће. Али још више запрепашћује податак колико је мало потребно да они не би живели у беди. И колико то мало нисмо спремни да учинимо. Кад би сваки становник Србије од својих прихода за ту сврху издвојио само по 2,1 одсто од линије сиромаштва (један и по евро), та беда би била искорењена.

За изостанак ове солидарности најодговорнија је власт, која се много више брине да ли њени милионери тог дана имају „повољан пословни амбијент”, односно услове да наставе са пљачкањем грађана Србије и зараде нови милион, него да ли је пет или шест стотина хиљада људи тог јутра остало без ручка. Јер нису имали шта да једу. А међу сиротињом за коју је хлеб луксуз највише је деца.

Млађи од 18 година чине 23 одсто становништва Србије и скоро 30 одсто оних који су сиромашни. У исто време док

се Божа Ђелић из ДС, потпредседник Владе, хвали тиме што је за две године успео да напљачка 11 милиона евра, свако осмо дете у Србији жељно је да се наједе хлеба. Обичног хлеба. Само да затрпа глад. Кад би се Тадићев министар у ту сврху одрекао половине опљачканих пара, а његов пример следила још само тројица досовских милионера, тај новац био би довољан да у следећих годину дана ниједно дете у Србији не буде гладно.

Према истраживању Института за социјалну политику у Београду, око 600 000 дечака и девојчица у Србији тешко је погођено бедом. Сва ова деца расту без адекватне здравствене заштите, са смањеним или потпуно запостављеним хигијенским навикама, без културних садржаја и спортских активности. Дете које гладује из дана у дан нема ни жељу ни снагу да трчи за лоптом. Што је најтрагичније, деца која одрастају у беди обично трпе и велике последице по ментално здравље, па носе печат до краја живота.

Ретко прође дан а да неко од „главоња” из Београда гледаоцима телевизије не исприча тужну причу о наталитету у Србији и ту причу не заврши бајком о напорима које држава улаже да победи белу кугу. Предизборни програми ДС и Г-17 редовно су затрпани обећањима будућим мајкама.

Шта од тих обећања остане у стварности показује пример Наташе Калиновић која живи у Старом Селу, на стотом километру аутопута од Београда према Нишу. Наташа је имала две девојчице и за њих редовно примала дечији додатак. Онда су она и њен супруг Веран одлучили да имају још деце. Кад им се родила трећа кћерка, сматрали су да имају право и на трећи дечији додатак. Тако пише и у закону. Међутим, Калиновићи су добили решење да им се укида и дечији додатак који су примали за прво двоје деце.

„Мој муж и ја живимо у истој кући у којој смо живели док смо имали двоје деце”, каже Наташа. „Обоје смо и даље, као и раније, без посла и без других сталних примања. Променило се једино то што смо добили још једно дете. А убрзо после његовог рођења, добили смо и решење у којем пише да убудуће нећемо добијати ни додатак који смо добијали за двоје прве деце. Држава нас је казнила што смо родили и треће дете”.

Наташа и Веран су се жалили, предмет је стигао и до Врховног суда, али казна због рођења мале Исидоре није укинута.

Кад се стратегија и стварност посвађају

Србија има и Стратегију за смањење сиромаштва. Леп папир, за украс. У њему пише да ће до 2010. године број сиромашних у Србији бити преполовљен. Проблем је што су стратегија и стварност у сталној свађи. Стратегија иде шумом, па се саплиће, а стварност друмом. Зато сада у „демократској” и „европској” Србији, коју Тадић води у светлу будућност (то се сад зове Европска унија), има три пута више корисника социјалне помоћи него у време „злогласне” владавине Милошевића и радикала пре осам година.

Весна Огњевић, прогнаник из окупираних Републике Српске Крајине, са мужем и троје малолетне деце живи у колективном центру у Крњешевцима. Иако јој је једно дете, управо због лоших услова за живот, оболело од бронхитиса,

Електровојводина им је већ неколико пута искључивала струју. Једини извор топлоте у бараци у којој је, због дрвене конструкције, забрањено ложење ватре.

„Једном су нам струју искључили кад је температура била шест степени испод нуле”, каже Весна. „Три дана пре тога муж ми је отишао у Ниш да покуша да нађе посао на некој грађевини. Остала сам са децом и двестотина динара у новчанику, које сам зарадила чистећи један стан. За тај новац сам један дан детету купила лек, а они следећег дана дошли да траже да им платим струју. Кад су је искључили, било је толико хладно да су ми деци руке помодреле од хладноће”, говори Весна.

Понижавајући услови живота и патња свакодневни су сапутник и Веснине комшинице и земљакиње из Книна, Наде Драгојло.

„Нигде не радим. Муж ми је тешко оболео, па није радно способан. Два пута се шлогирао. Једном у Крајини, на ратишту, други пут овде у избеглиштву. Срамота ме је рећи, али нас троје живимо од 12.000 месечно, колико нам кћерка заради радећи као конобарица”.

У Србији више од 200 000 робова

Званично, у Србији је незапослено милион људи, што је скоро 30 одсто радно способног становништва. Међу њима је 48 одсто младих.

Према процени Савеза синдиката Београда, око 50.000 људи у Београду, а преко 150.000 у Србији, редовно долазе на посао и раде, иако за свој рад месецима или, већином, годинама не примају ни динара.

С КИМ СИ – ТАКАВ СИ!

- *Несумњиво најсумњивије су динкићевско-џадићевске изборне пароле у сџилу „евројски џуј нема алијернајшву“! Овај и овакав њихов џарџијско-џројагандни вокабулар неодољиво џодсећа на џарџијско џајаџисање кардељевско-џијовских скујноноша у Србији који су деценијама џонављали, „самоуџрављање нема алијернајшву“, „несврџаносиј нема алијернајшву“, „ЗУР нема алијернајшву“, „Тијов џуј нема алијернајшву“! Овако нешџо заиста би било фарсично да није џолико џрагично! Ваљда, једино смрџи нема алијернајшву, а џред живим човеком увек џосџоји више разних џуџева и више различџијих решења*

Пише: Милош Марковић

У историји политичких партија Србије, па и Европе, једно од битних правила је да се удружују они који су међусобно најсличнији. У борби за политичку доминацију уједињују се, углавном, партије у чијим програмима нема суштинских разлика. Када су у питању предизборне кампање партија које чине коалицију, ово правило скоро да нема изузетака.

На вишестраначкој политичкој сцени Србије, највећу партијску и властодржачку сличност и узајамну солидарност показале су Демократска странка и Г-17 плус. Ове две партије и њихови најистакнутији представници налазе се у врховима власти Србије откако је, 5. октобра 2000, дошао на сцену такозвани досовски режим, односно власт која себе означава као демократску. Они, као такви, оличавају последњих осам година српске демократије, које, уколико хоћемо да их тачно именујемо, морамо означити као осам година досократије или – мафиократије!

У најкраћем, Србија је за тих осам година, по многим економским показатељима, спала на последње место у Европи! По криминогености, односно мафијаштву, Србија је на првом месту у Европи! Ови срамни, поражавајући, трагични показатељи досовске мафијашке власти, потврђени су многим европским статистикама. Но, то није све! За тих осам година њихове власти као такве, Срби су већ изгубили три државе! Прво су живели у Савезној Републици Југославији, потом у Државној заједници Србије и Црне Горе, затим само у Србији, а сада у Србији – без Косова! И ко зна у каквој провалији ће завршити њихов пут који они називају „европским и демократским“!? И ко зна колико ће још стотина хиљада младих и образованих побећи из Србије!? И ко зна колико ће још стотина хиљада запослених остати без посла у Србији!? И ко зна колико ће они још лагати, замајавати, понижавати и пљачкати српски народ!?

У политичком вишестраначју Србије, посебна специфичност, велико чудо, а многи тврде и највеће зло је управо странка под шифром Г-17 плус. Иако је регистрована прво као невладина организација која окупља разне стручњаке тобож највећег ранга, такозване експерте, она у свим постоктобарским владама контролише битне друштвене секторе и фирме, поготово економско-финансијске токове.

Прво да видимо у чему се огледа стручност ове врсте самозваних експерата. А први и највећи међу овим самопроглашеним стручњацима свакако је њихов шеф Млађан Динкић. Схвативши да у науци нема шта да тражи и да му међу стручњацима није место, почео је да се свим средствима бори за власт и неку моћну политичку функцију.

Овај некадашњи асистент, ни у чему доказани стручњак, дао је, ипак, јединствен допринос антологији политичке фарсе и лицемерја. Наиме, он и група истомишљеника агресивно наступају на политичкој сцени под слоганом „Стручност изнад политике!“ Да апсурд буде незамислив, а фарса комплетна, ова организација такозваних стручњака на многе функције доводи нестручне кадрове.

А шта Млађан Динкић мисли о себи и својој стручности коју, у политичком саморекламирању, ставља у први план? Он је, по својој немилосрдној објективној самокритичности, као економски експерт, свакако далеко испред нобеловца Милтона Фридмана! Овај познати и признати научник у области економије, јавно је признао неке своје заблуде и грешке у процењивању економских токова. Наиме, овај нобеловац је раније сматрао да су приватизација и тржиште као одлучујући привредни регулатор битни предуслови за економски напредак такозваних „земља у транзицији“. Када је сагледао резултате ових и оваквих привредних процеса у „земљама транзиције“, Милтон Фридман је битно кориговао своја ранија уверења и јавно изнео битно другачија схватања. Он се јавно дистанцирао од неких принципа неолибералне економије, пре свега искључења државе из регулације основних економских токова. Када је сагледао економске и друге резултате брзе приватизације у земљама транзиције, заузео је чврсто уверење да је у економским пословима те врсте управо најважнија правна регулатива од стране државе. Уколико, при томе, тврди нобеловац Милтон Фридман, изостане владавина закона, мафија ће завладати не само економијом, него и државом!

Ова и оваква његова уверења и врло убедљиве процене, драстично су се оствариле управо у Србији, чијим је економским токовима суверено дириговао пропали асистент Млађан Динкић. Нажалост, овај ни у чему доказани стручњак, у свом накарадном схватању економских закономерности, није био усамљен. У комплетној деструкцији српске привреде, обилато су му помагали стручњаци истог динкићевског ранга, Мирољуб Лабус и Божидар Ђелић. Ни један, ни други, ни трећи, пре доласка на власт нису имали никакав смислени ангажман у пословима привреде, а када су зајихали власт, сами себе су прогласили за експерте и комплетну српску привреду довели у очајање.

Захваљујући њиховој неолибералној економској филозофији, скоро милион људи у Србији остало је без хлеба. Економски су, такође, изумрли цели региони и градови. Символ Шумадије, један од најлепших и најбогатији предела у Србији, подручје Груже, сада називају „Долином гладних“. Као привредно мртве већ означавају некад индустријски најразвијеније градова као што су Крагујевац, Ваљево, Зрењанин и други.

Процена Милтона Фридмана да ће, уколико изостане државна, законска регулатива економских кретања, ако се све препусти ђудима тржишта и мешетарењу црноберзијанаца, којекаквих тајкуна и мафијаша, онда и комплетна власт прећи у њихове руке – најубедљивије и скоро у потпуности се остварила управо у Србији. Зато многи тврде да Г 17 плус, заједно са онима који себе називају „проевропским, демократским снагама“, воде буквално пљачкашки рат против српског народа. Нажалост, многе чињенице оправдавају овакве оцене и тврдње. А лично богатство оних који предводе економско и социјално уништавање Србије, мери се десетинама и стотинама милиона евра! А све стечено на мукама српског народа и његовом економском уништавању! Сви поменути и многи други њима слични, све до свога уласка у демократску досовску власт припадали су категорији лумпен-пролетеријата!

Ето, ових дана сазнајемо да је бивши градоначелник Београда, за свој непун мандат, оставио десетине милиона евра, десетине девизних књижица и још неотворене сефове у банкама у којима не чува, ваљда, неке фотографије! Намеће се питање када неко за кратко време на политичкој функцији за себе згрне толико богатство, колико ли је још тога отишло у касу партије која стоји иза њега, колико његовим сарадницима у томе послу, односно криминалу, и колико ли само Београђане кошта њихов „проевропски и де-

мократски” председник. Колико ли ће још Београђани, односно Срби у целини, плаћати своје илузије да их садашње „демократске и проевропске снаге” воде у европске и евроатлантске интеграције!? Далеко пре, далеко основаније и тачније, тај и такав њихов пут, то и такво њихово вођење и руковођење, мора се означити као очигледно мафијаштво, замајавање, лагање и понижававање сопственог народа!

Како то да и поред свих трагичних показатеља Динкићевог дириговања српском економијом, овај самозвани експерт и шеф странке Г-17, не излази ни из једне владе, од 2000. године!? Сви његови резултати га драстично компромитију! А када би се, само са насловних страна новина за последњих осам година, побројали сви наслови у којима се тврди да је Динкић лагао или учествовао у разним криминогним работама, била би то подебела књига, а вероватно би требало и више томова!

Још је апсурдније питање, како то да Динкић, чија економска политика оличава уништавање Србије, добија међународне награде управо за свој наводни допринос српској економији! Ко ту кога и зашто награђује!? Каква је, при томе, улога ММФ-а, других банкарских организација и крупног међународног капитала!? Можда Динкић, преко леђа српског народа, остварује њихове интересе и за то бива награђен!? Можда је управо он њихов главни фаворит у свакој српској влади!?

Динкићева визија Србије

Можда Динкић остварује закључке најугицајнијих европских организација које су званично закључиле да Србију треба „искључити из свих токова европског развоја”!? Уосталом, Динкићев партијски сарадник, саветник за спољну политику странке Г-17 плус, Милан Пајевић, присуствовао је у Братислави на Конференцији НАТО пакта о проширењу ове војне алијансе, када је буквално закључено – „Србија мора трајно да буде искључена из европског развоја!” Ово, између осталог, наводи Вили Вимер, тада председ-

ник Парламентарне скупштине ОЕБС-а, у свом извештају, односно писму тадашњем немачком канцелару Герхарду Шредеру. Иначе, на том састанку у Братислави, само су потврђени европски и амерички ставови, давно и дугорочно утврђени. Оправдано је НАТО бомбардовање Србије и потврђено да за Србе и Србију не важе никакви, ни међународни, ни европски, ни амерички правни принципи!

Не сме и не може бити никаквих, ни правних ни хуманистичких принципа који би били препрека „за обезбеђивање несметаног војног присуства Сједињених Америчких Држава на територији Србије“. Ето, такав је био став и закључак најутицајнијих међународних, односно европских и америчких фактора, када је Србија и српски народ у питању! За такве непоколебиве америчке и европске ставове знају врло добро и Борис Тадић и Млађан Динкић и сва њихова „демократска и проевропска“ партијска полубраћа!

Другим речима, европски и амерички моћници, на том састанку само су преформулисали познату нацистичку паролу – „Србија мора умрети!“ (Serbien muss sterben!). Све то и доста сличног наводи Вили Вимер у свом извештају Герхарду Шредеру кога, иначе, Борис Тадић означава као свог пријатеља и пријатеља Демократске странке. Знамо и то да је међу главним гостима ДС на њеној изборној конференцији, као Тадићев лични пријатељ, присуствовао и Герхард Шредер. Наравно, нема у том присуствовању ничег лошег, напротив, али сумње у природу и политичку сврху тога пријатељства, сасвим су умесне.

Но, несумњиво најсумњивије су динкићевско-тадићевске изборне пароле у стилу „европски пут нема алтернативу“! Овај и овакав њихов партијско-пропагандни вокабулар неодолјиво подсећа на партијско папагајисање кардељевско-титовских скутоноша у Србији који су деценијама понављали, „самоуправљање нема алтернативу“, „несврстаност нема алтернативу“, „ЗУР нема алтернативу“, „Титов пут нема алтернативу“! Овако нешто заиста би било фарсично да није толико трагично! Ваљда, једино смрт нема алтернативу, а пред живим човеком увек постоји више разних путева и више различитих решења.

Када би данас, било ког иоле озбиљног привредника, истински стручног економисту, уколико није Динкићев партијски поданик, упитали да ли заиста верује у Динкићеву стручност и његову економску политику, тај би се највероватније нашао увређен, пошто се најубедљивији одговор налази на сваком кораку у Србији. Погледајте само шта је учи-

нио са српским банкарским системом! Иначе, Динкић је, као што је познато, у Народну банку СРЈ насилнички упао са хеклерима и другим дугим цевима, заједно са досовским истомишљеницима. Тако нешто неодолјиво подсећа на Лениново пљачкање руских банака, када су га из Немачке отпремили да, заједно са својим бољшевицима, усрећује руски народ!

Последице су трагично јасне и одавно познате. Срби и Србија још чекају да утврде последице динкићевског усрећивања и стручности самозваних експерата из Г-17 плус! Још у Србији није извршена ниједна озбиљнија приватизација, а да Динкић и његови партијски саборци, Европејци и демократе, нису јавно прозвани за преваре и пљачку! Уосталом, где су те силне милијарде које је бивши режим илегално изнео на Кипар, како је често и громогласно тврдио управо Млађан Динкић!? Он се, одмах по свом доласку на власт, дао у потеру за тим парама, и баш када смо се порадовали да ћемо мало живнути када их пронађе, Динкић је одједном заћутао. Морао је као транспарентан експерт да обавести српску јавност о резултатима своје потраге!

Ових дана може се, од упућених циника, чути заједљива тврдња да је једна Динкићка, у оној једнопартијској Скупштини Србије, као функционер била задужена за кардељизацију Србије, односно спровођење фамозног и трагичног Кардељевог ЗУР-а! Ови разложни циници додају да је већ исувише много да опет неки Динкић буде главни диригент приватизације српске привреде! Разложни се само питају шта је наказније и по Србију погубније – бивша кардељизација, или садашња, опет динкићевска приватизација!?

Сигурно је само да нико нормалан у Србији нема на основу чега веровати у стручност Млађана Динкића, или било какво његово знање изван политиканства и личних интереса! Зато је још веће и тешко објашњиво чудо да једном таквом Млађану Динкићу, као један од ретких, верује актуелни председник Србије Борис Тадић и његова Демократска странка. Они га чак третирају као једног од главних играча и њима самим најсличнијег у заједничкој изборној трци ка властодржачким положајима! Збогом, памети!

Поштуј туђа верска убеђења и обичаје, а чувај сопствена

Традиција је наша будућност

Пише: Драгомир Антонић

Усмено преношење историјских чињеница, предања, веровања, обичаја, правила понашања која се преносе са поколења на поколење дефинише се именицом женског рода која гласи – традиција.

Свако племе, етничка група, народ који данас живи на заједничкој планети чува и поноси се сопственом традицијом. Традиција је ујединитељ и чврста гаранција опстанка једног народа. Зато се она помно негује, чува, обогаћује и преноси наредном поколењу.

Осврнимо се око себе, погледајмо друге и, видећемо да сви велики народи, велике цивилизације са великом прилежношћу чувају сопствене обичаје, сматрајући их, са правом, неодвојивим делом сопствене културе и свога постојања.

Погледајмо Грке – да не одлазимо далеко – и њихов однос према традицији, односно обичајима. Узмимо само један пример.

У исто време, код нас и код њих, је време Часног или Васкршњег поста. Први дан поста, Чисти понедељак – тако се зове и код Срба и код Грка – је у Грчкој државни празник и нерадни дан, али је уједно и народни празник.

Тог дана велика већина Грка, од најудаљенијих острва, планинских села до Солуна и Атине изађе на отворен простор и пушта змаја.

Обичног папирнатог змаја који су многи од нас као деца трчећи вукли по пољима, ливадама, сокацима. Стари, млади, средовечни, деде, бабе, унуци, имућни и мање имућни тог дана ће бити заједно и гледати лепршави реп папирнатог или пластифицираног змаја како лелуја на ветровитом грчком небу.

Обичај има за циљ да подсети да су сви они припадници једног народа и припадници исте вере. Ту чињеницу, коју старији знају, морају научити и млади. Зато се обичај који је део традиције изводи сваке године и представља обнављање завета заједништва и његовог јавног манифестовања.

Сви смо ми Грци православне вере – порука је коју змајеви шаљу пре свега својим комшијама, а затим и осталом свету!

То што су сами змајеви различити, оних папирнатих, старинских које су некад сами правили данас готово нигде нема, јер су их заменили серијски производи са новим технологијама, нимало не смета традицији. Важно је на Чисти понедељак изаћи из куће и пустити змаја, а какав ће он бити то је одлука сваког појединца. У томе је снага и величина традиције.

Не спутава индивидуализам, већ само поспешује колективизам. Бити слободан и неспутан, а припадник заједнице је идеално решење и за појединца и за заједницу. Како и да ли ћете змаја пуштати уз помоћ електронског апарата који држите у руци или ћете трчати вукући га за канап, само је ствар вашег избора.

То традицији неће сметати.

Напротив, ако традицију, обичај затворимо, они ће издохнути. Традиција, обичаји се једино не смеју заборавити,

јер су они са народом или групом људи повезани системом спојених судова. Они се узајамно чувају. Нити може бити народа без традиције, нити традиције без народа.

Ово се увек мора имати на уму, јер смо данас сведоци како се и на мала и на велика врата покушавају увести (на)страни обичаји којима је циљ затомљење осећања припадности заједничком, српском православном народу.

Разбили су државу, отимају територије, а сад је на делу отимање традиције и обичаја. Отимају се из наших сећања, из наше свести, из наше традиције, културне прошлости сазнања о припадности српском националном и културном корпусу.

Није „Дан заљубљених“ или Валентиново тако безазлено као што изгледа. Заљубљени у „зелембаће“ имају задатак да из наше свести и обичајно-традиционалне номенклатуре избришу светог Трифуна и обичајне радње које су за њега везане.

Срећом, обичај је сложена, слојевита категорија чија се суштина не мења, за разлику од појавних облика, облика које ми видимо, а који су увек прилагођени одговарајућем времену, простору и владајућем систему вредности. Зато су обичаји дуговечни и спремни да одоле сваком настртају. Ми би требало само да им мало помогнемо. Врло је једноставно и не кошта ништа.

Окупимо се сви ове године на Врбицу. То је Лазарева субота, 19. априла 2008. Поведимо децу, унуке и кренимо у најближу цркву. Понесимо звончиће и дружимо се. То ће бити сасвим довољно.

Ми Срби морамо бити свесни да је традиција наша будућност.

Она је наша најбоља понуда комшијама, Европи и свету. У традицији су сабрана и сачувана сва знања наших увек поштованих предака. Сачувана је спознаја о нама самима.

Захваљујући традицији не морамо да се питамо:

Ко смо? Шта смо? Куда ћемо? Са ким ћемо? Шта нам је чинити?

Наши преци су одавно одговорили на ова питања!

Традиција је ризница мудрости коју смо наследили бесплатно, без икаквих обавеза да плаћамо било какве таксе, акцизе, авансе, провизије, активне и пасивне камате. Ништа не дугујем Светској банци, Међународном монетарно фонду, донаторима, Кајманским и Сејшелским острвима

Традицију смо наследили одједном и у целости.

Наши преци нису шкртарили па нам је додељивали у ратама.

Ми наследници имамо само једну обавезу. Да оно што смо наследили сачувамо и ако можемо обогатимо, па да са љубављу предамо сопственим потомцима.

Не каже се узалуд: „Боље да пропадне село него обичај“.

Досманлијској врхушки „боље сутра” свануло још ономад

Окупљање на ВИЛИНОМ ГУВНУ

- „Свака власи квари, а ајсолујина квари ајсолујино”. Ова филозофска изрека је још једну материјализацију доживела управо у неколико последњих месеци. Тачније, у том периоду је јасно видљиво сво алаво харачење и ојимачина, сва незасијосиј и грамзивосиј оних који су били носиоци револуционарних уџарака и додавачи бензина за револуционарне јаљевине, а касније јасно ли носиоци највиших функција јосиреволюционарне Србије. Прво су заменили јоцејане јасишке Гучијевим цишелама, јошом аушомобиле и јрашље, и на крају локације сјановања и мерила вредности. Чињеницу да је човеку за сјановање јошребно сјошинак квадриша сјана и неколико ари јлаца, јреокренули су у неколико ари сјана и сјошинак ари јлаца (честио и више од јога). И јо искључиво на Дедињу, јер ако си власи а ниси на Дедињу, смајра се да ниси усјео у живоју и јолици

Пише: Момир Марковић

Просто нико од грађана Србије није могао да остане равнодушан на отужну изјаву, тако рећи вапај брижног, до суза ганутог академика, иначе родитеља актуелног председника Србије, коју је дао пре неколико месеци, непосредно после расписивања председничких избора. Брига и емоције су просто врцале из сваког слова изјаве. А изјава је гласила: „Где ће мој Борис становати уколико изгуби изборе?” Сетила се учена седа глава да му син још увек станује у вили која је власништво Министарства одбране, а да је сав претходни мандат председника Србије потрошио, а да није успео да вилу пребаци у државни фонд, тако да би се могло десити да, кад се власт промени „његовог Бориса” избаце из виле на улицу. Тачније у двособан стан, у коме је становао пре доласка на функцију. Поред тога што је ова изјава изазвала емоционални стрес, готово прасак, отворила је још неколико питања којима се морамо позабавити како би расветлили позадину, спознали садашњост и наслутили будући расплет догађаја везаних за стамбену проблематику режимлија и извукли закључке који ће помоћи у разрешавању ових горућих, стамбених проблема незбринуте властодержачке чељади. И наравно, коначним и квалитетним решењима спречити бруку да нам се носиоци власти, кад једном постану „бивши”, не смуцају од немилга до недрага и не потуцају се по подстанарским собама као глува пашчад. Или да, у најбољем случају, поново спавају на теткиним каучима, као у праскорорје „Булдожер револуције”, кад су нам доглавињали из белог света да нас усреће и поведу у „бољу будућност”.

Брдо са педигреом

С друге стране, у Београду постоји једно брдо за које би се могло рећи да је у Србији еталон за отимачину, преотимање и узурпацију. Прво су на том брду саградили велелепне виле они који су у периоду између два светска рата експлоатисали раднике у својим фабрикама. На до тада рела-

Мистерија „теткиног кауча”

Уколико Војвода од Меридијан банке буде одлучио да још мало „дегла” теткин кауч, само од кирије за издавање ове виле у улици Владете Ковачевића може зарађивати преко милион динара месечно. Тек да му се нађе за „под старе дане”. Уосталом, не питајте га како је зарадио први милион евра. Остало ће бити легално, осим ако га опет не „засврбе прсти” и пробуди се стара навика. Ако се то деси, онда смо надрљали до краја. Нисмо ми способни толико да створимо колико је он способан да мазне.

тивно ненасељеном простору никле су куће за буржоазију (како се тада називао џет-сет и политички сетаблишмент). Ту се живело, ту се уживало у благодетима, базенима, дневним и ноћним седељкама, пировима, а богами и баханалијама. Ако ниси имао вилу на Дедињу, сматрало се да ниси успешан и да не припадаш крем друштву. Да ниси ИН, како би то данашњи рекли. То су, дакле, били први вилењаци.

Затим је дошла револуција у којој су радничкој класи рекли да је победила и да је све сад њено. У виле бивших вилењака, које су отели, често узимајући са имовином и живот претходних власника, уселили су се „представници народне власти” и „стегаоше и лучоноше” тадашње револуције. Нису они виле узели због свог, него искључиво због народног добра. Деалијенација алијенатора, како се тада говорило. Виле су биле власништво народа, а они су ту само били да као чувари револуције сачувају ту народну имовину. За себе и своје потомке, убрзо се испоставило.

И поново су у огромним вилама кренуле теревенке, игранке, седељке, а богами и баханалије. Околна шума је убрзо испарцелисана и, поред већ постојећих вила, метеорском брзином почеле су да ничу много веће, лепше и богатије. Од народних пара, разуме се. Народни представници, синови народа и народности, са све највећим сином кога је нека загорска вукојевина могла избацити (да баш не кажем породити) и даровати нам га, да нас усрећи и поведе у бољу будућност, у народним вилама, саграђеним од народних пара. А и како би другачије? Било како било, они запоседоше готово цело Дедино брдо, како се некад звало Дедиње. Толико им се ово брдо омилило да неки ни мртви нису хтели да га напусте, па су им опет од народних пара правили виле и за онај свет. А кад су стасали неки нови политички „клинци”, крчени су нови хектари дедињске шуме и прављене нове виле. Како се распад Југославије приближавао тако је државни апарат растао, а растао је и број вила, пропорционално појави нових „кадрова”.

После рата и распада осетила се извесна стагнација у градњи. И то не због тога што није било интересената и кандидата за нове вилењаке. Напротив. Био је то само период у коме су деца оних „синова народа и народности” која су сад припадала другим државама, за баснословне своте новца продавала виле које су њихови очеви, у жару народне борбе, отели. А како је понуда убрзо надмашила тражњу, убрзо су на Дедином брду поново забрујале моторне тестере и булдожери. Србија је убрзо доживела (и преживела) још једну револуцију, а нови револуционари су нагрнули на вилино гувно, меркајући већ постојеће виле или остатке околне шуме, како би се и они скућили.

Паре им, као уосталом и претходницима, нису биле проблем. Опет су то биле народне паре. Додуше, до њих су дошли на мало другачији начин. У складу са „новонасталом” ситуацијом. Није сада у трезорима било мање пара већ је тих експерата и револуционарних првобораца било много ви-

ше. Као кусих паса, што би народ рекао. Претходне револуције су мало тријериле „заслужне”, па ако их није непријатељ свео на „разумну меру”, сводили су се сами међу собом и до поделе привилегија је долазио мањи, углавном подношљив број. Сада су многи, заслужни за успех револуције, преживели. Булдожер револуција није, као остале револуције, појела своју децу. Или је била сита, или је чак и она схватила да се „нешто” не једе. Било како било, тек кад су потрошене народне паре из трезора, требало је тражити нове „реалне” изворе. И нашли су их. Уосталом, какви би они експерти били кад не би намирисали где се паре налазе. Ако нема кеша, ту су фабрике које треба продати, ту су имања, рудници, ту су шуме, ту су концесије. Има одакле, само се треба сетити. И није важна цена. Важна је провизија.

Тачније, њена висина и што мањи број оних који ће дели-ти плен. И баш као у животињском царству, плен прождиру прво највећи и најјачи, затим долазе слабији и на крају најмањи добијају мрвице. Ово, наравно, не значи да су ови потоњи мање лопуже, већ искључиво да су у хијерархији на нижем нивоу. У складу са тим добијају толико да преживе и да сачекају да се докопају неке важне функције. Да сачекају да дође „њихово време”. Наравно, ако још нешто остане за продају и наплату провизије. А ови први су се баш дебело поткожили. Сво знање које су својевремено накупили по светском приземљу и подземљу, сад су потпуно искористили. И опет је „Вилино гувно” постало најактуелније место у земљи Србији. Нови вилењаци су кренули у освајање нових вила. Неко пазарио у готову, неко отео део шуме и почео градњу, неко....

Уосталом, више је начина да се преселиш из градске вреве у тишину дедињског „раја на земљи”. А ако ниси на де-

Биће и за вас, али после мене

Да се стари пријатељи, који су се нашли у невољи да охрабре, осоколе и подрже, никад не заборављају, показала је Влада Републике Србије. Само дан после конституисања, председнику Републике Српске је омогућила да под “врло повољним условима” купи резиденцијалну вилу у улици Васка Попе. То што хиљаде прогнаних Срба из Босне и Херцеговине још увек није решило стамбени проблем, није највећи проблем њиховог актуелног председника. Муче га много важније бриге. Рецимо, како да са дедињског виса води оно мало што је од Републике Српске остало, кад су телефонске везе лоше. Или, у коју боју да обоји фасаду вила па да буде јединствена, лепша од околних, а башта пријатна да се у њој могу водити летње дедињске вечери. И где сад да за башту нађе лабудове, лавове и друге украсе, укључујући и патуљке. Са све Снежаном, разуме се. Па да му буде лепша и привлачнија и од куће и од месаре у Лакташима.

Српске Марије Антоанете

Кад би ови вилењаци бар платили порез на све ово што су покупували и покрали, било би пара да се трајно реши проблем несташице лекова, уређења и опремања школа или би се бар решио проблем несташице пшенице и хлеба, коју нам ових дана најављују. Бојим се само да, кад до њихових ушију допре информација да народ нема хлеба, не узвикну : „Ако нема хлеба, нека једу колаче”. Не знам за вас, али мене од њих ни то не би изненадило.

дињској адреси, цабе си палио Скупштину, цабе зграду Телевизије, цабе испоручивао Слобу у Хаг. Све ти је цабе ако ниси постао вилењак. Има један, који је само за годину дана „стекао” више од 11 милиона евра. Каже, поштено. Продавао је памет и знање. Кад би било тако, требало би га прогласити најпаметнијим створом на кугли земаљској, а не само Војводом од „Меридијан банке”, како га сада зову. Све указује да је продавао нареченој Меридијан банци државне послове, банкарска права и омогућио огромне профите, чиме је опљачкао Србију и за себе мазнуо дебелу провизију. Као и сви око њега уосталом. Народ увелико прича да досад није видео мањег човека а већу лопужу. За вилу је, кажу новине, дао више од 5 милиона евра. А све те паре је, у зноју лица свог, украо од народа. Сад шилји плајваз да потпише споразум са Европском унијом без обзира на то што тако легализује отимачину Косова и Метохије, и што ће тако стећи, тачније верификовати, поред титуле лопине и звање издајника. Додуше, нешто му не дозвољавају ови „његови”.

Занимање – проценташ

Једног другог су, ни кривог ни дужног, угурали у фотелју министра војног, а он је само за адаптацију виле и намештај потрошио онолико колико отприлике кошта вила са све плацем од пар хектара. Други неки, којима ових дана „застарева предмет” јер њихови нису подигли оптужницу, распродавали су „Сартид”, цементару „Поповац”, бродоградилнице „Београд” и друга предузећа којих су се докопали, а паре од провизије улагали у некретнине на другим локацијама, изгледа се припремају да се придруже овом предводнику

глодарске регименте. Један, кога су довели чак из белог света па га устолчили у фотелју гувернера Народне банке, показао је да са новцем стварно уме.

Ето, недавно пазарио вилу, која, брат брату, вреди два милиона евра, за тричавих 350.000. Такав нам је у ово доба кризе и болне и погубне транзиције баш требао. Да нашим парама располаже као својим. Тако се и он уписао у вилењаке. Трећем, који се код западних газда афирмисао успешно продајући Републику Српску, уграђујући је директно у Алијину Џамахирију, за подршку на овдашњим изборима поклонили вилу и тако га наградили.

Купили су, додуше, и дебело преплатили и Телеком Српске, не би ли му обезбедили и провизију да човек има за намештај кад се усели у вилу. Да имају где да му долазе, кад у слободним поподневним сатима одмарају од државних брига и проблема. И да имају где да пишу мемоаре, кад једном оду у политичку пензију. Уосталом, дугачак је списак оних који су се већ сместили на овом Вилином гувну и оних који се тек спремају. Деца Булдожер револуције и Соросеви питомци се групишу на ограниченој локацији. Неки, који су пола Србије покупували, чим заврше са пословним проблемима придружиће им се и решити стамбени проблем. Широко је брдо дедињско. Примиче све корумпиране политичаре, све тзв. привреднике и све остале у своје окриље. Можда је тако и боље. Да их једном, кад на чело Србије дођу чашни, честити и поштени, полиција нађе на једном месту. Да нам се бар полиција не мучи.

Мир и мирис Дедиња тако опојно делује на њих да је просто дегутантно подсећати их на чињеницу да вила не чини ни човека ни политичара, и да је скромност врлина. Не вреди их подсећати да је, рецимо, Војислав Шешељ, и поред једне од највиших државничких функција, остао да живи у породичној кући у Батајници и да се и на периферији можеш осећати комотно и пријатно. Треба само да знаш да је то твоја имовина и да је ниси ни од кога отео или украо.

Пензионери у Србији

И на милостињу се чека

- Само пет одсто пензионера има већу пензију од просечне, односно од 15.000 динара, што довољно говори о њиховом стандарду. По садашњем, тзв. швајцарском систему обрачуна пензија, две трећине пензионера спада у категорију сиромашних
- Законски рок за доношење решења за пензију износи 60 дана, а чека се некад и више од годину дана

Пише: Данијела Петровић

Пензионерима су обећања о већим примањима обележила почетак године, али им је месец март угушио сваку наду. Наиме, тренутна политичка ситуација спречила је измене у пензијском систему и неминовно је да ће се на Закон о изменама пензијско-инвалидског осигурања, који је требало да буде усвојен до краја марта, чекати. С друге стране, поставља се питање да ли би се тим наводним изменама било шта променило, када се има у виду да је структурама на власти одговарао досадашњи систем, којим се незауостављиво урушавају пензије испод сваког просека.

Генерални секретар Пензионерске странке Србије Марко Буква каже за „Велику Србију” да се од 2000. године убрзано и плански врши противуставно и противзаконито обезвређивање пензијског система, чиме се пензионери претварају у најугроженију категорију у друштву. Свакодневно се суочавају са рачуницом како да саставе крај с крајем, како да издрже до краја месеца. На таквом економисању и економски стручњаци би им могли позавидети.

– Доласком жутог режима почео је суноврат пензијског система. Овај режим је довео пензионере до беде и сиромаштва, уз помоћ корумпираног руководства Савеза пензионера, а сада и Партије уједињених пензионера Србије, на челу са Јованом Кркобабићем, који се не боре за права пензионера, већ само за своје групне и личне интересе. Режим сваког пензионера опљачка месечно у просеку за око 10.000 динара. То најбоље показују статистички подаци о кретању пензија и плата. Тако је 2000. и 2001. године у децембру просечна пензија износила 90,58 одсто од просечне плате, а 2007. у децембру око 46 одсто. Међутим, није уништен само пензијски систем, „демократе” су уништиле и опљачкале српске банке, осигуравајућа друштва, трговину и све индустријске гране, пољопривредна добра, а сада уништавају и стратешка јавна предузећа. Ако би се примењивао садашњи Закон о пензијско-инвалидском осигурању, пензије би 2010. године у просеку износиле само око 35 одсто од просечне плате – говори Буква.

Председник Пензионерске странке Србије Коста Радновић у разговору за „Велику Србију” истиче да пензије све више клизе ка социјалној помоћи.

– Само пет одсто пензионера има већу пензију од просечне, односно од 15.000 динара, што довољно говори о њиховом стандарду. Ово је систем који најстарије грађане све више води у беду. По овом садашњем, тзв. швајцарском систему обрачуна пензија, две трећине пензионера спада у категорију сиромашних. Треба имати у виду и чињеницу да један број пензионера издржава своје породице, доста њих нема своје станове, а највише је оних који су оболели. Мале пензије не могу да подмире њихове основне потребе, а да не го-

Радикали се боре за бољи живот грађана Србије

Пензионерска странка Србије, сагласно својим програмским циљевима, даје подршку Српској радикалној странци због тога што се истински и одлучно бори за бољу, праведнију, успешнију и срећнију Србију, што се бори против криминала и корупције, досовске тајкунска приватизације и распродаје националног богатства, што се бори за бољи, пристојнији и достојанственији живот пензионера и свих грађана Србије, за владавину Устава и закона, као и за просперитетну, слободну, суверену и целовиту Србију.

воримо о скупим лековима. Пензионери су доведени до про-сјачког штапа, до губитка људског достојанства. Доведени су до контејнера, то је масовна појава на београдским улица-ма – говори Радуновић.

Захтеве пензионера подржали једино радикали

Да би зауставила драстично угрожавање економске и социјалне сигурности најстаријих суграђана, Пензионерска странка Србије је доставила Народној скупштини Предлог измена и допуна Закона о пензијско-инвалидском осигурању којим се утврђује да просечни износ пензије не може бити мањи од 70 одсто од просечне зараде у Републици, као и да се пензије усклађују тромесечно са кретањем зарада.

– Предлог је упућен свим посланичким групама у Скупштини, а само је Српска радикална странка прихватила да предложи Скупштини да га по хитном поступку размотри и усвоји. Ми смо свесни да посланици појединих странака неће то подржати. То су они који су довели пензионере у овај положај. Господин Кркобабић у потпуности је приватизовао Савез пензионера и од њега формирао своју приватну странку под називом Партија уједињених пензионера Србије. Он у суштини представља продужену руку режима. Не само да није подржао овај наш предлог, већ је упутио допис свим општинским одборима Савеза пензионера у којем захтева да га одбаце. То јасно потврђује да се ово руководство у пракси супротставља побољшању положаја пензионера. Овако приватизовано и корумпирано руководство ПУПС и Савеза пензионера не може да представља и заступа права и интересе пензионера. Пензионерска странка Србије је једини прави представник и заступник пензионера – истиче Марко Буква.

Према речима Букве, овај предлог закона има реалну основу и може да се обезбеди јачањем пензионерског фонда. Из Фонда ПИО вишак средстава је од 1946. године инвестиран у разне објекте у висини од 12 милијарди долара. Држава би требало да врати те инвестиције Фонду или да да акције у вредности које су уложене у те објекте. Самим тим, Фонд би добио знатна средства. Други проблем је тај што је држава 2002. године смањила допринос за пензијско-инвалидско осигурање од запослених са 33 одсто на 19, па је након тога повећала на 22. Буџет Фонда би ојачао уколико би дошло до повећања доприноса. Многи економски стручњаци процењују да би било реално за наше услове да пензија износи најмање 70 одсто од просечне плате. С друге стране, ми у Пензионерској странци Србије никако не можемо да схватимо да се наш дуг повећао са осам на 25 милијарди долара. Нико у овој држави не објашњава где су та силна задужења, толике милијарде. Разумели бисмо да су изграђене фабрике, нови објекти, да је покренута производња. Запошљавањем и покретањем производње Фонд јача кроз доприносе запослених – објашњава Марко Буква.

Како преживети до пензије

Апсурд је да се и до ове уредно зарађене милостије тешко долази. Наиме, будући корисници пензија суочавају се са проблемом решења за пензију. Од подношења захтева за остваривање права на пензију па до издавања решења чека се и по годину дана, иако је по Закону о управном поступку рок за израду решења до 60 дана.

У допису Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, упућеном Пензионерској странци Србије, има низ нелогичности. Наводи се да на годишњем нивоу у Фонд стигне укупно око 950.000 захтева за решавање, што значи

да би дневно требало решити преко 3.650 захтева. Према њиховој статистици, дневно је решавано 2.900 предмета, односно у минути је доношено преко шест решења. У Фонду истичу да се 48 одсто решења уради у законском року, до шест месеци око 30 одсто, али има и 20 одсто решења на које се чека и по 12 месеци или дуже. Један од основних разлога, како кажу у Фонду, је тај што послодавци касне са предајом образаца М4 јер нису платили доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за целу годину и за све запослене. Такође, проблеми постоје и код утврђивања стажа навршених ранијих година када послодавац више не постоји, предузеће је ликвидирано или у стечају.

У Фонду истичу да не могу урадити решење на основу података о стажу који су уписани у радну књижицу, већ на основу података који су регистровани у њиховој матичној евиденцији. Да би некоме био стаж регуларан, мора све време рада бити пријављен на пензијско и инвалидско осигурање и послодавац му мора уплаћивати доприносе од првог до последњег дана. Када се право на пензију остварује по споразумима са бившим републикама СФРЈ, дуго се од органа иностраног осигурања чека на потврђивање стажа навршеног у тим земљама и без тих образаца, Фонд не може урадити решење. У прошлој години поднесено је 350.000 захтева за повезивање стажа, па је и то разлог што су остали захтеви решавани са закашњењем, тврде у Фонду. Када су у питању инвалидске пензије, додатни разлог кашњења је што се дуже чека на вештачење радне способности.

На питање како је могуће да годишње стигне 950.000 захтева за пензију, када пензионера има око милион и по, генерални секретар Пензионерске странке Србије Марко Буква каже да је то, просто, немогуће и да је том бројком Фонд сигурно навео разне захтеве које они решавају, поднеске, жалбе. Наш саговорник истиче да званични подаци од 1994. до 2007. године показују да годишње у Фонд стигне између 60.000 и 88.000 захтева. Он сматра да је бирократизација велики узрок кашњења у изради решења за пензију.

– Сви наши заводи за пензијско и инвалидско осигурање су бирократизовани, запослени имају високе плате, спадају међу најбоље плаћене раднике. И ја сам имао проблем приликом пензионисања, чекао сам четири месеца. Референту, који је требало да донесе решење, се учинило да ми је плата била превисока, иако је допринос плаћен. Тражио је поново потврду о мојој плати. И тако се месеци изгубе, измишљају неке захтеве, потврде, траже документе. С друге стране, објективан проблем са којим се суочава Фонд, јесте ликвидација многих фирми. Многе фирме у кризним годинама нису уплаћивале доприносе, чак је и држава неке фирме ослобађала од плаћања доприноса, али ово мора да се реши на неки начин. Осим ових објективних случајева, много је субјективних и неорганизованости. Дешавало се да референт оде на боловање и сви они који су њему додељени чекају да се он врати, уместо да други запослени преузму његов посао.

Предлог Пензионерске странке Србије је да се донесе привремено решење чим радник поднесе захтев за пензионисањем. Тако би се решио овај проблем, јер многи немају од чега да живе, а чекају месецима пензију – закључује Буква.

Године 2000. и 2001. у децембру просечна пензија је износила 90,58 одсто од просечне плате, а 2007. у децембру око 46 одсто. Ако се не промени начин обрачуна и усклађивања пензија, пензије ће 2010. године у просеку износити само 35 одсто од просечне плате.

Катастрофални услови живота особа са инвалидитетом у Србији

Такорећи живот

Пише: Срђан Томић

У току кампање за недавно одржане председничке изборе, заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић посетио је Дом за одрасла инвалидна лица „Драгиша Витошевић” у Земуну. Дан након те посете, у дневном листу „Курир” се појавио чланак у коме су поједине невладине организације тврдиле да је то злоупотреба особа са инвалидитетом у предизборне сврхе. Председник Удружења станара Дома (УСД), господин Жељко Димитријевић истиче да је директор Дома, Ивана Стевановић, из политичких уверења одбила да угости Томислава Николића, па је Удружење станара Дома преузело улогу домаћина:

„Били бисмо љубазни домаћини и Борису Тадићу, али њему сигурно не бих пожелео да победи на изборима” – истакао је Димитријевић. Како је и сам током посете изјавио, Николић није дошао због гласова, јер скоро сви станари Дома, као и око 300.000 особа са инвалидитетом у Србији, нису у могућности да искористе бирачко право јер им власт није омогућила да гласају у установама у којима бораве, а бирачка места су им недоступна и морају сами да снесу трошкове пута, често и од неколико стотина километара. „Велика већина станара одушевљена је дружењем са Томиславом Николићем и бар што се тиче УСД-а, представници Српске радикалне странке увек су добродошли, јер је Општина Земун са радикалима на челу пуно учинила на побољшању услова живота станара и ми ту изванредну сарадњу истичемо у свакој прилици” – закључио је Жељко Димитријевић. Иначе, станари Дома или нису чланови ниједне странке или су вишегодишњи чланови Српске радикалне странке, и истичу да никада нису препознали било какав вид њихове злоупотребе од стране радикала.

Поменути невладине организације позвале су особе са инвалидитетом да гласају за Бориса Тадића, занемарујући осмогодишњу небригу и понижавање ове популације од стране ДОС-а.

Немаран однос према популацији са инвалидитетом очигледан је већ и по мањкавој евиденцији броја тих људи. Светски подаци говоре да 8 до 12 одсто становништва свих земаља чине управо особе са инвалидитетом. На основу тога се може извести закључак да у Србији има између 750.000 до милион људи свих видова инвалидитета. Међутим, права и потпуна евиденција никада није урађена, тако да власт, због непостојања базе, суштински саму себе онемогућава да се озбиљније позабави проблемима ових људи. Установе као што је Центар за социјални рад поседују евиденцију само о оним људима који им се обрате за одређену помоћ, и приступају решавању само њихових проблема. Озбиљна држава и њене надлежне институције не би смеле да селективно решавају проблеме грађана. Многе особе са инвалидитетом се веома ретко или готово никако не обраћају оваквим установама из више разлога – због везаности за постељу услед теже болести, недостатка новца, немогућности превоза, необавештености о раду установе и процедури тражења

помоћи, страха да ће бити несхваћени и одбијени. Држава, најалост, не налази начин да помогне тим људима.

Разна удружења и савези који окупљају особе са инвалидитетом својим члановима обезбеђују градски превоз, али они који немају новац или не желе да буду чланови удружења и савеза зависе од добре воље рођака, пријатеља, комшија, да их одвезу до жељене дестинације.

Одредбе донетих закона – само мртва слова на папиру

Одређени закони који регулишу ово важно друштвено питање су донети, али је питање колико су они резултат добре воље, а колико помодарства да се испуне захтеви у погледу испуњавања стандарда које прописује Европска унија. Тако један од тих закона прописује да свака зграда мора да се гради тако да буде доступна особама са инвалидитетом (предвиђене су специјалне рампе, лифтови итд), али се не предвиђа никаква санкција за предузетника који не поступи по том закону. Особе везане за колиџа, на пример, не могу да приђу ниједном банкомату да подигну новац. Скупштинска већина изгласала је и Закон о забрани дискриминације, а у Србији постоје многи драстични примери организоване дискриминације популације са инвалидитетом од стране државе: нису обезбеђени услови њиховог школовања, немају могућност запослења. Дакле – немају услове за нормалан живот и тако постају грађани другог реда. Услови у установама за збрињавање особа са инвалидитетом су такви да им не гарантују безбедност и живот достојан човека. Због недостатка лекова, здравствени радници су принуђени да буду нехумани и да везују пацијенте. Дешавало се да, услед штрајка, здравствени радници не желе да брину ни о основним по-

требама корисника, као да су им они криви због лоших плата. Услед незадовољства платама и других животних фрустрација, особама са инвалидитетом се прети да неће бити подигнути, пресвучени, окупани, а често се те претње и испуњавају. Телевизија Б92 и ЛДП су у једном тренутку прошле године покренули питање поступања према особама са инвалидитетом у установама за њихово збрињавање, али искључиво са циљем да још једном представе Србију као злочиначку државу, а одговор власти је био, у већ опробаном маниру, да нису они криви већ тамо нека сестра, неговатељица или доктор, као што су им за лоше законе криве секретарице које греше у куцању или кафе-куварице које лоше диктирају секретарицама. Проблем евидентно постоји и не могу се пред њим затварати очи, али одговорна власт не сме да криви појединце, а медији и политичари не смеју да користе особе са инвалидитетом како би неправедно оптуживали и представљали у још горем светлу сопствену земљу.

Режимски медији су ратне војне инвалиде из Куршумлије, хероје одбране српских земаља, представљали као лажове који траже хлеба преко погаче, а кордони милиције су их гурали што даље од зграде Владе, да би им касније, баш некако у предизборној кампањи, признали да су били у праву и исплатили им заостала дуговања.

Протест особа са инвалидитетом, такође испред зграде Владе Републике Србије, одржан због застоја у набавци колица 2004. године, завршио се неславно, након 24-часовног чекања да се неки службеник удостоји да их прими, што се, наравно, није десило. Режим који Србијом влада већ осам година дозвољава и то да штрајкач глађу сконча од глади и ником ништа.

Немар и небрига

политички подобних директора домова

Једно од основних начела демократије је да се запослени у одређеним установама и корисници њихових услуга, мање-више, питају и о кадровским променама у њој. Међутим,

„демократска“ власт у Београду, пре свега Демократска странка, не само да не мари за њихово мишљење, него ни за осећања особа са инвалидитетом када поставља своје људе на сва директорска места у граду. Тако је у горе поменутом Дому за одрасла инвалидна лица „Драгиша Витошевић“, једином тог типа у Србији (што додатно доказује небригу државе о популацији са инвалидитетом), у новембру прошле године смењен дугогодишњи директор Велимир Кнежевић, под чијом је управом Дом заблестео пуним сјајем, и на његово место доведена поменута „политички уверена“ исправна Ивана Стевановић. Уместо братске и очинске бриге, станари сада имају директора који се не појављује на свечаностима које организује Удружење станара Дома, који не одобрава организоване излете ван Дома и околине, тако да се комби предвиђен за превоз станара који је поклоник Јапан, уопште и не користи. Исхрана у Дому је погоршана, а жалбе станари Дома могу доставити писаним путем. Ко не може да пише, мора да нађе некога коме ће да диктира, а одговор ће добити у истој форми у року од 15 дана.

Исту судбину доживео је, до прошле године директор Специјалне основне школе „Петар Лековић“, господин Владимир Фуштић. Након његовог отпуштања школа је раскрчмљена, сала за физичко васпитање и друге просторије предвиђене за стицање образовања издате су неким сумњивим типовима који су их претворили у бутике и сличне радње, тако да се једно здање од реномеа претворило у прави базар, бувљак, где деца са специјалним потребама, да би дошла до преосталих слободних учионица, пролазе поред „тезги“.

Власт је дужна да сваком грађанину Србије обезбеди егзистенцију и макар минимум људског достојанства, од чега је ово друго већини грађана, а нарочито популацији са инвалидитетом, важније. Актуелни српски режим не само да не обезбеђује ништа од тога, већ по свему судећи грађане Србије из категорије особа са инвалидитетом уопште не рачуна као важне и равноправне грађане. То заједнички, и као појединци и као народ, морамо променити.

Девет година од злочиначке НАТО агресије

Злочин који се не сме заборавити

- *Пронајбовски лоби у Србији и њосле девет година од НАТО агресије саучеснивује у продуженом злочину Алијансе против српског народа на њај начин ишио не предузима нишиа како би се ублажиле њоследице најбовског варварства. Ишиовремено, злочинце су њрогласили савезницима, а сираине раине њоследице – ценом демокрајских ѡромена*

Пише: генерал Милен Симић

Историја човечанства је мозаик непрекидних друштвених сукоба, међу којима су ратови најбројнији. Ако се нешто битније не промени у вредносном систему нове расе господара, биће их много и у будућности, вероватно све до нестанка људске врсте или уништења света. Без обзира на велики број различитих параметара, ратови као екстремне друштвене појаве имају неке заједничке карактеристике које се у теоријском смислу могу третирати као константе. Међутим, агресија Северноатлантске алијансе на Србију и српски народ од пре девет година, била је јединствени рат који ће, упркос покушајима прикривања или кривотворења чињеница, остати у историји забележен као чин колективног злочинства НАТО држава с једне, и херојског отпора српског народа са друге стране.

Наравно, у садашњем тренутку би требало да је свима јасно да је агресија Алијансе на Србе од пре девет година била само наставак пројекта свођења српског националног простора на преткумановску територију и завршетак етничког чишћења српског народа са „превеликог простора”. Узроци су многобројни, почев од историјских, геополитичких, идеолошких, економских, верских и других, и за сваки од њих је потребно посебно објективно истраживање. Изгледа да је српски народ имао несрећу што су се у једном историјском тренутку на његовој националној територији преклопили интереси две силе на истом правцу, али супротних смерова. С једне стране је била сила новог светског поретка која је журила према „срцу Евроазије”, а с друге, сила исламског дихада која је журила у освајање Европе. Анти-србизам их је у том историјском тренутку претворио у савезнике.

У агресији на Србију први пут је комплетна структура Алијансе била у савезу са шиптарском терористичком организацијом, и заједно са њом ратовала против српског народа по истом оперативном плану, и у име истих циљева. Без обзира на покушаје манипулације са блиском прошлосћу, нико не може изменити чињенице о томе да су преговори у Рамбујеу вођени између представника Србије и представника заједничког тима Алијансе и шиптарске терористичке организације, да су натовски официри обучавали терористичке формације, да је Алијанса терористима пружала обавештајну, пропагандну и логистичку подршку, да су за-

једнички два пута неуспешно покушали извођење копнене операције са простора Албаније и да су своје братство крунисали Соланиним, Кларковим и Џексоновим фотографијама са терористичким вођама. Такође треба истаћи да су у свим земљама Алијансе знали да су у савезништву са бандама убица, трговаца дрогом, људима и људским органима, и крадљиваца оружја и војне опреме, што свима, а посебно њиховим војницима одузима морални и професионални кредибилитет.

Најнеравноправнији рат у историји ратовања

Однос снага ратујућих страна обезбедио је НАТО операцији на Србију и српски народ етикету јединствене. На основу величине земаља које су извршиле агресију, броја становника, економске моћи, бројног стања оружаних снага, бројности и могућности борбених система и других показатеља, био је то најнеравноправнији рат у историји ратовања.

Илустрације ради, навешћемо да је однос у површини земаља које су напаале нашу земљу и наше земље био 234:1, у броју становника 72:1, у бруто националном доходу 530:1, у бруто националном доходу по становнику 6:1, у државном буџету за оружане снаге 875:1, у економској моћи израженој кроз друштвени производ 991:1, у војној моћи 350:1 и у војној

Антисрпски говор мржње

Злочиначки натовски подухват пре девет година је био најнеморалнији рат у историји човечанства, јер су у њему обесмишљена сва правила ратовања, војничка част, официрско достојанство и сама људскост. Неморалност најбоље илуструје антисрпска кампања уочи и током агресије која је по гадостима засенила нацистичку антијеврејску кампању уочи Другог светског рата. У њој су учествовале најзначајније личности из натовизованог дела света, изазивајући антисрпску мржњу и припремајући јавно мњење за оружану агресију и злочине над српским народом. Тако на пример, за француског председника Ширака „Срби су народ без закона и вере, народ разбојника и терориста”, немачки канцелар Кол жели да се „Срби подаве у сопственом смраду”, а Питер Јустинов тврди да су „Срби дводимензионални народ са тежњом ка простаклуку, јер животиње користе своје ресурсе сређеније него ови наопаки створови, чија је припадност људској раси у великом закашњењу”.

Одмах по отпочињању агресије, британски премијер Блер је поручио да „рат против Срба није више само војни сукоб, већ битка између добра и зла, између цивилизације и варварства”. Неморалну натовску стратегију открио је, после жалопојки да је српска противваздушна одбрана једна од најбољих и најспособнијих на свету, главнокомандујући ваздухопловних снага које су разарале Србију, амерички генерал Шорт, проценом и предлогом да се „не може добити рат ако не уништимо могућност нормалног живота за већину становништва, због чега им морамо одузети воду, струју, храну, па чак и здрав ваздух”.

моћи ангажованих снага на почетку агресије 57:1. Имајући претходно у виду, логично су изгледали планови и очекивања војног дела команде Алијансе да ће рат трајати три до четири дана, после чега би уследила српска капитулација и дуготрајна окупација целокупног српског националног простора.

„Ваздушна кампања биће непрекидна и све јача, непрестано бубњање НАТО. А ако ваздушни удари представљају основни ритам, мелодија ће имати неколико варијација и биће чист хард рок... Могао сам то тако живо да замислим. Бомбардери Б-52 тамо горе, сасвим сами, ракете се одвајају од њих, крилца им се шире, онда се пале мали ракетни мотори и ракете одлећу према циљевима. Тактичке ракете 'томахавк' крећу само неколико тренутака касније. И то сам могао јасно да замислим. Зеленкасто плаветнило Јадрана само неколико тренутака пре него што ће се спустити мрак. Избијање пламена кад бустери избацују ракете из лансирних цеви фрегата и крстарица. Млазеве воде приликом катапултирања ракета из подморница, отварања крилаца и активирање ракетног мотора. Могу да замислим како су се пилоти осећали те ноћи, са чврсто затегнутим кацкама, с маскама на лицу, са главом пуном шифрираних речи,

описом циљева и осталог што је требало држати на уму. Али, нисам могао да будем тамо, у тим пилотским кабинама, могао сам само да замишљам”. Ово је, у своју генералску бележницу, записао Весли Кларк, амерички генерал стакластих очију са четири звездице и врховни командант натовских снага које су започеле агресију на српски народ. Као што се види, генерал је планирао смрт и разарања и радовао се њиховом почетку.

Пошто је са аспекта војничке части поменути однос снага показатељ бешчашћа агресора, може се поставити питање разлога инсистирања САД да у агресији учествују све земље чланице Алијансе, уз беспоговорну сарадњу оних који су до тада постали „партнери”. Можда познати став једног америчког сенатора да НАТО треба да буде „или изван области деловања, или изван посла” објашњава чињеницу да је Алијанса свеукупним капацитетом напала српски народ баш на педесетогодишњицу свог постојања.

Натовска агресија на Србе остаће забележена у историји ратовања и по томе што је, поред ноћног почетка, изведена и без објаве рата, а то значи уз кршење свих међународних правних докумената, затим кршења оснивачких докумената саме Алијансе, конкретно петог члана Вашингтонског уговора који дефинише одбрамбени карактер Алијансе и подручје деловања, као и уставноправне регулативе сваке чланице понаособ. Такав начин отпочињања ратова је сам по себи сраман чин, а имајући у виду однос снага, срамота је опште име за Северноатлантску алијансу, посебно за њен војни део који је постао део злочиначке коалиције са шиптарским терористима.

Жртве умоболне НАТО солдатеске

Сигурно да је за сваку анализу неморалних поступака Алијансе у рату против српског народа потребно истаћи стравичне бројке о жртвама тромесечне агресије, јер су их целати касипили само због тога што се нису одрицали свог националног идентитета и што нису хтели да оду са своје земље и огњишта. Мана је што се из збирних бројки не може сагледати сва суровост злочинаца и сва патња жртава.

Дакле, Алијанса је, са својим шиптарским терористичким савезницима, убила преко 2.000 цивила, од којих је стотинак деце, а преко 6.000 цивила је ранила. Локације које су биране као најподесније за убијање и сакаћење биле су болнице, школе, мостови, аутобуси, возови, куће, стамбене зграде и радна места, што указује на свирепост планера и из-

вршилаца злочина. Убили су и преко 1.000 бранилаца отаџбине, а око 5.000 ранили. Алијанса је одговорна за преко 8.000 терористичких напада на територији Косова и Метохије у којима је убијено 2.000, рањено преко 2.500 и отето око 1.500 људи, углавном српске националности, и то све после њиховог стационарања у покрајини под заставом Уједињених нација. Натовски злочинци су практично на земљиној површини створили део пакла у коме је дозвољена трговина дрогом, људима и људским органима.

Набрајање чињеница о натовској неморалности не би било потпуно када се не би поменуло да је злочиначка коалиција протерала са њихових вековних огњишта близу 300.000 Срба, који већ девет година живе у нехуманим условима; да је разарањем привредних постројења наше земље оставила без посла око 500.000 радника и угрозила егзистенцију близу 2.000.000 становника и да око 1.200.000 предшколаца, ђака и студената неколико месеци нису могли да похађају наставу. На крају овог списка налазе се и сви грађани који су три месеца били приморани да светлост дана замене тамом подрума и склоништа како би се макар мало заштитили од злочиначких и умоболних напада натовске солдатеке. Међутим, најзначајнија карактеристика рата Алијансе са Србијом и српским народом је геноцидност свих планова и поступака, јер ће она још дуго убијати Србе, чак и онда када и сама не буде више постојала. Поставља се питање шта је то озбиљније и страшније од убијања недужних људи. Шта је то натерало песника да за време агресије напише да се „свет потреса и над Србијом, лудаци и без Бога, а никад изненадни, сунуше бљесак који затрова ваздух, и све“?

У различитим анализама и студијама о рату Алијансе против Србије најчешће се, поред операције употребе оружане силе, помињу обавештајна, психолошка, пропагандна, информатичка и противтерористичка агресија, а веома ретко се говори о геолошком, метеоролошком и еколошком ратовању, и то најчешће причом о употреби муниције са осиромашеним уранијумом и разарању петрохемијског комплекса. Као што је јавности познато, на територију Србије лансирано је преко 37.000 пројектила са око 23.000 тона бризантног експлозива чија је енергија пет пута увећана реакцијом хемијских елемената на погођеним циљевима. Структуром одабраних циљева на земљишту и лансираних пројектила, Алијанса је против српског народа водила геолошки рат како би изменила структуру земљишта и извршила промену токова подземних вода.

Што се тиче метеоролошког ратовања, треба истаћи да је он било пажљиво планирано као операција „одузимања хране и воде српском народу“, а најеклантантнији пример је дејство натовских авиона априла месеца истовремено по петрохемијском комплексу у Панчеву и рафинерији у Новом Саду, а потом и по великом нишком блоку како би се додатно контаминирао једињењима јода и сребра, како би се српско земљиште онеспособило за производњу хране најмање три године. То је акт геноцидности првога реда, али и само мали део онога што је Алијанса учинила српском народу. Војне службе су евидентирале 27.000 авио-полетања за време тромесечне агресије, а ако се урачунају и активности натовске неборбене авијације и авијације суседних земаља, онда их је било око 36.000, што је знатно оштетило озонски омотач изнад Србије.

Алијанса је први пут употребила муницију са осиромашеним уранијумом против српског народа 1995. године у близини Хан Пијеска и Хаџића, и по свему судећи била је изузетно задовољна резултатима, па је омасовила њену употребу за време агресије 1999. године тако што је на 113 локација лансирано 13.000 тона пројектила са осиромашеним

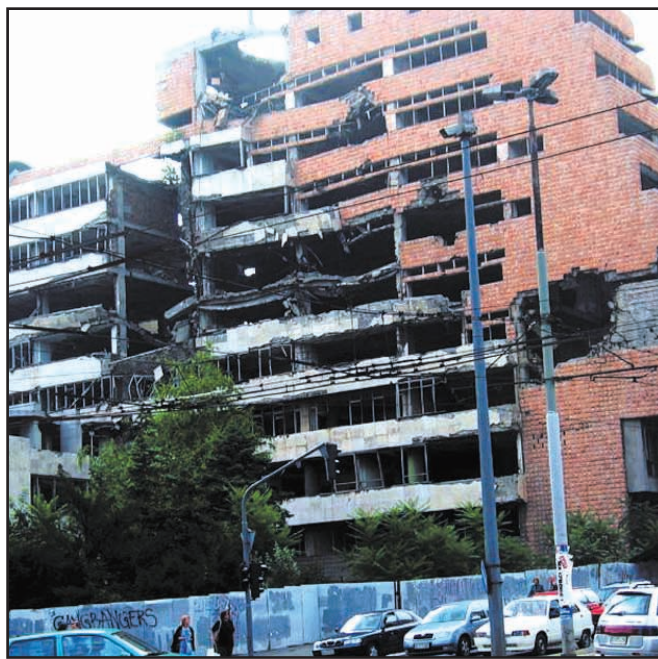
уранијумом. Последице су катастрофалне, због чега се непрекидно морају помињати злочинци из политичких и војних натовских структура.

Велики број напада на цивилне објекте је сигурно део геноцидног антисрпског плана. Подсећања ради, 356 пута је нападнуто 217 индустријских постројења, од чега је 12 уништено а 205 тешко оштећено; 231 пут је нападнуто 120 енергетских постројења, од чега је 11 уништено а 109 оштећено; 794 пута је нападнуто 317 инфраструктурних објеката од чега је 87 уништено а 230 оштећено; 122 пута је нападнута 101 образовна институција, од којих је једна уништена а 100 оштећено; и 437 пута су нападнута 183 верска, културна и спортска објекта од којих је 7 уништено а 176 оштећено. Значи, укупно је 1.991 пут нападнуто 986 цивилних објеката, од којих је 119 уништено а 867 тешко оштећено. За становништво је најопаснија количина од око 700.000 контаминираних шута произведеног разорним дејствима Алијансе по цивилним објектима.

Својеврстан облик еколошког ратовања са геноцидним намерама против српског народа је употреба касетних бомби јер је за време 57 напада избачено 156 контејнера са 37.440 бомби које још увек вребају жртве, углавном српску децу.

Дакле, сви претходни подаци и на деветогодишњицу подсећања на почетак злочиначког пира над Србима, указују да српско политичко вођство и српска војска нису били примарни циљ Алијансе, већ народ у целини, што потврђује и избор цивилних циљева. То значи да ће Алијанса још дуго убијати Србе и да ће се број жртава из године у годину повећавати, без нове употребе оружане силе. Наравно, подсећање на натовску агресију могло се фокусирати и на херојски отпор српског народа и његове војске. Међутим, пошто хероји још увек живе у сећањима својих сабораца, много је значајније да се на крају истакне страшна чињеница да пронатовски лоби у Србији саучествује у продуженом злочину Алијансе против српског народа на тај начин што не предузима ништа како би се ублажиле последице натовског варварства.

Српском народу се заиста лоше пише уколико не развлести колаборационистичку власт која је злочинце прогласила за савезнике, а страшне ратне последице за цену демократских промена.

Радикалско Државотворство

• *Историјски коријени радикалског националног и демократског анационалног политичког програма и антихрватског сепаратизма*

Пише: др Никола Жутић

Српски радикали, на челу са проф. др Војислав Шешелом и Томиславом Николићем, баштине националну идеолошку и политичку традицију Народне радикалне странке Николе Пашића, која се никад у потпуности није предала само једној идеолошкој и политичкој опцији, као што су то радиле друге српске политичке странке Краљевине Србије. Наиме, Никола Пашић је био окренут и ка Истоку (царској Русији) али и према либерално-демократском Западу, проводећи либералне реформе у Србији као председник владе, нарочито од 1903. до 1914. године. Од Мајског преврата 1903, послје уклањања аустрофилске династије Обреновић, у Србији се проводила либерална револуција. Треба истаћи да су „напредњаци” били окренути Аустроугарској, либерали западним демократијама, али и у свом заклетку према царској Русији.

Пашић се није школовао у Француској и Њемачкој, одакле су српски омладинци стварали историју либерализма (послије 60-тих година 19. вијека), али се зато школовао у либералној Швицарској (у Женеви). Па и владика Николај Велимировић је докторирао у Берну у Швицарској. Како су савременици истицали, Пашић је окренуо лице Србије од Аустроугарске према Русији. Са овим окретањем Русији патриотски жар за ослобођењем и уједињењем почео је добити све јаснију форму. Фебруарска, а затим и Октобарска социјалистичка револуција лишиле су Пашића његовог дугогодишњег покровитеља – царске Русије.

Српски радикали, у складу са радикалском либерално-демократском традицијом (конзервативног смјера), Србији нуде сарадњу и са Истоком, која је припремљена дугогодишњом радикалском борбом против антируски оријентисаних демократа, али и са Западом. Дакле, не нуди се никаква политичка и идеолошка, а нарочито не привредна изолација. Историјски гледајући, Српска радикална странка је нудила, а и данас нуди, јаку јединствену националну Србију, без сепаратистичких аутономија и пројеката разбијања Србије.

Међутим, опет историјски гледајући, политичка и национална активност данашње Демократске странке на челу са Борисом Тадићем иде у анационалном правцу, и то према политичкој традицији Демократске странке Љубе Давидовића. Као и некад „чика Љуба”, Тадић данас остварује позитивне политичке циљева преко колаборације са разним антихрватским групацијама било српског или несрпског националног одређења, уз стално јачање војвођанског сепаратизма тзв. просперитетне покрајине (демократе Пајтић, поред Чанка и Костреша, главни експонент таквих стремљења).

Треба се сјетити периода Краљевине Југославије када су демократе Љубе Давидовића, послје одвајања од демократског унитаристе Светозара Прибићевића (који је већ од

1927. почео пактирати са хрватским сепаратистима против југославенске монархије), извршиле зближавање са муслиманским и римокатоличким сепаратистима. Одређен број Срба демократа из Прибићевићеве Самосталне демократске странке, преласком Светозара Прибићевића 1927. у федералистички табор, напустио је идеологију југославенског национализма и преко Сељачко-демократске коалиције (са Хрватском сељачком странком) подржавао Радићев и Мачеков антихрватски програм. Војвођански сепаратистички покрет Србина Душана Дуде Бошковића (Чанков претеча) сарађивао је с Мачеком на издвајању Војводине и њеном спајању с Великом Хрватском. Дуда Бошковић био је члан Самосталне демократске странке, иначе блиске Демократској странци Љубе Давидовића.

У опозицији према шестојануарском диктаторском режиму краља Александра Карађорђевића (1929-1934) опет су били представници Удружене опозиције из Србије, нарочито демократе Љубе Давидовића, које су подржавале великохрватски федералистички државни концепт. Давидовић је подржавао Мачекове „Загребачке пунктације” из 1932. (које су предвиђале издвајање Хрватске из Југославије), а које је потписао и усташки идеолог Миле Будак и поп Душан Кеџмановић из Самосталне демократске странке. Из солидарности према „вођи Хрвата” Мачеку, а у борби против лажно оптуженог „хегемонистичког великосрпског Београда”, Давидовић је у јануару 1933. донио своје – „Давидовићеве пунктације” – које су пропагирале федерализацију, дакле, разбијање Југославије.

Председник Тадић данас наставља тактику Давидовићевих демократа према Хрватима (па га чак и надмашује), и то тактику додворавања и извињавања српским целатима – римокатолицима Хрватима и исламистима „Бошњацима”. Српска јавност се згрозила када је видјела Тадића у Теслином Смиљану (пригодом обиљежавања Теслиног јубилеја) у друштву са хрватским кољачима, какав је, на примјер, Милиновић, потпредседник хрватског сабора, који је 1991. године био инспиратор низа злочина над господњим и карлобашким Србима (убијено преко 150 Срба и понеки непоћудни Хрват).

Дакле, некадашња национална и државотворна идеологија Демократске странке и радикала није се много промјенила у односу на данашње стање. Демократе су данас у предизборној коалицији са бројним антисрбима – сепаратистима типа Чанка, Костреша, Чеде Јовановића, Вука Драшковића, са екстремним Хрватима, антисрпским дијелом муслимана. Сви они данас раде на стварању независне Републике Војводине (као некад Дуда Бошковић) и прећутно одобравају косовско-метохијску самопрокламовану независност. Пајтић се бахато разбацује изјавама о „просперитетној Војводини” која ће, по њему „заосталу Србију” лакше увести у Еуропску унију. Постиже се финансијска самосталност Војводине, као некада Бановине Хрватске, новцима енглеских лордова и неизбјежног мађарског Јеврејина Сороша и политички моћног екстремног антисрбина Ричарда Холбрука.

Злокобна је чињеница што се војвођански сепаратизам проводи према хрватском узору на Стјепана Радића и Влатка Мачека. Хрватски „економиста” Рудолф Бићанић у Краљевини Југославији је теоретисао о „економској подлози хрватског питања”, односно о финансијској угрожености Хрвата и Хрватске. Данас се чују паролe о економској угрожености Војводине, тражи се „војвођанска лисница у војвођанском цепу” као некада „хрватска лисница у хрватском цепу”. Војводина се представља као крива музара коју експлоатише „србијански централизам”. На повике из ојађеног Београда да се ради о стварању независне државе Војводине, Чанак и Пајтић, као некада Стјепан Радић, казују да се само ради о бенигној и безопасној аутономији и регионализацији државе. Костреш отворено представља пројект разбијене Србије из које би настале самосталне покрајине (државе) Војводина, Шумадија, „Морава” са центром у Нишу, Санџак, вјеројатно и „Влашка” која би обухватала источну Србију. У том пројекту, иза којег стоје англо-амерички картографи, Београд би био (према грчком античком узору) самостални полис (град-држава). Међутим права регионализација Србије остварила би се подјелом Србије на историјске регије Банат, Бачку, Срем, Мачву, Шумадију, Нишску област итд, у којима би се развијала потпуна локална самоуправа.

Историчарима је познато да је данашња Војводина Брзова антисрпска творевина створена као антисрпски аутономашки пројект који је требало да обезбеди идеолошку и културну цјеловитост бивших хабзбуршких земаља и да буде одскочна даска за ширење идеја Велике Хрватске. То никако није „Србска Војводовина” која је настала 1848/49. на свијетлим традицијама борбе српског народа за територијалну аутономију у оквиру царске Аустрије. Апсурдно је да данас постоји једна таква велика територијално-политичка творевина (скоро пола Србије), у малој српској држави, којој је основна функција да дијели Србе од Срба. Постојање једне такве аутономије, која има све више прерогатива државне власти, остале дијелове Србије (који су засновани на локалној самоуправи) доводи у искушење да се и они укрупњавају и исказују сличне аутономашке апетите.

Војвођански сепаратисти, предвођени Пајтићевим демократама, Чанковим и Кострешовим „лигашима”, за време

владавине у републичким и покрајинским институцијама постигли су завидан ниво разбијања Србије. Без много буке разбили су јединствени информативни простор Србије свођењем Радио-телевизије Србије на ужу Србију због стварања „Војвођанске телевизије” на полуилегалан начин. Некажњено Чанково гажење табле са натписом РТС-а у потпуности је успјело.

Културно-научни институционални сепаратизам незаконито је остварен преко дјеловања Војвођанске академије знаности и умјетности. Наказне „војвођанске заставе” незаконито се истичу, вјешају, весело лепршају ишчекујући проглашење Републике Војводине. Некаква војвођанска химна свиручка се на локалним спортским такмичењима, а и шире. Једноставно речено, некадашњи комунистички југославенски антисрпски федерализам је пренесен на подручје мале Србије. Војвођански специјални статус у Србији подсећа на позицију Социјалистичке Републике Хрватске у оквиру Југославије која је имала привилегију, поред финансијске самосталности, да једина користи своју химну „Лијепа наша Домовино” (као самостална држава).

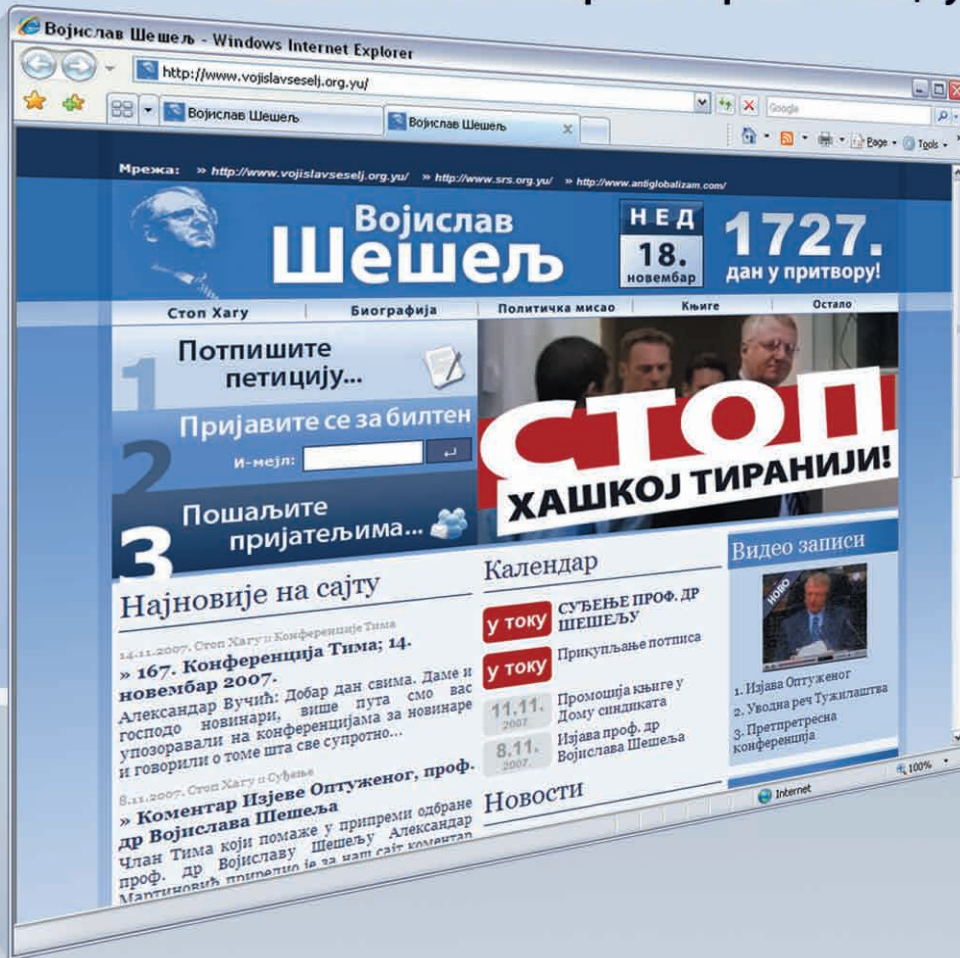
„Назадна омладина лигашка” и њихова „Иницијатива младих за људска права” игра се са војвођанским пасошима, али Чанак и Костреш истичу да је то само мала шала необуздане и несташне млађарије. „Лигаши” траже и отварање војвођанских дипломатских и конзуларних представништва. На све такве акте отвореног војвођанског сепаратизма држава једноставно ћути, нема хапшења, нема процесуирања и забране рада антидржавних сепаратистичких странака и организација. Са скупштинске говорнице у претходном сазиву парламента поставио сам питање: „Што Влада мисли предузети против антисрпских аката отвореног војвођанског сепаратизма војвођанских лигаша (Пајтићеве демократе тада нисам помињао)”. Влада ми је једноставно одговорила да нема сазнања о таквим сепаратистичким активностима. Као задњу фазу раздржављења Србије очекујем оснивање секташке „Војвођанске цркве” (пошто је Војводина плодно тло за рад вјерских секти), по узору на стварање црквава Коминтерних антисрпских нација Македонаца и Црногораца.

Мајски избори 2008. биће, дакле, народни плебисцит између снага деструкције које спроводе даљње урушавање српске државности, српског јединства и народне традиције, а које су окупљене око антисрпске демократске коалиције (на челу са Тадићем), и државотворних политичких снага окупљених око Српске радикалне странке Војислава Шешеља и Томислава Николића, које дефинитивно треба да спасе остатке остатака српске земље и српског народа.

- Ако НИШТА и НИШТА увек даје НИШТА, чему онда оволика предизборна коалициона удруживања?
- Кад се укрсте Палма и ружа, добије се шипак.
- Толико су се залагали за Србију, а она још увек постоји.
- Власт убрзано увози европске вредности у Србију. Почели су пре неки дан са пшеницом.
- У Србији почело велико пролећно чишћење. Чисти се труло лишће, трула трава, труле партије, трули политичари...
- Трава је најквалитетнија у пролеће. Ако не верујете мени, питајте Чеду.
- У „жутој” граматници за именицу бизнисмен постоји само прво и друго лице једине. Дакле БИЗНИС мени, БИЗНИС теби.
- У новинама наслов „Легија неће да бежи”. О Динкићу, Ђелићу, Тадићу, Јелашићу, Шутановцу, Ђиласу и многим другим досманлијама ништа не пише.
- „Засвирај и за појас задени”, каже народна пословица. Динкић ће заденути за појас већ 12 маја.
- Уосталом, кад се тих Богдановићевих 20.000.000 евра подели на онолики број рачуна, то и није тако много.
- Африм Азири, директор приштинског аеродрома ухапшен. Бојан Кришто, директор београдског још није.
- „Нисам лопов”, изјавио Динкић за новине. Ја му верујем, а ви како хоћете.
- Начелник Генералштаба Понош изјавио да америчка испорука оружја Шиптарима није војно проблематична. Па и није, али за Шиптаре.
- Александар Вучић у борбу за Београд улази свим срцем. Ови други улазе у борбу свим средствима.
- Критикују нас поједини што нисмо били први код предаје листе за парламентарне изборе. Нема везе, бићемо први после избора.
- Ма нисам у дилеми да власт квари људе. Само ми није јасно да ли је „ове” власт покварила или су кварни и дошли.
- Додик и демократе у Републици Српској себи обезбедили примања од по неколико хиљада конвертибилних марака. Нису дакле само ови из Србије алави на паре.
- Деле се пензије за фебруар. Пензионерима ће пролеће доћи тек 11. маја, после наше изборне победе.

Војислав Шешељ

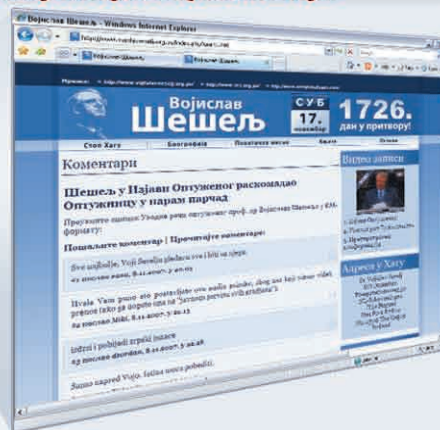
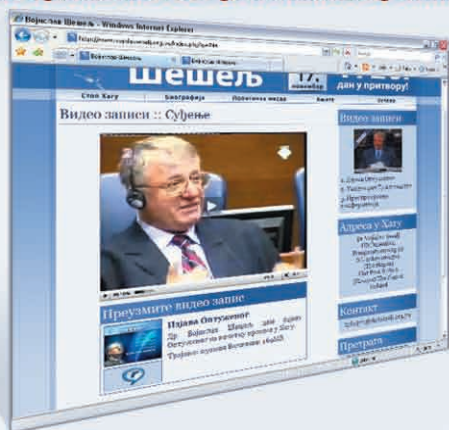
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најаве догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издавајемо капитална научна дела „Идеологија српског национализма” и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације”.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело, „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскривавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

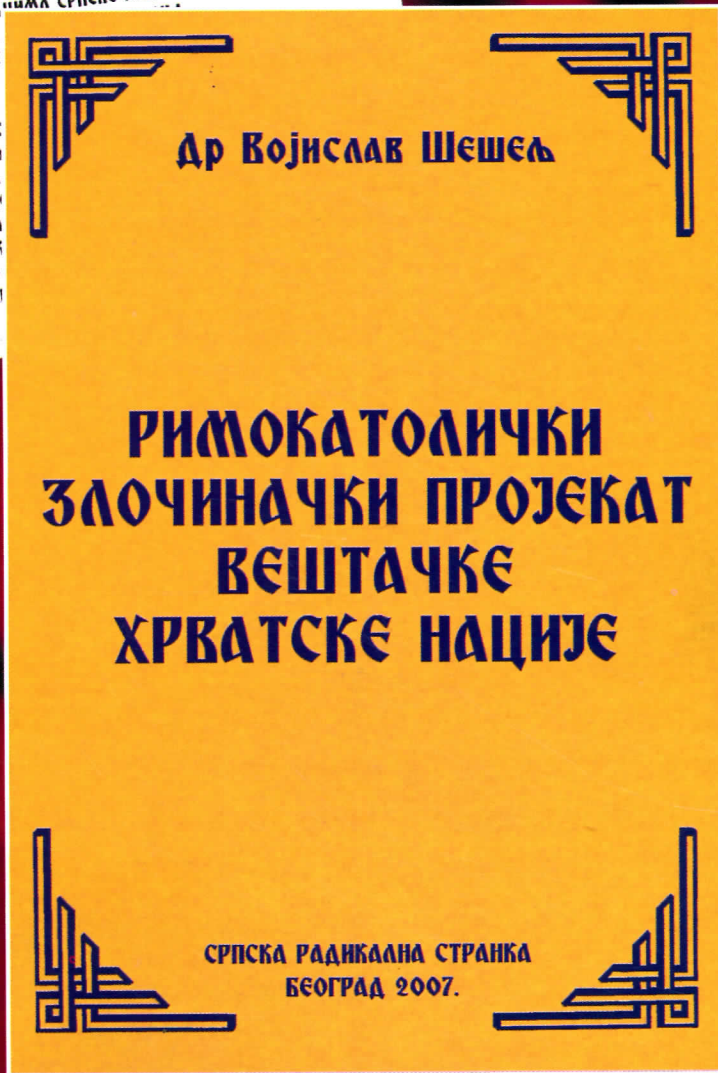
Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља

ОБУ КЊИГУ ПОСВЕЋУЈЕМ
МОЈИМ РАТИМ САБОРЦИМА И ПРИЈАТЕЉИМА
ДОБРОВОЉНИЦИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

ОБУ СЊИ
МОЈИМ РАТ
ДОБРОВОЉ
ЈУНАЧЕШ
КОЈИ СУ
НА ОСТ
БРАЊЕ
Д.Н.В.Ш
К.Л.В.Ш
С.Т.И
Ш.Т.
В.Ш.
НАС...

Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима

Сензационално дело настало за четири године
хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспошtedну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.